DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

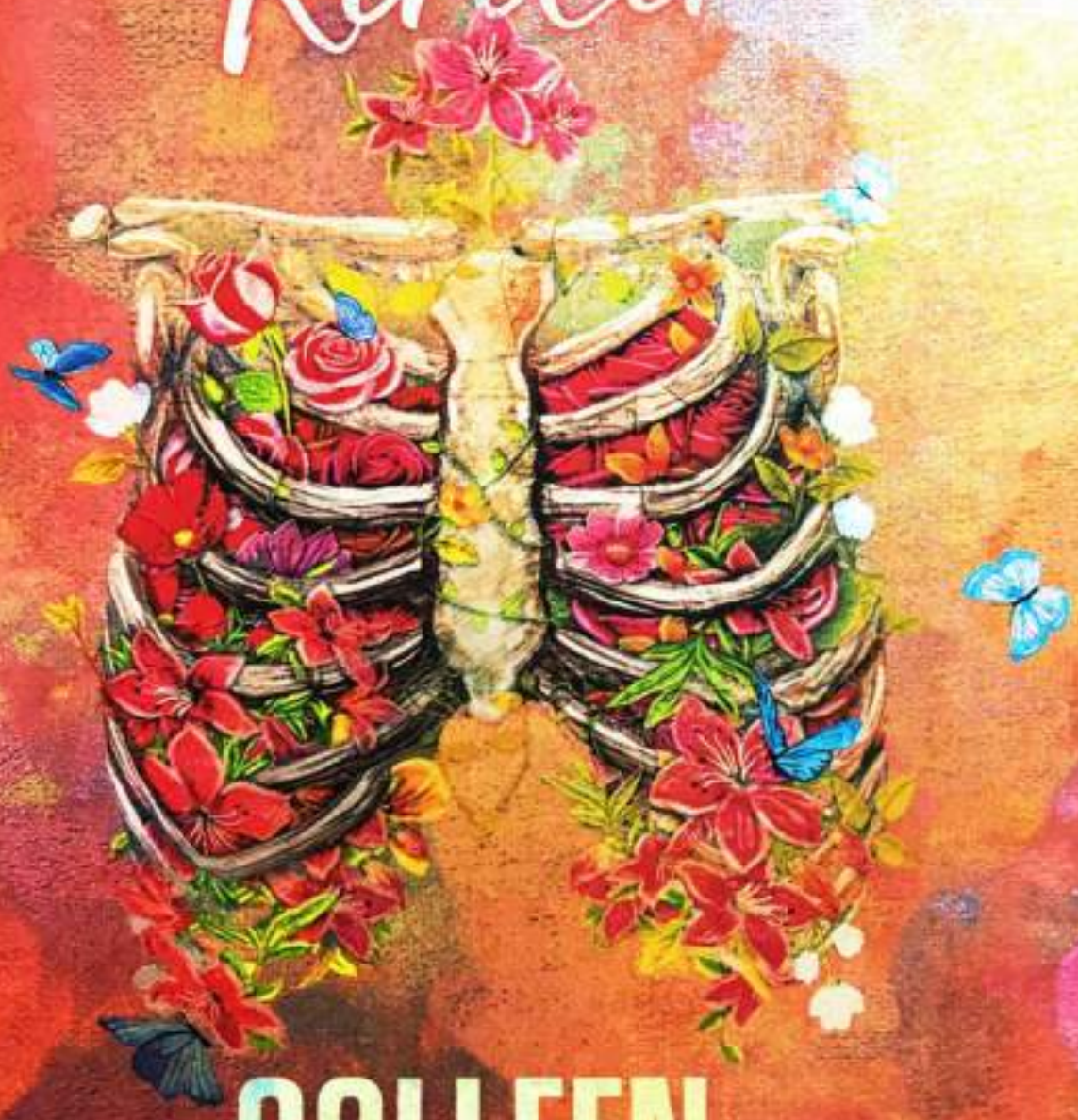
https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Her Kalp Kırılır

COLLEEN
HOOVER

HER KALP KIRILIR

COLLEEN HOOVER

HER KALP KIRILIR

Orjinal Adı: *Heart Bones*

Yazar: Colleen Hoover

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş

Yayına Hazırlayan: Görkem Kankavi

Editör: Aslı Güçlü

Düzelti: Nazlıcan Kabataş

Kapak Tasarım: Sidem Zelal Edin

Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Temmuz, 2021

ISBN: 978-625-7382-46-5

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021 Colleen Hoover

Türkçe Yayım Hakkı: Kayı Ajans aracılığıyla
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Kerem Promosyon ve Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. No:12 Fatih San. Sitesi no: 138
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 50399

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454

www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

HER KALP KIRILIR

COLLEEN HOOVER

Çeviri: Berna Yılmazcan

EPHESUS

BİR

2015 YAZI

Oturma odamızın duvarında asılı duran Rahibe Teresa tablosunun yerine paramız olsa duvara asılabilen bir televizyon, hatta televizyonu taşıyabilecek türde duvarları olan bir ev alırdık.

Bir karavanın duvarları normal bir evin duvarlarıyla aynı malzemeden yapılmıyordu. Bir karavanda, tırmaladığınızda duvarlar tırnaklarınızın arasında tebeşir gibi dağılırdı.

Bir keresinde annem Janean'e, oturma odamızın duvarında neden Rahibe Teresa'nın tablosunun asılı durduğunu sormuştum.

"O kaltak sahtekârın biriydi," demişti.

Birebir onun kelimeleri. Benim değil.

Bence insanların arasında en kötüsü olduğunuzda, başkalarının içindeki en kötüyü bulmak bir tür hayatta kalma taktiğine dönüşüyordu. Kendi karanlığınızın gerçek rengini saklama ümidiyle yoğun bir şekilde insanların içindeki kötülüğe odaklanıyordunuz. Annem tüm hayatını böyle geçirmişti. Hep insanların en kötü taraflarını bulmaya çalışırdı. Kendi kızının bile.

Rahibe Teresa'nın bile.

Janean, ben sekiz saat önce McDonalds'taki vardiyam için çıktığımda koltukta nasıl yatıyorsa hâlâ aynı pozisyondaydı. Gözlerini Rahibe Teresa'nın tablosuna dikmişti ama aslında ona *bakmıyordu*. Sanki gözleri işlevlerini yitirmişlerdi.

Gördüklerini özümsemeyi bırakmışlardı.

Janean bir bağımlıydı. Bunu yaklaşık dokuz yaşımda fark etmiştim ama o zamanlar bağımlılıkları erkekler, alkol ve kumarla sınırlıydı.

Yıllar geçtikçe bağımlılıkları giderek daha da fark edilir ve çok daha ölümcül olmuştu. Sanırım beş yıl kadar önce, on dört yaşıma girdiğim sıralarda, onu ilk kez damardan meth vururken yakalamıştım. İnsan bir kez düzenli olarak meth kullanmaya başlayınca, yaşam süresi ciddi anlamda kısalıyordu. Bunu bir keresinde okul kütüphanesinde, Google'da araştırmıştım. *Meth bağımlılığı olan bir insan ne kadar yaşayabilir?*

Altı ile yedi yıl arası diyordu internet.

Onu yıllar içinde birkaç kez tepkisiz halde bulduğum olmuştu ama bu daha farklıydı. Bu, son gibiydi.

"Janean?" Sesimde şu an kesinlikle olmaması gereken bir sakinlik vardı. Sesimin titremesini ya da hiç çıkmamasını beklerdim. An itibariyle yeterince tepki gösterememekten biraz utandığımı hissediyordum.

Çantamı ayaklarımın dibine bırakıp oturma odasının karşısından dikkatli bir şekilde ona baktım. Yağmur yağıyordu ve ön kapıyı daha kapamadığım için hâlâ ıslanıyordum. Fakat o an ben Janean'e, Janean ise Rahibe Teresa'ya dik dik bakarken, sırtımı yağmurdan korumak için kapıyı kapamak sorunlarımın en önemsizi gibiydi.

Janean'in bir kolu karnının üzerinde duruyor, diğer kolu koltuktan sarkmış, parmakları yıpranmış halının üzerinde za-

rifçe süzülüyordu. Yüzü hafif şişti ve bu olduğundan biraz daha genç görünmesine yol açmıştı. Yaşından küçük göstermese de –otuz dokuz yaşındaydı– bağımlılıklarının neden olduğundan daha gençti sanki. Yanakları her zamankinden daha az çöküktü duruyor ve son birkaç senedir ağzının etrafında oluşan kırışıklıklar botoks yaptırmış gibi dümdüz gözüküyordu.

"Janean?"

Hiç ses yoktu.

Hafif aralık duran ağzına bakınca, kenarları kırılmış ve çürümüş dişlerinin sarı parçaları görünüyordu. Sanki hayat bedeninden kayıp giderken tam bir lafın ortasındaymış gibiydi.

Bu anı bir süredir kafamda canlandırıyordum. Bazen birinden yeteri kadar nefret ettiğinizde, geceleri yatakta gözleriniz açık uzanıp o insan ölseydi hayat nasıl olurdu diye merak etmekten kendinizi alamadığınız anlar olurdu.

Ben daha farklı hayal etmiştim. Çok daha dramatik olacağını düşünmüştüm.

Bir süre daha Janean'e bakıp bir tür trans halinde olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ona doğru birkaç adım attım ve kolunu görünce duraksadım. Kolunun hemen iç kısmındaki deriden bir iğne sallanıyordu.

İğneyi görür görmez, anın gerçekliği bir film gibi gözlerimin önünden kayıp geçti ve midemi bulandırdı. Arkamı dönüp koşarak dışarı çıktım. Kusacak gibi hissettiğimden, çürümüş tırabzana yaslandım ama tuttuğum yerden bükülmemesi için fazla da bastırmamaya özen gösterdim.

Kusar kusmaz rahatladım, çünkü bir insanın hayatını değiştiren o manzara karşısındaki tepkisizliğimden endişelenmeye başlamıştım. Böyle bir anda bir evlat olarak kendimi kaybetmemiş olabilirdim ama en azından *bir şey* hissediyordum.

Ağzımı McDonalds iş gömleğimin koluna sildim. Kalpsiz gecenin karanlığında yağmur üzerime boşalırken merdivene oturdum.

Saçım ve kıyafetlerim sırılsıklam olmuştu. Yüzüm de sırılsıklamdı ama yanaklarımdan süzülenler gözyaşı değildi.

Hepsi yağmur damlalarıydı.

Islak gözler ve kuru bir kalp.

Gözlerimi kapadım ve bu kopukluk hissinin yetiştirilme tarzımdan mı yoksa kusurlu doğmuş olmamdan mı kaynaklandığına karar vermeye çalışarak yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Bir insan için nasıl bir yetiştirilme tarzının daha kötü olduğunu düşündüm. Gereken başa çıkma becerilerini edinmek için dünyanın ne kadar zalim bir yer olabileceğini en son aşamada anlayabileceğiniz ölçüde korunup sevildiğiniz türde bir yetiştirilme mi yoksa benim büyüdüğüm gibi bir evde büyümek mi? Benim evimde, öğrenilen tek şey başa çıkma becerileriydi.

Parayla aldığım yiyecekler için çalışacak yaşa gelmeden önce, açlıktan karnıma kramplar girdiğinden uyuyamadığım çok gece olmuştu. Janean bana bir keresinde karnımdan gelen gurultunun içimde yaşayan aç bir kediden çıktığını ve ona yeteri kadar yemek vermediğimde kedinin hırıldayacağını söylemişti. Ondan sonra her acıktığımda, karnımdaki kedinin olmayan yemekleri aradığını hayal ettim. Onu beslemezsem iç organlarımı yemesinden korktuğumdan, bazen sırf aç kediyi tatmin etmek için yiyecek olmayan şeyler bile yedim.

Bir keresinde annem beni o kadar uzun bir süre yalnız bırakmıştı ki çöpten çıkardığım eski muz kabuklarıyla yumurta kabuklarını yemiştim. Koltuk minderinin içindeki dolgu malzemesinden birkaç ısırık almayı bile denemiştim ama yutul-

mayacak kadar sertti. Çocukluğumun büyük bir kısmı ödüm koparak, içim adeta o aç kedi tarafından yavaş yavaş kemiriliyormuş gibi hissederek geçmişti.

Her gidişi aslında bir günden uzun sürmüş müydü bilmiyorum ama çocukken, tek başımayken zaman uzayıp gidiyordu.

Sendeleyerek ön kapıdan girip koltuğa yığıldığını ve saatlerce orada kaldığını hatırlıyorum. Ben de koltuğun diğer ucunda kıvrılıp uyuyakalırdım çünkü onu yalnız bırakmaktan çok korkardım.

Ama sonra, eve sarhoş geldiği sabahlarda, uyandığımda onu mutfakta kahvaltı hazırlarken bulurdum. Bu her zaman geleneksel türde bir kahvaltı olmazdı. Bazen bezelye, bazen yumurta, bazen de konserve tavuklu erişte çorbası hazırlardı.

Yaklaşık altı yaşımdayken, o gibi sabahlarda ocağı nasıl kullandığına dikkat etmeye başlamıştım çünkü ortadan kaybolduğu bir sonraki seferde nasıl kullanacağımı bilmem gerektiğinin farkındaydım.

Altı yaşında kaç çocuğun kendi başına ocak kullanmayı öğrenmesi gerektiğini, öğrenmezse kaçının içindeki aç kedi tarafından canlı canlı yeneceğine inandığını aklımdan geçirdim.

Bu sanırım şansa bağlı. Çoğu çocuğun öldükten sonra özleyeceği ebeveynleri olurdu. Geri kalanımızın şansına da öldükten sonra daha iyi birer ebeveyne dönüşecek aileler denk gelirdi.

Annemin benim için yaptığı en iyi şey ölmekti.

Buzz ıslanmamam için bana polis arabasında oturmamı, böylece onlar cesedi çıkarırken evde kalmamış olacağımı söyledi. Annemi üstü beyaz çarşafla örtülmüş olarak sedyeyle dışarı taşırlarken donakalmış halde onları seyrettim. Onu bir minivanın arkasına yerleştirdiler. Bir ambülansa bindirme zahmetine

bile girmemişlerdi. Bir anlamı yoktu. Bu kasabada elli yaş altı ölümlerin neredeyse hepsi bağımlılık kaynaklıydı.

Ne tür bir bağımlılık olduğunun önemi yoktu –sonunda hepsi ölümcüldü.

Yanağımı arabanın camına yasladım ve gökyüzüne bakmaya çalıştım. Bu gece hiç yıldız yoktu. Ay'ı bile göremiyordum. Arada sırada şimşek çakıyor, kara bulut yığınları görünüyordu.

Duruma oldukça uyan bir havaydı.

Buzz arka kapıyı açıp eğildi. Yağmur artık çiseleyerek yavaşladığından yüzü ıslanmıştı ama terliyormuş gibi görünüyordu.

"Bir yere gitmek için arabaya ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Birini aramak ister misin? Cep telefonumu kullanabilirsin."

Tekrar başımı salladım. "Ben iyiyim. Artık eve dönebilir miyim?"

Annemin son nefesini verdiği karavana gerçekten tekrar girmek isteyip istemediğimi bilmiyordum ama şu anda daha cazip başka bir alternatifim yoktu.

Buzz kenara çekilip yağmur yavaşlamış olmasına rağmen şemsiyesini açtı, ancak daha şimdiden sırılsıklamdım. Bir adım geride durdu, o şemsiyeyi tepemde tutarken ben de eve doğru yürüdüm.

Buzz'ı çok iyi tanımıyordum. Oğlu Dakota'yı tanıyordum. Dakota'yı birçok yönden tanırdım –hem de hiç istemediğim biçimde.

Buzz'ın nasıl bir evlat yetiştirdiğinden haberi olup olmadığını merak ediyordum. Buzz düzgün bir adama benziyordu. Benim ya da annemin canını asla çok sıkmazdı. Bazen devriye

gezerken arabasıyla karavan parkında dururdu. Hep nasıl olduğumu sorardı ve bunu her sorduğunda beni buradan çıkarması için ona yalvarmamı beklediği hissine kapılırdım. Ama yalvarmazdım. Benim gibi insanlar iyi numarası yapmada son derece yeteneklidirler. Ona hep gülümser, harika olduğumu söylerdim ve o da ona Çocuk Koruma Hizmetleri'ni aramak için bir neden vermediğim için rahatlamış gibi iç çekerdi.

Oturma odasına girer girmez elimde olmadan koltuğa baktım. Artık farklı görünüyordu. *Sanki üzerinde biri ölmüş gibi.*

"Bu gece iyi olacak mısın?" diye sordu Buzz.

Arkamı döndüğümde kapının önünde şemsiyesiyle durduğunu gördüm. Bana halimden anladığını göstermeye çalışıyormuş gibi bakıyordu ama aklı muhtemelen bu durumun başına açacağı onca evrak işini nasıl halledeceğindeydi.

"İyiyim."

"Hazırlıklar için yarın cenaze evine gidebilirsin. Saat ondan sonra uygun olacaklarını söylediler."

Başımı salladım ama gitmedi. Biraz daha oyalandı, tereddütle ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Şemsiyeyi batıl inançları olan biri gibi içeri girmeden hemen önce kapının önünde kapadı, sonra da bir adım attı. "Bildiğin gibi..." dedi, yüzünü o kadar buruşturmuştu ki alnı kel kafasına dek kırışmıştı. "Eğer cenaze evine gitmezsen cesedi sahipsiz beyan edebilirler. O zaman annen için bir tören yapılmaz ama en azından eline bir fatura da tutuşturamazlar." Bunu önermiş olmaktan bile utanıyor gibiydi. Gözleri Rahibe Teresa tablosuna kaydı, sonra da sanki rahibe onu azarlamış gibi yere baktı.

"Teşekkürler." Bir tören düzenlesem bile birilerinin geleceğinden şüpheliydim.

Bu, acı ama gerçekti. Annem gerçekten yalnız biriydi. Neredeyse son yirmi yıldır sık sık gittiği barda takıldığı bir arkadaş

grubu vardı tabii, fakat o insanlar arkadaşları değildi. Onların hepsi, hep birlikte yalnız olabilmek için birbirini arayan başka yalnız insanlardı.

O kalabalık bile bu kasabayı kırıp geçiren bağımlılık nedeniyle giderek azalmıştı. Ve annemin takıldığı insanlar cenazeye gidecek türde insanlar da değillerdi. Muhtemelen çoğunun hakkında gıyabi tutuklama kararı vardı ve polisin onları toplayıp yakalamak için kurduğu bir tuzak olma ihtimaline karşı bu tip toplu etkinliklerden uzak dururlardı.

"Babanı aramak ister misin?" diye sordu.

Sonunda yapacağımın bu olduğunu bilsem de ona bakarken aklımdan hâlâ bundan ne kadar kaçabileceğim geçiyordu.

"Bayah," dedi, ismimdeki *a* harfini uzatarak.

"*Bey*-a diye okunuyor." Onu neden düzelttiğimi bilmiyordum. Tanıştığımızdan beri adımı yanlış telaffuz ederdi ve şimdiye kadar onu düzeltmek umurumda olmamıştı.

"*Beyah*," diye düzeltti. "Bunu söylemek bana düşmez biliyorum ama... Bu kasabadan çıkıp kurtulmalısın. Neler olduğunu biliyorsun işte insanlara..." Sonraki sözlerini hakaret olarak algılayabileceğimden sustu.

Cümleyi onun yerine tamamladım. "Benim gibi insanlara mı?"

Artık utanmış gibi görünse de aslında *benim gibi insanlar* derken bunu geniş anlamda kullandığını biliyordum. Benimki gibi annesi olan insanlar. Bu kasabadan çıkış yolu olmayan fakir insanlar. Onlar içleri buz tutana kadar hazır yemek sektöründe çalışırlar ve kızartmaları yapan aşçının onlara vardiyalarının geri kalanında kendilerini bir diskodaymış gibi hissetmelerini sağlayacak bir fırt etmesiyle de ne olduğunun farkına bile varmadan acınası günlerinin tek bir saniyesini bile arka arkaya bir fırt çek-

meden geçiremezler, bunun yarattığı hissi kendi çocuklarının güvenliğinden bile daha sıkı kovalamaya başlarlardı. Sonunda da damardan almaya başlarlardı ve... Rahibe Teresa'ya bakarak kazara ölürken aslında gerçekten tek istedikleri çirkinlikten bir şekilde kaçmak olurdu.

Buzz evin içinde olmaktan rahatsız görünüyordu. İçimden keşke gitse dedim. Kendimden çok ona üzülüyordum ama koltukta annesinin ölü bedenini bulan bendim.

"Babanı hiç tanımıyorum ama sen doğduğundan beri bu karavanın kirasını ödediğini biliyorum. Bu kasabada kalmak yerine onun yanına gidebilirsin. Bir çıkış yolun varsa bunu kullanmalısın. Burada yaşadığın hayat... Senin için yeterince iyi değil."

Bu, birinin bana söylediği en güzel şey olabilirdi. Ve onca insan arasından bunu Dakota'nın babasından duyuyordum.

Bir an için sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi bana baktı. Belki de bir cevap vermemi istiyordu. Her halükârda, başını sallayıp gidene kadar odada sessizlik oldu. Sonunda.

Ön kapıyı kapadıktan sonra dönüp koltuğa baktım. Uzunca bir süre, büyülenmiş gibi o koltuğa baktım. Tüm hayatınızın uyanma ve yatma saatleri arasında tamamen değişebileceği gerçeği nasıl da garipti.

Her ne kadar itiraf etmek istemesem de Buzz haklıydı. Burada kalamazdım. Kalmayı hiç planlamamıştım, buna karşın kasabadan en azından yazın ayrılabileceğimi aklımdan geçirmiştim.

Bu kasabadan ayrılmak için canımı dişime takmış çalışıyordum ve ağustos gelir gelmez, Pennsylvania'ya giden bir otobüse atlayacaktım.

Penn State'den voleybol bursu kazanmıştım. Ağustos gelir gelmez bu hayattan kurtulacaktım ve nedeni annemin benim

için yaptığı bir şey ya da babamın beni buradan çıkarması olmayacaktı. Nedeni *ben* olacaktım.

Ben o zaferi istiyordum.

Dönüşeceğim kişinin sebebi *ben* olmak istiyordum.

Geleceğimde yaşanabilecek iyi şeylerde Janean'in herhangi bir hak iddia etmesine izin vermeyi reddediyordum. Ona kazandığım voleybol bursundan hiç bahsetmemiştim. Hiç kimseye söylememiştim. Antrenörüme söylememesi için yemin ettirmiştim ve gazetede haber yapılmasına, hatta yıllığa fotoğraf koyulmasına bile izin vermemiştim.

Burstan babama da bahsetmemiştim. Voleybol oynadığımdan haberi olduğundan bile emin değildim. Antrenörlerim ihtiyacım olan her türlü malzeme, ekipman ve üniformayı tedarik etmişlerdi. Ben de maddi durumumun takımın bir parçası olmamı engellemesine izin vermeyecek kadar iyiydim.

Ailemden voleybolla ilgili tek bir şey istemek zorunda kalmamıştım.

Onlardan ebeveynlerim olarak bahsetmek bile tuhaf bir his yaratıyordu. Bana hayat vermişlerdi ama *bu* neredeyse onlardan aldığım tek şeydi.

Ben tek gecelik bir ilişkinin meyvesiydim. Babam Washington'da yaşıyormuş ve Janean'le tanıştıklarında iş için Kentucky'deymiş. Janean ondan hamile kaldığını öğrendiğinde ben üç aylıkmışım. Annem ona nafaka evrakını gönderdiğinde babam durumu öğrenmiş.

Dört yaşıma kadar yılda bir kez beni görmeye gelmiş, sonra da onu görmem için Washington'a uçak bileti almaya başlamıştı.

Kentucky'deki hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Annemin bağımlılıkları hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Benim ona anlattıklarım –ki bunlar oldukça azdı– dışında benimle ilgili hiçbir şey bilmiyordu.

Hayatımın her alanında oldukça ketumdum. Elle tutulur tek sahip olduğum şey sırlarımdı.

Babama burstan bahsetmeme nedenim anneme söylememe nedenimle aynıydı. Onun bir şey başarmış bir evlada sahip olmakla gurur duymasını istemiyordum. Çok az emek harcadığı bir çocukla gurur duymayı hak etmiyordu. Ayda bir çek göndermenin ve arada bir beni iş yerimden aramanın *beni çok az tanıdığı* gerçeğini telafi edebileceğini düşünüyordu.

O, yılda iki haftalık bir babaydı.

Haritada aramızda uzun bir mesafe olduğu için bunu hayatımdaki yokluğunu haklı çıkaracak bir bahane gibi görebilirdi. Dört yaşımdan itibaren her yaz on dört gün onunla kalmış olsam da son üç senedir onu hiç görmemiştim.

On altı yaşımda okul takımına girdiğimde, voleybol günlük rutinimin çok daha büyük bir parçası olduğundan, onu uçakla görmeye gitmez olmuştum. Son üç yıldır onu neden ziyaret etmediğimle ilgili bahaneler uydurup duruyordum.

O, hayal kırıklığına uğramış numarası yapıyordu.

Bense mahcup ve meşgul numarası yapıyordum.

Kusura bakma, *Brian*, aylık nafaka çeki göndermek seni sorumluluk sahibi biri yapabilir, fakat bir baba yapmaz.

Kapı aniden çalınca bir anda çığlık atarak irkildim. Arkamı dönünce oturma odasının penceresinden mal sahibini gördüm. Normalde, Gary Shelby'ye kapıyı açmazdım ama şu anda onu görmezden gelecek bir konumda değildim. Ayakta olduğumu biliyordu. Polisi aramak için telefonunu kullanmak zorunda kalmıştım. Ayrıca bu koltukla ne yapacağıma da karar vermem gerekiyordu. Onu artık bu evde istemiyordum.

Kapıyı açınca, Gary bana bir zarf uzatıp yağmurdan kaçmak için hemen içeri girdi.

"Bu ne?" diye sordum.

"Tahliye ihbarı."

Karşımdaki Gary Shelby'den başka biri olsa, gerçekten şaşırırdım.

"Annem kelimenin tam anlamıyla daha yeni öldü. Bir hafta bekleyemedin mi?"

"Kirayı üç ay geciktirdi ve ben bir ergene karavan kiralamak istemiyorum. Ya yirmi bir yaşından büyük başka biriyle yeni bir kira sözleşmesi imzalarım ya da çıkmak zorundasın."

"Babam kira için anneme para ödüyor. Nasıl üç ay geciktirmiş olabiliriz?"

"Annen babanın birkaç ay önce çek göndermeyi kestiğini söyledi. Bay Renaldo daha büyük bir yer arıyor, ben de ona hemfikir olduğumu..."

"Sen tam bir pisliksin, Gary Shelby."

Gary omuz silkti. "İş iştir. Annene iki ihbar çektim. Gidecek başka bir yerin olduğuna eminim. Burada tek başına kalamazsın, daha on altı yaşındasın."

"Geçen hafta on dokuz oldum."

"Neyse ne, yirmi bir yaşında olman gerekiyor. Kira şartları böyle."

Beni zorla kapı dışarı etmeden önce mahkemeye taşınabilecek bir evden çıkma süreci olduğundan emindim ama artık burada yaşamak bile istemediğimden mücadele etmenin de pek bir anlamı yoktu.

"Ne kadar zamanım var?"

"Sana bu haftalık müsaade."

Hafta mı? Hesabımda sadece yirmi yedi dolar vardı ve gidecek hiçbir yerim yoktu.

"İki ay verir misin? Ağustosta üniversiteye gideceğim."

"Üç aylık ödenmemiş kira borcun olmasa verebilirdim. Ama iki ay, üstüne üç ay daha ekleniyor ve benim gerçekten *kimseyi* yılın neredeyse yarısını kira ödemeden oturtacak lüksüm yok."

"Sen tam bir pisliksin," diye mırıldandım.

"Bunu zaten söylemiştin."

Aklımdan önümüzdeki iki ay süresince yanında kalabileceğim olası arkadaşlarımı geçirdim. Natalie yazın açılan derslere önceden başlamak üzere mezuniyetten sonraki gün üniversite için yola çıkmıştı... Geri kalan arkadaşlarım ise ya okulu bırakmışlardı ya sonraki Janean olma yolundalardı ya da evlerinde kalmama izin vermeyeceklerini zaten bildiğim ebeveynleri vardı.

Becca vardı ama onun da babası ahlaksızın tekiydi. O adama yakın olmaktansa Gary ile yaşamam bile daha iyiydi.

Elimde son bir seçenek kalıyordu.

"Telefonunu kullanmam gerekiyor."

"Epey geç oldu," dedi. "Yarın kullanabilirsin."

Onu kenara itip merdivenden indim. "O zaman artık bir evim olmadığını söylemek için yarına kadar beklemeliydin, Gary!"

Yağmura çıkıp doğrudan evine yürüdüm. Gary bu karavan parkında hâlâ sabit bir telefonu olan son kişiydi ve buradaki çoğu kişinin cep telefonu alacak parası dahi olmadığından herkes Gary'nin telefonunu kullanırdı. En azından kiralarını ödeyenler ve ondan kaçmaya çalışmayanlar.

En son babamı arayalı neredeyse bir yıl olmuştu ama numarası aklımdaydı. Son sekiz yıldır aynı cep telefonunu kullanıyordu. Ayda bir kez beni iş yerimden arar ama ben çoğu kez te-

lefonlarını geçiştiririm. Az tanıdığım bir adamla sohbet edecek pek bir şeyim olmadığından, *"Annem iyi. Okul iyi. İş iyi. Hayat iyi gidiyor,"* gibi yalanlar söylemektense onunla konuşmamayı tercih ederdim.

Gururumu bastırıp numarasını çevirdim. Sesli mesaj çıkmasını beklerken babam ikinci çalışta telefonu açtı.

"Brian Grim." Sesi çatallıydı. Onu uyandırmıştım.

Boğazımı temizledim. "Şey. Merhaba baba."

"Beyah?" Arayanın ben olduğumu anlayınca sesi biraz daha ayık ve endişeli çıktı. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?"

Janean öldü demek dilimin ucuna kadar gelmiş ama bir türlü ağzımdan çıkmamıştı. Annemi çok az tanıyordu. Kentucky'ye gelip onu en son görüşünün üzerinden uzun zaman geçmişti ve o zamanlar annem nispeten hâlâ güzeldi –tökezleyerek yürüyen kuru bir iskelet gibi görünmüyordu.

"Evet. Ben iyiyim," dedim.

Ona annemin öldüğünü telefonda söylemek tuhaf kaçacaktı. Bekleyip yüzüne söyleyecektim.

"Neden bu kadar geç bir saatte arıyorsun? Sorun nedir?"

"Geç vardiyada çalışıyorum ve bir telefon bulmak benim için çok zor."

"Bu yüzden sana kargoyla cep telefonu gönderdim."

Bana kargoyla cep telefonu mu göndermişti? Bunu sorma zahmetine bile girmedim. Annemin şu anda damarlarında donmuş bekleyen o şeyi satın almak için telefonu sattığından emindim.

"Dinle," dedim. "Uzun zaman olduğunu biliyorum ama seni üniversitedeki dersler başlamadan önce ziyaret edebilir miyim?"

"Elbette," dedi hiç tereddüt etmeden. "Hangi gün geleceğini söyle, sana hemen bir uçak bileti alayım."

Dönüp Gary'ye baktım. Birkaç metre ötede duruyordu, göğüslerime baktığını fark edince ona arkamı döndüm. "Yarın gelmeyi planlıyorum."

Bir duraksama oldu ve hattın diğer ucundan yataktan kalkıyormuş gibi bir ses geldi. "Yarın mı? Sen iyi olduğundan emin misin, Beyah?"

Başımın arkaya düşmesine izin verip ona tekrar yalan söylerken gözlerimi kapadım. "Evet. Janean sadece... Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var. Ve seni özledim."

Onu özlememiştim. Onu çok az tanıyordum. Beni buradan en çabuk ne kurtaracaksa sadece ona başvuruyordum.

Babamın telefonundan bilgisayarın başına geçmiş gibi klavye sesleri yükseldi. Havayolu şirketlerinin saatleriyle adlarını mırıldanıyordu bir yandan da. "*United* firmasıyla yarın sabah Houston'a gelebilirsin. Beş saat içinde havaalanında olman gerekiyor. Kaç gün kalmak istersin?"

"Houston mı? Neden Houston?"

"Artık Teksas'ta yaşıyorum. Bir buçuk yıl oldu."

Bu muhtemelen bir kızın babasıyla ilgili bilmesi gereken bir şeydi. En azından hâlâ aynı cep telefonu numarasını kullanıyordu.

"Doğru, unutmuşum." Ensemi tuttum. "Bana şimdilik sadece geliş bileti alabilir misin? Ne kadar kalmak istediğimden emin değilim. Belki birkaç hafta kalırım."

"Tamam, şimdi alıyorum. Sen sadece sabah havaalanında *United* firmasının acentesini bul, onlar biniş kartının çıktısını alırlar. İndiğinde bagaj alım yerinde buluşuruz."

"Teşekkürler." Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapadım. Arkamı döndüğümde Gary, başparmağıyla ön kapıyı işaret etti.

"Seni havaalanına götürebilirim," dedi. "Ama bir bedeli olur." Sırıttı ve dudaklarındaki o pis gülümseme midemi bulandırdı. Gary Shelby bir kadına iyilik yapmayı teklif ettiğinde *bu* para karşılığında olmazdı.

Kaldı ki havaalanına gitmek için arabasına bineceğim kişiye karşılığında bir şey vereceksem, Dakota'yı Gary Shelby'ye tercih ederdim.

Dakota'ya alışkındım. Ondan her ne kadar tiksinsem de oldukça güvenilir biriydi.

Tekrar ahizeyi kaldırıp Dakota'yı aradım. Babam beş saat içinde havaalanında olmam gerektiğini söylemişti ama Dakota uyuyana kadar beklersem, telefonu hiç açmayabilirdi. Hâlâ şansım varken oraya bir an önce gitmek istiyordum.

Dakota telefonu açınca rahatladım. Yarı uyanık bir sesle, "Efendim?" dedi.

"Hey. Senden bir ricam olacak."

Bir anlık bir sessizlikten sonra Dakota, "Gerçekten mi, Beyah? Gecenin bu saatinde?" dedi.

Neye ihtiyacım olduğunu ya da her şeyin yolunda olup olmadığını bile sormadı. Anında rahatsız olmuştu. Aramızdaki bu şey her neyse başlar başlamaz sona erdirmem gerekirdi.

Boğazımı temizledim. "Havaalanına gitmem gerekiyor."

Dakota'nın sanki onun için tam bir baş belasıymışım gibi iç çektiğini duyabiliyordum. Öyle olmadığımı biliyordum. Onun için geçici bir hevesten fazlası olmayabilirdim ama bir türlü doymadığı bir hevestim.

Yatağın gıcırtısını duyunca yerinden doğrulduğunu anladım. "Hiç param yok."

"Ben... Ben seni para için aramadım. Havaalanına gitmem lazım. Lütfen."

Dakota homurdandı ve sonra, "Bana yarım saat ver," dedi. Telefonu kapadı. Ben de öyle yaptım.

Gary'nin yanından yürüyüp geçtim ve evinden çıkarken sineklikli kapıyı çarparak kapadığımdan emin oldum.

Yıllar içinde erkeklere güvenmemeyi öğrenmiştim. Etkileşime geçtiklerimin çoğu Gary Shelby gibiydi. Buzz iyiydi ama onun da Dakota'ya hayat vermiş olduğu gerçeğini görmezden gelemezdim. Hem Dakota çok daha yakışıklı, daha genç bir Gary Shelby modeliydi.

İnsanların iyi erkeklerden bahsettiklerini duymuş ama giderek bunun bir efsane olduğunu düşünmeye başlamıştım. Dakota'nın da iyilerden biri olduğunu sanmıştım. Birçoğu dışarıdan sadece Dakota gibi görünürdü, fakat tüm o epidermis ve derialtı dokusu katmanlarının altında, damarlarında kol gezen bir hastalık vardı.

Eve geri girince giderken yanıma almak istediğim bir şey var mı diye yatak odamda etrafa göz gezdirdim. Bavula koymaya değecek pek bir şeyim yoktu, bu yüzden kıyafetlerimden birkaçını, saç fırçamı ve diş fırçamı aldım. Kıyafetlerimi sırt çantama yerleştirmeden önce plastik poşetlere koydum, bu sayede yağmura yakalanırsam ıslanmayacaklardı.

Dakota'yı beklemek için ön kapıya gitmeden önce Rahibe Teresa'nın tablosunu duvardan indirdim. Sırt çantama sokmaya çalıştım ama sığmadı. Başka bir plastik poşet daha aldım, tabloyu içine koyduktan sonra yanıma aldım.

İKİ

Ölü bir anne, Orlando'da bir mola ve hava şartlarına bağlı birkaç saatlik rötardan sonra buradaydım.

Teksas'ta.

Uçaktan inip körüğe adım atar atmaz, akşamüstü sıcağının tenimi sanki bir tereyağıymışım gibi eritip cızırdattığını hissettim.

Dünyaya gelmemde yarı payı bulunan ama nedense hiç aşina olmadığım babamla buluşmak için bir ölü gibi umarsızca bagaj alım tabelalarını takip ettim.

Anılarımda onunla ilgili hiçbir olumsuz tecrübem yoktu. Aslında, yazları babamla geçirdiğim zamanların tek güzel çocukluk anılarım olduğunu söyleyebilirdim.

Ona karşı olumsuz hislerimin nedeni onunla tecrübe *etmediğim* deneyimlerdi. Büyüdükçe, onun hayatımın bir parçası olmak için ne kadar az gayret gösterdiğini daha net anlıyordum. Arada bir babamla Janean'den daha fazla zaman geçirmiş olsaydım ne kadar farklı biri olurdum diye düşündüğüm de oluyordu.

Kötüye kıyasla daha çok güzel anım olmuş olsaydı, acaba yine de şimdiki gibi insanlara güven duymayan, şüpheci bir insan olur muydum?

Belki olurdum. Belki de olmazdım. Bazen karakterlerin nezaketten çok alınan hasarlarla şekillendiğini düşünüyordum.

Nezaket insanın içine, aldığı hasar kadar derinden işlemezdi. Aldığınız hasar ruhunuzda öyle kötü bir leke bırakırdı ki ne kadar silerseniz silin çıkmazdı. Sonsuza kadar orada kalırdı ve ben insanların sadece bana bakarak bile aldığım hasarları görebildiklerini hissediyordum.

Hasar ve nezaket kavramları geçmişimde eşit ağırlığa sahip olmuş olsalardı, işler benim için daha farklı olabilirdi ama ne yazık ki öyle değildi. Bana gösterilen nezaketi iki elimin parmaklarıyla sayabilirdim. Ancak bu havaalanındaki her insanın iki elini kullansam dahi yine de bana verilen zararı hesaplayamazdım.

Hasara karşı bağışıklık kazanmak biraz zamanımı almıştı. Beni ve kalbimi annem gibi insanlardan, Dakota gibi erkeklerden koruyan duvarı inşa etmek.

Ama artık çeliktendim. *Üzerime gel dünya. Hasar almayan bir şeye zarar veremezsin.*

Köşeyi dönüp havaalanının güvenlikli kısmını açık alandan ayıran camdan babamı görünce duraksadım. Bacaklarına baktım.

İkisine de.

Daha iki hafta önce liseden mezun olmuştum ve her ne kadar mezuniyetime gelmesini beklememiş olsam da yine de içimde geleceğine dair ufak bir ışık vardı. Ancak mezun olmadan bir hafta önce, iş yerimi arayıp bana bir mesaj bırakmış ve bacağını kırdığı için Kentucky'ye gelemeyeceğini söylemişti.

Buradan bakınca iki bacağı da kırılmış gibi görünmüyordu.

O anda bu tip şeylere karşı bilenmiş olduğum için minnet duydum çünkü aksi takdirde bu muhtemelen bana zarar verip üzecek başka bir yalandı.

Babam bagaj alım alanının yanında görünürde hiçbir kol değneği olmadan bekliyordu. Herhangi bir aksama, hatta adım atarken hiçbir topallama emaresi bile göstermeden ileri geri adımlıyordu. Bir doktor olmayabilirdim ama kırık bir bacağın iyileşmesinin birkaç haftadan uzun süreceğini biliyordum. Bu kadar kısa bir zamanda iyileşmiş olsa bile, kırıktan sonra birtakım fiziksel kısıtlamalar kalacağından da emindim.

Şimdiden buraya geldiğime pişman olmuştum ve henüz beni görmemişti bile.

Son yirmi dört saatte her şey o kadar hızlı gelişmişti ki her şeye yetişmek için fırsat bile bulamamıştım. Annem ölmüştü, Kentucky'ye bir daha asla adım atmayacaktım ve sonraki birkaç haftayı doğduğumdan beri iki yüz günden az zaman geçirdiğim bir adamla geçirmek zorundaydım.

Ama üstesinden gelecektim.

Hep gelirdim.

Bagaj alım alanına girdiğim sırada babam başını kaldırdı. Adımlamayı kesti ama elleri kot pantolonunun ceplerindeydi ve bir süre öyle kaldı. Üzerinde bir tedirginlik vardı ve bu aslında biraz hoşuma da gitmişti. Hayatımda yer alma süresindeki eksiklik yüzünden gözünün korkmasını istiyordum.

Bu yaz dizginlerin bende olmasını istiyordum. Aşırı ebeveynlik yaparak kaybettiğimiz zamanı telafi edebileceğini düşünen bir adamla yaşadığımı düşünemiyordum. Aslında evinde sadece bir arada kalmayı ve ağustosta üniversiteye gitmek için ayrılana dek onunla konuşmamayı tercih ederdim.

Birbirimize doğru yürüdük. İlk adımı o attığından ben de son adımı attım. Kucaklaşmadık çünkü elimde sırt çantam, cüzdanım ve içinde Rahibe Teresa'nın tablosunun olduğu plastik poşet vardı. Kucaklaşmayı seven biri değildim. Tüm o dokunmalar, sıkıştırmalar ve gülümsemeler benim kavuşma lügatimde olmayan şeylerdi.

Tuhaf bir şekilde birbirimize doğru yürürken iç karartıcı bir soyadı ve biraz da DNA'dan başka hiçbir ortak noktası olmayan yabancılar olduğumuz oldukça aşikârdı.

"Vay," dedi, başını sallayıp bana bakarak. "Bir yetişkin olmuşsun. Ve çok güzelsin. Çok uzamışsın... Ve..."

Zoraki gülümsedim. "Sen... Yaşlanmışsın."

Siyah saçlarına biraz ak düşmüştü ve yüzü daha topluydu. Hep çok yakışıklıydı ama çoğu küçük kız zaten kendi babasının yakışıklı olduğunu düşünürdü. Artık bir yetişkin olduğum için onun gerçekten de yakışıklı bir adam olduğunu görebiliyordum.

Lafta baba olanlar da yakışıklı olabiliyordu demek.

Onda yaşlanmakla hiçbir alakası olmayan farklı bir şeyler de vardı. Ne olduğunu bilmiyordum. Bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı da.

Bagaj alım alanındaki hareketli banda doğru yürüdü. "Kaç parça bavulun var?"

"Üç."

Bu yalan ağzımdan bir anda çıkıverdi. Bazen bir şeyi ne kadar kolay uydurduğuma kendim bile şaşırıyordum. Bu Janean'le yaşarken öğrendiğim başka bir savunma mekanizmasıydı. "Üç büyük kırmızı bavul. Birkaç hafta kalabileceğimi düşündüğüm için her şeyi getirdim."

Zil sesi duyuldu ve bant dönmeye başladı. Babam bavulların taşıma bandından dökülmeye başladığı yere doğru yürüdü. Sırt çantamı omzuma astım –bu yanımda getirdiğim her şeyin olduğu sırt çantamdı.

Bırakın üç tane kırmızı bavulu, tek bir bavulum bile yoktu. Ama eğer havaalanının bavullarımı kaybettiğini düşünürse, var olmayan eşyalarımın yerine yenilerini alabilirdi.

Hiç olmayan bavullarımı kaybetmiş numarası yapmanın yalancılık olduğunu biliyordum. Ama bacağını kırmamıştı, bu yüzden ödeşmiş sayılırdık.

Yalana karşı yalan.

Birkaç dakika boyunca gelmeyeceğini bildiğim bavullar için gerçekten tuhaf bir halde bekledik.

Elimi yüzümü yıkayıp kendime gelmem gerektiğini söyledikten sonra en az on dakika tuvalette bekledim. Uçağa binmeden önce iş kıyafetimi değiştirmiştim. Sırt çantamdaki kırışmış kolsuz elbiselerden birini giymiştim. Bütün gün havaalanlarında ve daracık bir uçak koltuğunda oturmak elbisenin daha da kırışmasına neden olmuştu.

Aynadaki yansımama baktım. Babama fazla benzemiyordum. Annemin mat, cansız kahverengi saçlarını ve babamın yeşil gözlerini almıştım. Babamın ağız yapısını da almıştım. Annemin incecik, neredeyse görünmez dudakları vardı ama en azından babam bana soyadından başka bir şey daha vermişti.

Her ne kadar bazı yerlerim onları andırsa da ben hiçbir zaman ikisine de ait olduğumu hissetmemiştim. Çocukken kendi kendimi evlat edinmiş ve o zamandan beri tek başınaymış gibiydim. Babama yaptığım bu ziyaret bana sadece bir... ziyaret gibi geliyordu. Eve gelmiş gibi hissetmiyordum. Evden yeni ayrılmış gibi bile hissetmiyordum.

Yuva, tüm hayatım boyunca aradığım mitolojik bir yer gibi geliyordu.

Tuvaletten çıktığımda, tüm yolcular gitmişti ve babam kayıp bavullarım için kontuarda bir form dolduruyordu.

"Bu biletle herhangi bir bagaj teslim edilmemiş görünüyor," dedi görevli babama. "Makbuzunuz var mı? Bazen biletin arkasına yapıştırıyorlar."

Babam bana baktı. Masumca omuz silktim. "Geç kalıyordum, bu yüzden annem bavulları bana biletim verildikten sonra teslim etti."

Duvarda asılı duran bir afişle ilgileniyormuş numarası yaparak kontuardan uzaklaştım. Yetkili, babama bavulları buldukları takdirde iletişime geçeceklerini söyledi.

Babam yanıma gelip kapıyı işaret etti. "Araba bu tarafta."

Havaalanı on altı kilometre geride kalmıştı. GPS eve yüz kilometre kaldığını gösteriyor, arabasının içi tıraş losyonu ve tuz kokuyordu.

"Sen yerleştikten sonra, Sara ile alışverişe gidip ihtiyacın olan her şeyi alabilirsiniz."

"Sara kim?"

Babam bana şaka yapıp yapmadığımdan emin değilmiş gibi baktı.

"Sara. Alana'nın kızı."

"Alana mı?"

Tekrar yola baktı ve sıktığı çenesinde minicik bir kıpırtı gördüm. "Karım. Geçen sene düğün için sana bir davetiye göndermiştim. Bana işten izin alamayacağını söylemiştin."

Ah! *O* Alana. Onun hakkında davetiyede yazanlardan başka hiçbir şey bilmiyordum.

"Bir kızı olduğundan haberim yoktu."

"Şey. Evet var. Seninle bu sene pek fazla konuşamadık." Bunu bana karşı bir kırgınlığı varmış gibi söylemişti.

Ses tonunu yanlış yorumladığımı umdum, çünkü bana herhangi bir anlamda ya da sebepten ötürü kırgın olamazdı. Ebeveyn olan oydu. Ben sadece onun kötü tercihlerinin ve doğum kontrolü konusundaki eksikliğinin bir ürünüydüm.

"Sana anlatmam gereken bir sürü şey var," dedi.

Hiçbir fikri yoktu.

"Sara'nın kardeşleri var mı?" diye sordum. Olmaması için dua ettim. Yaz tatilimi babam dışında başka birileriyle geçirecek olmak sistemimde zaten bir şok etkisi yaratmıştı. Daha fazlasını kaldıramazdım.

"O tek çocuk. Senden biraz büyük, üniversiteye yeni başladı, yaz tatili için geldi. Ona bayılacaksın."

Göreceğiz. Külkedisini okumuştum.

Havalandırmaya uzandı. "İçerisi çok mu sıcak? Yoksa çok mu soğuk?"

"Gayet iyi."

Keşke biraz müzik açsaydı. Onunla nasıl rahat bir sohbet edeceğimi henüz bilmiyordum.

"Annen nasıl?"

Soruyu sorunca, donakaldım. "O..." Duraksadım. Nasıl söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Konuyu açmak için çok uzun süre beklediğimi, durumu dün gece telefonda ya da onu havaalanında ilk gördüğümde anlatmamış olmam tuhaf ve endişe

verici bir hal almış gibi hissediyordum. Bir de bilet acentesinde yalan söylemiştim –beni havaalanına annem bıraktı demiştim.

"Uzun zamandır hiç olmadığı kadar iyi." Koltuğun yan tarafına uzanıp biraz geri yatırabilmek için kolu aradım. Kol yerine bir sürü düğme vardı. Koltuğum yatmaya başlayana kadar düğmelere bastım. "Vardığımızda beni uyandırır mısın?" Başını salladığını gördüm ve aslında kendimi biraz kötü hissettim ama bu yolculuğun ne kadar süreceğini bilmiyordum ve sadece gözlerimi kapatıp uyumaya çalışmak, cevap verebileceğimi dahi bilmediğim sorulardan kurtulmak istiyordum.

ÜÇ

Başım şiddetli bir sarsıntıyla sallandı. Gözlerimi birden açtım ve tüm bedenim titreyerek uyandı.

"Feribottayız," dedi babam. "Kusura bakma, rampa çıkışı hep sarsıntılıdır."

Hemen babama baktım, biraz sinirlenmiştim. Ama sonra bir anda her şeyi hatırladım.

Annem dün gece ölmüştü.

Babamın hâlâ bu konuyla ilgili hiçbir fikri yoktu.

Bir üvey kardeşim ve üvey annem vardı.

Pencereden dışarı baktım ama her yer sıra sıra araba dolu olduğundan görüş açım kapanmıştı. "Neden feribottayız?"

"GPS'te 87 numaralı otobanda iki saatlik bir trafik sıkışıklığı görünüyordu. Muhtemelen bir kaza olmuştur. Ben de Bolivar Yarımadası'na günün bu saatinde feribotla gitmenin daha kısa süreceğini düşündüm."

"Feribotla *nereye*?"

"Alana'nın yazlığı orada. Bayılacaksın."

"*Yazlık* mı?" Tek kaşımı kaldırdım. "Sezonluk evi olan biriyle mi evlendin?"

Babam hafifçe kıkırdadı ama bu bir espri değildi.

Onunla en son kaldığımda, Washington'da tek odalı ucuz bir apartman dairesinde oturuyordu ve gittiğimde koltukta yatıyordum. Şimdi birden fazla evi olan bir karısı mı vardı?

Bir süre ona baktım, neden farklı göründüğünü anladım. Yaşla alakası yoktu. *Parayla alakalıydı.*

Hiçbir zaman zengin olmamıştı. Yanından bile geçmemişti. Çocuğunun nafakasını ödemeye ve tek odalı bir daire kiralamaya yetecek kadar para kazanıyor, dahası saçını kendi keserek ve plastik bardakları tekrar tekrar kullanarak para biriktirmeye çalışıyordu.

Şimdi ona bakınca, ondaki bu ufak değişikliklerin kaynağının artık parası olmasından kaynaklandığı belliydi. Parasını ödediği bir saç tıraşı. Marka kıyafetler. Basit bir kol yerine düğmeleri olan bir araba.

Direksiyona baktım ve tam ortada parlak gümüş rengi sıçrayan bir kedi gördüm.

Babam bir Jaguar kullanıyordu.

Yüzümü hafifçe buruşturduğumu hissedince üzerimden yayılan antipati hissini babam fark etmesin diye pencereden dışarı baktım. "Artık zengin misin?"

Tekrar kıkırdadı. Nefret ettim. İnsanların kıkırdadıklarını duymaktan nefret ederdim: Tüm kahkahalar arasında bu en küçümseyici olandı. "Birkaç yıl önce terfi aldım ama tabii bu sezonluk ev almama yetecek türde bir terfi değildi. Alana diş hekimi olduğu için gayet iyi geçiniyor, aynı zamanda boşandıktan sonra kendisine birkaç yer kalmış."

Diş hekimi.

Bu çok kötü.

Bir karavanda anne yerine bir uyuşturucu bağımlısıyla büyümüştüm ve şimdi yaz tatilimi doktorası olan bir üvey anneyle geçirmek üzereydim. Bu da çocuğunun hiçbir ortak noktamın olmadığı şımarık, zengin bir kız olma olasılığını daha da artırıyordu.

Kentucky'de kalmalıydım.

Birileriyle yaşamakta zaten zorlanan biriydim ama parası olan insanlarla birlikte yaşama konusunda normalden daha da beterdim.

Bu arabadan inmeliydim. Birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Koltukta hafifçe doğrulup insanlar arabalarından çıkmış mı diye daha iyi görebilmek için pencereden dışarı bakmaya çalıştım. Bugüne kadar ne okyanusu görmüş ne de bir feribota binmiştim. Babam hayatımın büyük bir bölümünde Spokane'de yaşamıştı ve orası okyanusa yakın olmadığından şimdiye kadar sadece Kentucky ve Washington eyaletlerine gitmiştim.

"Arabadan inebiliyor muyuz?"

"Elbette," dedi. "Yukarıda bir seyir terası var. Yaklaşık on beş dakikamız daha var."

"Sen inecek misin?"

Başını salladı ve cep telefonunu işaret etti. "Yapmam gereken görüşmeler var."

Arabadan indim ve feribotun arka tarafına baktım ama orada da havada süzülen martılara ekmek parçaları atan aileler vardı. Feribotun ön kısmında ve hemen tepemdeki seyir terasında da bir kalabalık olduğundan, babam görüş alanından çıkana

kadar yürüdüm. Teknenin diğer tarafında kimse olmadığı için arabaların arasından ilerledim.

Korkuluğa gelince sımsıkı tutunup eğildim ve hayatımda ilk kez okyanusa baktım.

Eğer berraklığın bir kokusu varsa, *bu* kesinlikle oydu.

Daha önce şu an içime çektiğimden daha berrak bir nefes almadığımdan emindim. Gözlerimi kapadım ve çekebildiğim kadar havayı içime çektim. Havadaki tuzda, ciğerlerimin duvarlarında hâlâ asılı duran pis Kentucky havasıyla karıştıkça insanda bağışlayıcılık hissi uyandıran bir şey vardı.

Esinti saçlarımı savurunca, saçlarımı tutup kıvırdıktan sonra tüm gün bileğimde duran lastik tokayla topladım.

Batıya döndüm. Güneş batmak üzereydi ve gökyüzü pembe, turuncu, kırmızı tonlarla bezeliydi. Sayısız günbatımına şahit olsam da güneşi, aramızda okyanus ve ufak bir kara parçasından başka hiçbir şeyin olmadığı bir yerden hiç görmemiştim. Yüzen bir alev gibi dünyanın üzerinde sallanıyor sanki.

Bu, göğsümün bu kadar derinlerinde hissettiğim ilk günbatımıydı. Gözlerimin bu saf güzellik karşısında dolduğunu hissediyordum.

Bu, benim hakkımda ne diyordu? Daha annem için tek bir damla yaş dökememişken doğanın sürekli tekrarlayan bir eylemi için nasıl ağlayabiliyordum?

Bu gerçek karşısında biraz duygulanmaktan kendimi alamadım. Gökyüzü o kadar çok renkle doluydu ki sanki dünya bulutları kullanarak bir şiir yazmış, aramızdan onunla ilgilenenlere minnetini göstermek için bu şekilde iletişim kuruyor gibiydi.

Derin bir nefes daha aldım, bu duyguyu ve kokuyu, martı seslerini sonsuza kadar hatırlamak istiyordum. Tüm bunların etkisinin daha sık tecrübe ettikçe azalmasından korkuyordum.

Bu konu hep ilgimi çekmişti... Acaba sahil kenarında yaşayan insanlar bu manzarayı, tek manzaraları boktan ev sahiplerinin evinin arka verandası olan insanlardan daha az mı takdir ediyorlardı?

Etrafa bakarken feribottaki insanların bu manzarayı hafife alıp almadıklarını düşündüm. Kimileri günbatımını izliyordu. Birçoğu ise arabalarından çıkmamıştı.

Eğer yaz tatilimi böyle manzaralarla geçireceksem, acaba *ben* de zamanla hafife alır mıydım?

Feribotun arka tarafından biri yunus sürüsü gördüğünü söyleyerek bağırdı ve her ne kadar yunus görmek istesem de kalabalığın tam zıttı yöne gitme fikri bana daha cazip geldi. Feribotun ön kısmındaki herkes arka tarafa yönelirken, gözüme tıpkı veranda lambasına uçan haziran böcekleri gibi göründüler.

Fırsattan istifade ederek feribotun ön tarafına ilerledim. Güvertede ayağımın dibinde yarısı boş bir Sunbeam[1] ekmek paketi durduğunu fark ettim. Çocuklar martıları beslemek için bunu kullanıyorlardı. Biri yunuslara bakmaya giderken düşürmüş olmalıydı.

Ekmeği görür görmez guruldayan karnım, bana son yirmi dört saattir pek bir şey yemediğimi hatırlattı. Uçakta ikram edilen tuzlu kraker dışında, dün iş yerindeki öğle yemeği molamdan beri hiçbir şey yememiştim ve o zaman bile sadece küçük boy patates kızartması atıştırmıştım.

Etrafta kimse olmadığını kontrol ettikten sonra ekmek paketini yerden aldım, elimi içine sokup bir dilim aldıktan sonra da paketi atıldığı yere geri bıraktım.

Korkuluğa yaslandım ve ekmeği parçalara böldüm, top gibi sıkıştırarak yavaşça ağzıma götürdüm.

Ekmeği hep böyle yerdim. Yavaşça.

[1] *Quality Bakers of America* ortaklığı tarafından üretilen bir buğday unu markasıdır.

Sefalet içinde yaşayan insanların yiyecek bulduklarında tıkınarak yedikleri, en azından ben söz konusu olduğumda, bir kavram yanılgısıydı. Ben hep yemeğimin tadını çıkarırdım çünkü tekrar ne zaman elime geçeceğini hiç bilmezdim. Büyürken, ne zaman bir somun ekmek karşıma çıksa, o dilimin tüm gün bitmediğinden emin olurdum.

Bu, bu yaz alışmak zorunda olduğum bir şeydi, tabii eğer babamın yeni karısı yemek yapıyorsa. Muhtemelen birlikte ailece akşam yemekleri yiyorlardı.

Bu çok tuhaf olacaktı.

Düzenli olarak yiyecek bulabilecek olmamın tuhaflığı gerçekten çok acıklı bir durumdu.

Ağzıma bir parça daha ekmek attım ve sonra arkamı dönüp feribota baktım. Büyük beyaz harflerle üst güvertenin yan tarafında Robert H. Dedman yazıyordu.

Dedman [2] adında bir feribot mu? Bu hiç rahatlatıcı değildi.

Birkaç kişi üst güvertenin ön tarafına geri dönmüştü. Yunuslar gözden kaybolmuş olmalıydı.

Gözüm üst güvertede, elindeki fotoğraf makinesini onun için hiçbir anlamı yokmuş gibi tutan gence kaydı. Kayışını bileğine bile dolamamıştı –sanki onu düşürürse evde yerine kullanabileceği başka makineleri varmış gibiydi.

Makine doğrudan bana dönüktü. En azından öyle görünüyordu.

Dönüp arkama baktım ama orada görünürde hiçbir şey olmadığından, başka neyin fotoğrafını çektiğinden pek emin olamadım.

Tekrar bakınca, hâlâ bana baktığını gördüm. Feribotta benden bir kat yukarıda olmasına rağmen savunma mekanizmala-

[2] İngilizce'de *dead man*, ölü adam ifadesini çağrıştırmaktadır.

rım anında devreye girmişti. Ne zaman birinin *çekici olduğunu* düşünsem devreye girerdi.

Çocuk bana biraz da, tüm yazı güneşin altında bir çiftlikte geçirdikten sonra okula dönen Kentucky'deki tipleri anımsatmıştı. Hafif yanmış, saçları güneş ışınlarının etkisiyle açık sarı ışıltılarla dolmuştu.

Gözlerinin ne renk olduğunu merak ettim.

Hayır. Merak etmedim. Umurumda değildi. Cazibe güvene, güven de aşka giden bir yoldu ve tüm bunlar hiç dahil olmak istemediğim şeylerdi. Kendimi tahrik olmaktan daha hızlı bir şekilde kapatabilecek şekilde eğitmiştim. *Bu* tıpkı bir düğme gibiydi, çocuğu çekici bulduğum hızla sevimsiz bulmam bir olmuştu.

Aşağıdan bakınca yüz ifadesinin ne anlama geldiğini çözemedim. Yaşıtlarımı anlama konusunda pek iyi sayılmazdım çünkü dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman çok arkadaşım olmamıştı, fakat *zengin* yaşıtlarımın yüz ifadelerinin ne anlama geldiğini kesinlikle anlamadığımı da söyleyebilirdim.

Kıyafetlerime baktım. Kırışık, rengi solmuş elbiseme. İki yıldır eskitmemeyi başardığım parmak arası terliklerime. Elimde kalan yarım dilim ekmeğe.

Başımı kaldırıp makinesi hâlâ bana dönük duran çocuğa baktım ve birden utandığımı hissettim.

Ne kadar zamandır fotoğrafımı çekiyordu?

Yere atılmış ekmek poşetinden bir dilim çalarken de fotoğrafımı çekmiş miydi? Ekmeği yerken çekmiş miydi?

Yoksa bu fotoğrafları şu acımasız *People of Walmart*[3] gönderileri gibi internette yayılmasını umarak çevrimiçi göndermeyi mi planlıyordu?

[3] Büyük bir zincir olan Walmart alışveriş marketlerindeki insanların fotoğraflarının yer aldığı bir site.

Güven ve aşk, cazibe ve hayal kırıklığı gibi kavramların birçoğuna karşı kendimi korumayı öğrenmiştim, ancak utanç hâlâ üzerinde çalıştığım bir duyguydu. Beni tepeden tırnağa sıcak bir dalgayla sarmalayan bir histi.

Tedirgin bir halde etrafa bakınca feribottaki değişik insanları fark ettim. Jeep'lerine binmiş, parmak arası terlikler giyen ve güneş koruyucu kremler sürmüş tatilciler. Takım elbiseleriyle hâlâ arabalarında oturan iş sahibi insanlar.

Ve bir de ben. Bir araba alacak *ya da* tatile çıkacak parası olmayan kız.

Ben, fotoğraf makinelerini ucuz bir *MoonPie* [4] gibi taşıyan, şık giyimli insanlarla dolu, şık arabaların olduğu bu feribota ait değildim.

Fotoğraf makinesi olan çocuğa tekrar baktım, hâlâ bana bakıyordu. Muhtemelen kendi sınıfından insanlarla dolu olan bu feribotta rengi solmuş kıyafetlerim, uçları kırık saçlarım, kirli tırnaklarım ve pis sırlarımla ne yaptığımı merak ediyordu.

İleri baktım ve feribotun kapalı alanına açılan bir kapı gördüm. Fırlayarak kapıya koştum ve içeri daldım. Hemen sağımda bir tuvalet olduğunu görünce içeri girdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Aynada kendime baktım. Yüzüm kızarmıştı ve bunun duyduğum utançtan mı yoksa bu aşırı Teksas sıcağından mı kaynaklandığını gerçekten bilmiyordum.

Tokayı saçımdan çekip çıkardım ve dağınık tutamları parmaklarımla taramaya çalıştım.

Böyle göründüğüme inanamıyordum ve biraz sonra ilk kez babamın yeni ailesiyle tanışacaktım. Onlar büyük ihtimal-

[4] Üstü çikolata kaplı iki kurabiyenin arasında lokumu andırır bir şekerlemenin olduğu bir tatlı türü.

le saçlarını ve tırnaklarını yaptırmak için kuaför salonlarına, kusurlarını düzelttirmek için doktora giden türde kadınlardı. Muhtemelen hoş sohbet insanlardı ve gardenya çiçekleri gibi kokuyorlardı.

Ben ise solgun ve terliydim, küf ve McDonalds'taki fritöz yağı karışımı bir şey kokuyordum.

Ekmeğin geri kalanını tuvaletteki çöp kutusuna attım.

Tekrar aynaya baktım ama sadece en acınası halimi görüyordum. Belki de dün gece annemi kaybetmiş olmak beni itiraf etmek istemediğimden çok etkilemişti. Belki de babamı arama kararım aceleye gelmişti çünkü gerçekten burada olmak istemiyordum.

Ama orada olmak da istemiyordum.

Şu anda, aslında zor olan bir yerde *olmaktı*.

Nokta.

Saçımı tekrar topladım, iç çektim ve iterek tuvaletin kapısını açtım. Kapı oldukça kalın çelikten yapıldığından kapanınca epey ses çıkardı. Daha tuvaletten çıkıp iki adım atamadan durmak zorunda kaldım çünkü daracık koridorun duvarından biri öne çıkıp yolumu kapadı.

Kendimi elinde fotoğraf makinesi olan çocuğun anlaşılması zor gözlerine bakarken buldum. O da sanki benim tuvalette olduğumu biliyormuş ve buraya gelmesinin bir amacı varmış gibi bana bakıyordu.

Artık çok daha yakın olduğumuzdan, aynı yaşta olduğumuz konusunda yanıldığımı düşündüm. Benden birkaç yaş büyük olabilirdi. Belki de zengin olmak insanı daha büyük gösteriyordu. Onda kendinden emin bir hava vardı ve para gibi koktuğuna yemin edebilirdim.

Bu çocuğu tanımıyordum bile ama daha şimdiden ondan hoşlanmadığımı biliyordum.

Ondan da tıpkı diğerleri gibi hoşlanmamıştım. Bu çocuk, savunmasız ve utanç verici bir anında fakir bir kızın fotoğraflarını çekmekte herhangi bir sorun olmadığını düşünmüş, o zaman zarfında da fotoğraf makinesini umursamaz aşağılık bir herif gibi elinde tutmuştu.

Çıkış kapısına ulaşmak için yanından geçip ilerlemeye çalıştım ama yana adım atıp önümde dikildi.

Gözleri (hüzünlü, açık mavi ve etkileyici olan gözleri) yüzümde gezindi ve bana bu kadar yakın olmasından nefret ettim. Yalnız olduğumuzdan emin olmak istiyormuş gibi dönüp arkasına baktıktan sonra çaktırmadan avucuma bir şey iliştirdi. Avucuma baktım ve katlanmış halde yirmi dolarlık bir banknot gördüm.

Başımı kaldırdım, ona bakınca ne teklif ettiğini anladım. Bir tuvaletin önündeydik. Fakir olduğumu biliyordu.

Onu sevinçle tuvalete sokup az önce elime sıkıştırdığı yirmi papeli hak edecek kadar çaresiz olduğumu düşünmüş olmalıydı.

Neyim erkeklerin böyle düşünmesine sebep oluyordu acaba? Nasıl bir elektrik yayıyordum?

Bu beni o kadar sinirlendirdi ki parayı buruşturup ona doğru fırlattım. Yüzünü nişan almıştım ancak o oldukça zarif bir şekilde kenara çekildi.

Fotoğraf makinesini elinden çekip aldım. Ters çevirip hafıza kartının giriş yerini bulmaya çalıştım. Kapağı açtım ve kartı çıkardıktan sonra makineyi fırlatarak ona iade ettim. Yakalayamadı. Makine gürültüyle yere düştü ve bir parçası kırılıp ayağımın dibine savruldu.

"Ne yapıyorsun?" dedi, almak için eğilerek.

Arkamı dönüp hızla ondan uzaklaşırken başka birine çarptım. Biraz önce ona sakso çekmemi isteyip bana yirmi dolar teklif eden bir erkekle ufacık bir koridorda kapana kısıldığım yetmezmiş gibi şimdi bir de *iki* erkek arasında kalmıştım. Bu yeni gelen genç, fotoğraf makinesi olan kadar uzun boylu değildi ama ikisi de aynı kokuyordu. Golf gibi. *Golf bir koku muydu?* Öyle olmalıydı. Onu bir şişeye hapsedip bunun gibi pisliklere satabilirdim.

İkincisi üzerinde *Hispanic* yazan siyah bir gömlek giyiyordu ama *his* ve *panic* kelimeleri iki farklı fontta yazılmıştı. Gömleğin hakkını vermek için bir süre durdum çünkü gerçekten de akıllıcaydı ama sonra kenara çekilmeyi denedim.

"Affedersin, Marcos," dedi ilk çocuk, makinenin parçasını birleştirmeye çalışırken.

"Ne oldu?" dedi, Marcos denen adam.

Bir an için de olsa, Marcos denen çocuğun aramızda geçenleri gördüğünü ve beni kurtarmak için buraya geldiğini düşündüm ama o benden çok makineyle ilgileniyor gibiydi. Makinenin onu kullanan çocuğa ait olmadığını anlayınca fırlattığım için kendimi biraz kötü hissettim.

Sırtımı duvara yaslayıp fark edilmeden aralarından sıvışmayı umuyordum.

Makineyi elinde tutan çocuk beni işaret etti. "Yanlışlıkla ona çarptım ve düşürdüm."

Marcos bana baktı, sonra yeniden Mavi Gözlü Pisliğe döndü. Birbirlerine bakışlarında bir tuhaflık vardı –dile getirmedikleri bir şey. Sanki benim anlamadığım sessiz bir dilde konuşuyorlardı.

Marcos ikimizin arasından geçti ve tuvaletin kapısını açtı. "Seninle arabada buluşuruz, yanaşmak üzereyiz."

Makineyi tutan çocukla yine yalnızdım ama tek yapmak istediğim kaçıp babamın arabasına geri dönmekti. Çocuk Marcos'un makinesiyle ilgileniyor, parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu ve tam o sırada, "Sana bir şey teklif etmiyordum," dedi. "Ekmeği aldığını gördüm ve yardımım dokunabileceğini düşündüm."

Benimle göz teması kurunca başımı yana eğip yalanını yakalama niyetiyle yüz ifadesini inceledim. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordum –bana ahlaksız bir teklifte bulunması mı yoksa bana acıması mı?

Zekice ya da herhangi bir şekilde bir cevap vermek istemiştim ama öylece kalakaldım ve birbirimize baktık. Bu çocukla ilgili bir şey içime işliyordu, sanki aurasının pençeleri vardı.

Dalgın gözlerinin ardında benim gibi insanların aşina olduğunu düşündüğüm bir durgunluk söz konusuydu. Bu çocuğun hayatında, onun zarar görmüş olduğuna inanmama neden olabilecek kadar kötü ne olabilirdi?

Ama öyle olduğu belliydi. Zarar görmüş insanlar zarar gören insanları tanırlardı. Bu tıpkı üyelik yaptırmak istemediğiniz bir kulüp gibiydi.

"Hafıza kartını geri alabilir miyim?" diye sordu, elini uzatarak.

İznim olmadan çektiği fotoğraflarımın hiçbirini ona geri vermeyecektim. Yere eğildim ve yirmi doları yerden aldım. Eline bıraktım. "Al sana yirmi dolar. Kendine yeni bir kart al."

Bunu söyledikten sonra arkamı döndüm ve kapıdan kaçarak çıktım. Hafıza kartını elimde tutarken araba sıralarının arasından babamın arabasına doğru ilerledim.

Yolcu koltuğuna oturdum ve babam telefonla konuştuğu için kapıyı sessizce kapadım. Arka koltuğa uzanıp hafıza kartını

sırt çantama koydum, tekrar önüme döndüğümde çocuklarının ikisi de feribotun kapalı bölümünden çıkıyordu.

Marcos telefondaydı, diğer çocuk ise makineye bakıyor, bizimkinin yanındaki bir arabaya doğru ilerlerken hâlâ parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Koltuğa iyice gömülerek beni görmemiş olmalarını diledim.

İki sıra yanda, babamın tarafındaki bir BMW'ye bindiler.

Babam telefonu kapadı ve arabayı çalıştırdığı sırada feribot yanaşmaya başladı. Gökyüzünde güneşin artık sadece yarısı görünüyordu. Diğer yarısını dünya ve deniz yutmuştu –aklımdan birden denizin beni de yutmasını diledim.

"Sara seninle tanışacağı için çok heyecanlı," dedi babam, arabayı çalıştırırken. "Erkek arkadaşı dışında, yarımadanın çok fazla müdavimi yok. Çoğunlukla tatil evleri. Airbnb, Vrbo[5] gibi firmaların kiraladıklarından. Birkaç günde bir, bir sürü insan gelip gittiğinden, bir arkadaşının olması iyi olacak."

Arabalar sırayla feribottan çıkmaya başladı. Neden bilmiyorum ama babamın tarafından bizi geçip ilerleyen BMW'ye göz attım. Fotoğraf makineli çocuk pencereden dışarı bakıyordu.

Yolcu koltuğunda beni fark edince kaskatı kesildim.

Göz göze geldik, yanımızdan geçerken bakışları sabitti. Vücudumun o bakışa tepki vermesinden hoşlanmadığımdan hemen başımı çevirdim ve kendi camımdan dışarı baktım. "Sara'nın erkek arkadaşının adı ne?"

Tek isteğim Sara'nın erkek arkadaşının Marcos ya da onun o güzel gözlü arkadaşı olmamasıydı.

"Marcos."

Elbette.

[5] Çevrimiçi kiralık tatil evi bulma şirketleridir.

DÖRT

Ev korktuğum kadar abartılı değildi ama yine de gördüğüm en güzel evdi.

Denize nazır iki katlı ev, bu muhitteki tüm diğer evler gibi kazıkların üzerine inşa edilmişti. İlk kata ulaşmak için bile iki sıra merdiven çıkmak gerekiyordu.

Merdiveni çıktığımızda, yeni evine girmeden önce yeni ailesiyle tanışmak için babamın arkasından durdum.

Bir an durup manzaraya baktım. Önümüzde okyanus ve kumsaldan göz alabildiğine uzanan bir duvar vardı sanki. Su, canlı gibiydi. Dalgalarla yükseliyor, nefes alıyordu. Hem olağanüstü hem de dehşet vericiydi.

Ölmeden önce annemin okyanusu görüp görmediğini düşündüm. Dün gece öldüğü kasabada, Kentucky'de doğup büyümüştü. Gittiği herhangi bir yerle ilgili bir şey anlattığını ya da çocukluğunda çıktığı tatillerde çekilmiş tek bir fotoğrafını dahi gördüğümü hatırlamıyordum. Bu onun adına üzülmeme neden oldu. Okyanusu görmenin benim için ne anlama geleceğini hiç fark etmemiştim ama şimdi görünce, her insanın bunu görmesini istiyordum.

Okyanusu görmek neredeyse yiyecek bir şeylerimin ve kalacak bir yerimin olması kadar önemli gelmişti bana. İnsanların sahilde gezintiye çıkma masrafını karşılayan bir hayır işi keşke mümkün olsaydı. Bu, temel insan haklarından biri olmalıydı. Bir gereklilik. Tıpkı yıllar süren bir terapinin tek bir manzarada toplanması gibi.

"Beyah?"

Kumsala arkamı dönüp oturma odasında ayakta duran kadına baktım. Tam hayal ettiğim gibi biriydi. Dondurma gibi parlak beyaz dişleri, pembe ojeli manikürlü elleri ve pahalı bir dokunuşun eseri olan sarı saçları vardı.

Homurdandım ama kimsenin duymaması gerekiyordu. Sanırım sesim düşündüğümden daha yüksek çıkmıştı çünkü kadın başını yana eğdi. Ama yine de gülümsüyordu.

Kucaklaşmalardan kaçınmaya hazırlıklı olduğumdan Rahibe Teresa tablosunu ve sırt çantamı bir kalkan gibi göğsümde tutmaya devam ettim.

"Selam." Eve girdim. İçerisi temiz nevresim ve... Domuz pastırması kokuyordu. Tuhaf bir ikili olsa da çarşaf/pastırma kombinasyonu karavanın içindeki daimi küf ve sigara dumanı kokusundan sonra hoş bir değişiklikti.

Alana beni nasıl karşılayacağı konusunda şaşırmışa benziyordu zira bana sarılamamıştı. Babam anahtarlarını şöminenin üzerindeki rafa fırlattı ve "Sara nerede?" diye sordu.

"Geliyorum!" Tiz, yapmacık bir sesin peşinden merdivende ayak sesleri duyuldu. Alana'nın daha genç bir versiyonu, annesininkinden daha da beyaz dişlerini göstererek kocaman bir gülümsemeyle içeride belirdi. Havada zıplayıp ellerini çırpıyor, çığlık atarak tuhaf hareketler yapıyordu ve bu gerçekten dehşet vericiydi.

Karşıdan koşarak geldi ve "Aman Tanrım, çok güzelsin," dedi, elimi tutarak. "Hadi gel, sana odanı göstereyim."

İtiraz etmeme fırsat bile vermedi. Onun ve sağa sola savrulan atkuyruğunun peşinden yukarı çıktım. Üzerinde sadece kot şort ve siyah bir bikini üstü vardı. Hindistan cevizi yağı gibi kokuyordu.

"Akşam yemeği yarım saate hazır!" diye bağırdı Alana alt kattan.

Sara üst kata çıkar çıkmaz elimi bırakıp bir odanın kapısını açtı.

Yeni yatak odama baktım. Duvarlar dinlendirici tonda maviydi, neredeyse feribottaki çocuğun gözleriyle birebir aynıydı. Beyaz yatak örtüsünün üzerinde devasa boyutta mavi bir ahtapot vardı.

Yatak jilet gibiydi ve sinir bozucu sayıda yastıkla doluydu.

Her şey dokunulmayacak kadar temiz kokuyor ve görünüyordu ama Sara kendini yatağın üzerine bırakıp odayı incelerken beni seyretti. Burası benim büyüdüğüm yatak odasının üç katı büyüklüğündeydi.

"Benim odam koridorun karşısında," dedi Sara, odaya girdiğimiz kapıyı işaret ederek. Sonra balkona açılan iki kanatlı kapıyı iterek önü açık sahil manzarasını gösterdi. "Bu oda bütün evde en iyi manzaraya sahiptir."

En iyi manzaralı oda burasıysa kesinlikle bir terslik olmalıydı çünkü bu, kimsenin bu odayı istemediği anlamına gelirdi. Belki de sahil, sabahları çok gürültülü ve hareketli oluyordu.

Sara yataktan atlayarak indi ve bir kapıyı ardına kadar açıp gözler önüne serilen banyonun ışığını yaktı. "Küvet yok ama duş da idare eder." Diğer bir kapıyı açtı. "Gömme dolap. Birkaç eşyam var ama bu hafta hepsini toplarım."

Şifonyere yürüdü ve el alt çekmeceyi açtı. İçi eşya doluydu. "Ivır zıvır çekmecesi ama diğer üç çekmece boş." Çekmeceyi kapatıp yatağa geri oturdu. "Evet! Sevdin mi?"

Başımı salladım.

"Güzel. Şu anda nasıl bir evde yaşadığını bilmiyorum ama umarım memnun kalırsın." Yatağın yanındaki komodine uzanıp uzaktan kumandayı aldı. "Tüm odalarda her şey var. Netflix, Hulu, Prime. Kendi hesaplarını kullanabilirsin, hepsi hazır."

Bunları hayatı boyunca hiç televizyonu olmamış bir kıza söylediğinden haberi yoktu. Odaya adım attığımızdan beri tek kelime etmemiştim. İkimiz için de yeteri kadar konuşmuştu, bense mırıldanmakla yetinmiştim. "Teşekkürler."

"Burada ne kadar kalacaksın?" diye sordu.

"Emin değilim. Bütün yaz, belki."

"Ah, harika."

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "Evet. Harika."

Alaycı tavrımı anlamadı. Güldü ya da hâlâ gülüyor da olabilirdi –ara verdiğini pek sanmıyordum. "Yerleşebilirsin istersen. Eşyalarını koyabilirsin."

Elimdeki torbayı şifonyerin üzerine koyup sırt çantamı yere bıraktım.

"Diğer eşyaların nerde?" diye sordu.

"Havaalanında kayboldu."

"Ah, tüh," dedi, aşırı derece anlayışlı bir ifadeyle. "Bir mağazaya gidene kadar sana giyecek bir şeyler getireyim." Yataktan atlayarak indi ve odadan çıktı.

Yüzündeki gülümsemenin samimi olup olmadığını anlayamıyordum. Bu durum kendimi onunla tanışmadan öncekin-

den daha da tedirgin hissetmeme neden oluyordu. Soğuk hatta biraz cadaloz bir tip olsa ona daha fazla güvenebilirdim.

Gittiğim lisedeki kızlara benziyordu. Onlara soyunma odası kızları derdim. Sahada, koçun önünde aşırı iyi kızlardı. Soyunma odası ise bambaşka bir hikâyeydi.

Şu anda sahada mı yoksa soyunma odasında mıyız ayırt edemiyordum.

"Kaç bedensin?" diye bağırdı koridorun diğer ucundan.

Odanın kapısına doğru yürüdüğümde diğer yatak odasındaki şifonyeri karıştırdığını gördüm. "Otuz dört bedenim sanırım. Ya da otuz altı."

Bir an duraksadığını gördüm. Koridorun karşısından bana baktı ve sanki cevabım onu bir sebepten rahatsız etmiş gibi gergin bir tavırla başını salladı.

Bu kadar zayıf olmak uğraştığım bir şey değildi. Çoğu insan kadar kolay yiyecek bulamazken voleybol oynamak için ihtiyacım olan enerjiyi korumak benim için hiç bitmeyen bir savaştı. Yaz bitmeden o çok ihtiyaç duyduğum kiloları alabileceğimi umuyordum.

"Ben *otuz altı* beden değilim," dedi Sara, odama geri geldiğinde. "Aslında üç katıyım. Ama burada birkaç gömlek ve iki kolsuz elbise var." Elindeki kıyafet yığınını bana uzattı. "Üzerinde bol duracaklarından eminim ama kıyafetlerin havaalanından gelene kadar seni idare ederler."

"Teşekkürler."

"Diyet mi yapıyorsun?" diye sordu, beni baştan aşağı süzerek. "Yoksa hep böyle zayıf mıydın?"

Bunun kinayeli bir soru olup olmadığını çözemedim. Belki de *bu* göründüğüm kadar zayıf olmamın *nedeniyle ilgili* hiçbir

fikri olmamasından kaynaklanıyordu, bu yüzden de bir hakaret gibi gelmişti. Hafifçe başımı salladım, bu sohbetin bitmesi gerekiyordu. Duş alıp üzerimi değiştirmek ve bir süre sadece yalnız kalmak istiyordum. Tanıştığımızdan beri susmamıştı.

Gitmiyordu. Yatağa yürüdü ve bu sefer uzanıp başını eline yasladı. "Erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır." Kıyafetleri dolaba götürdüm.

"Ah, iyi. Hoşlanacağını düşündüğüm bir çocuk var. Samson. Yandaki evde oturuyor."

Ona zahmet etmemesini, erkeklerin iğrenç varlıklar olduklarını söylemek istedim ama muhtemelen erkeklerle benim yaşadığım türde ilişkiler yaşamamıştı. Dakota, Sara gibi bir kıza para teklif etmezdi. Ona bedavadan asılırdı.

Sara yataktan atladı ve bu kez odanın diğer tarafına, perdelerin olduğu duvara doğru yürüdü. Bir tanesini açtı. "Şuradaki Samson'ın evi," dedi, pencereyi işaret ederek. "Aşırı zengindir. Babası petrol işi ya da öyle bir şey yapıyor." Alnını cama dayadı. "Aman Tanrım, buraya gel."

Durduğu yere gittim ve pencereden dışarı baktım. Samson'ın evi bizimkinden bile daha büyüktü. Evde, mutfakta, tek bir ışık yanıyordu. Sara evin o kısmını işaret etti. "Bak. Evde bir kız var."

Mutfak tezgâhına oturmuş olan kızın bacaklarının arasında, ayakta bir çocuk duruyordu. Öpüşüyorlardı. Ayrıldıklarında, sessizce iç çektim.

Samson, Mavi Gözlü çocuktu. Samson, bir feribotun tuvaletinde ona eşlik etmem için bana yirmi dolar vermeye çalışan çocuktu.

Pislik.

Ama aynı zamanda enteresandı. Hızlıydı. Benimle aynı feribottaydı ve bu da eve on dakika önce geldiği anlamına geliyordu. *Acaba o kıza da yirmi dolar teklif etmiş miydi?*

"Bana ayarlamak istediğin çocuk bu mu?" diye sordum, Samson'ın dili kızın boynunda gezinirken.

"Evet," dedi Sara, rahatça.

"Kapılmış gibi görünüyor."

Sara güldü. "Hayır, kapılmadı. Kız yakında gider. Samson sadece hafta sonu gelen kızlarla takılır."

"Berbat birine benziyor."

"Tipik şımarık zengin çocuğu."

Kafam karışmıştı. "Ve sen onu bana ayarlamak mı istiyorsun?"

"Tatlı biridir," dedi Sara omuz silkerek. "Hem de erkek arkadaşımın arkadaşı. Hepimizin bir arada olması güzel olurdu. Birlikte bir şeyler yapmak. Bazen Samson dış kapının mandalı gibi kalıyor."

Başımı sallayıp pencereden uzaklaştım. "İlgilenmiyorum."

"Yaz tatili için buraya geleceğini söylediğimde o da aynısını söylemişti. Belki de onunla tanıştıktan sonra fikrini değiştirirsin."

Onunla zaten tanıştım. Ve yine de ilgilenmiyorum. "Şu anda en son ihtiyacım olan şey bir erkek arkadaş."

"Aman Tanrım. Hayır," dedi Sara. "Onunla *o anlamda* çıkman gerekiyor demedim. Ben sadece... Bilirsin işte. Yaz aşkı falan ama her neyse. Anlıyorum." Bu duruma üzülmüş gibi iç çekti.

Biraz yalnız kalabilmek için onun gitmesini bekliyordum. Bir süre bana baktı –başka bir soru ya da söyleyecek herhangi

başka bir şey bulmaya çalıştığını görebiliyordum. "Annem ve baban artık liseyi bitirdiğimiz için bizi çok sıkmayacaklardır. Sadece nerede olduğumuzu hep bilmek isteyecekler ve bu da zaten aslında ön bahçe, yani kumsal oluyor. Her gece ateş yakıp orada takılıyoruz."

O an bu kızın babamın ebeveynlik tarzını benden çok daha iyi bildiğini fark ettim. Şimdiye dek bunu hiç düşünmemiştim. Adının Brian olduğunu, bacağının kırılmadığını ve mali planlayıcı olduğunu biliyordum yalnızca. Neredeyse bildiğim her şey buydu.

"Yeni şeyler almak için yarın nereye gitmek istersin? Houston'a gitmemiz gerekecek, burada sadece Walmart var."

"Walmart uygun."

Sara kahkaha attı ama benim gülmediğimi görünce, gülümsemesini sonlandırmak için dudağını ısırdı. "Ah. Sen ciddisin." Boğazını temizledi, işte şimdi inanılmaz rahatsız olmuş görünüyordu ve *bu* tam olarak hiç benzemediğimizi anladığı an olabilirdi.

Bütün bir yazı Walmart'ı komik bulan bir kızla nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Tüm hayatım boyunca ikinci el satan mağazalardan ve garaj satışlarından alışveriş yapmıştım. Walmart benim için ciddi bir yükselişti.

Ağlamak üzereydim ve nedenini bilmiyordum.

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. Birden eski evimi, bağımlı annemi ve boş buzdolabımı özledim. Sigaraların kokusunu bile özlemiştim ve bunun olacağı hiç aklıma gelmezdi. En azından o koku gerçekti.

Bu oda ise zengin, sofistike ve rahat kokuyordu. Sahte kokuyordu.

Banyoyu işaret ettim. "Sanırım bir duş alacağım."

Sara önce banyoya, sonra da bana baktı. Gitmesini ima ettiğimi anladı. "Acele etmeye çalış çünkü annem hafta sonları akşam yemeğinde *ailecek* beraber olmamızdan hoşlanır." Aile derken gözlerini devirdi, ardından yatak odamın kapısını kapatarak dışarı çıktı.

Bu yabancı odanın ortasında durdum –şaşırmıştan öte bir haldeydim.

Daha önce kendimi şu anki kadar yalnız hissedip hissetmediğimi bilmiyordum. En azından annemle evimizdeyken, oraya uyduğumu hissedebiliyordum. İkimiz birlikte oraya aittik, her ne kadar uyumsuz olsak da. Hayatlarımızı birbirimizin etrafında dümen tutarak ve dolanarak sürdürmeyi öğrenmiştik. Şimdi ise bu evde, bu insanların arasında, görünürde nasıl dolanacağımdan dahi emin değildim. Onlar tıpkı her döndüğümde çarpacağım birer engel gibilerdi.

Klostrofobik bir histi.

Balkon kapılarına doğru yürüdüm ve birini açıp dışarı çıktım. Esinti yüzüme vurur vurmaz ağlamaya başladım. Bu kesik kesik bir ağlama bile değildi. Neredeyse yirmi dört saat geç kalmış, hıçkırıklarla bezeli bir ağlamaydı.

Dirseklerimi tırabzana yasladım ve yüzümü ellerimin arasına gömüp Sara –daha da kötüsü, babam– odama dalmadan önce hıçkırıklarımı bastırmaya çalıştım.

Hiçbir şey işe yaramıyordu. Ağlayıp duruyordum. Tam olarak beş dakika boyunca orada öylece durup hıçkırıklara boğulurken, yaşlı gözlerle okyanusa baktım.

Dün gece olanları babama anlatmalıydım.

Birkaç kez derin nefes alıp gözlerimi silerek duygularımı kontrol edebilmek için bedenimdeki her bir gayret zerresini toparladım. Sonunda gözlerimdeki yaşları silince, ay ışığında parlayan okyanus manzarasının tadını çıkardım.

Biraz önce Samson'ın mutfakta öptüğü kız iki evin arasındaki kum tepesinden geçti. Bir ateşin başında toplanmış olan gruba katıldı. Hepsi gençti –muhtemelen on sekiz-on dokuz, yirmili yaşların başındaydılar. Büyük ihtimalle zengin, dertsiz tasasız ve kendine güvenen tiplerdi. Bu tahminen Sara'nın her gece yaptığı bir şeydi ve onlar da arkadaşlarıydı.

Hiçbir ortak noktamın olmadığı diğer insanlar...

Burada ağladığımı kimsenin görmesini istemediğimden odama girmek üzere harekete geçtim.

Donakaldım.

Samson yandaki evin balkonunda tek başına duruyordu. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu.

İki saniye kadar ona baktıktan sonra odaya girdim ve kapıyı kapadım.

Önce, bir feribotun güvertesinde beni ekmek yerken görmüştü. Sonra, bana para teklif etmişti ve o teklifin gerçek amacından hâlâ emin değildim. Ardından, onun bütün yazı geçireceğim evdeki yeni komşum olduğunu öğrenmiştim.

Ve şimdi de yıllardır ilk kez yaşadığım sinir bozukluğuna şahit oluyordu.

Harika.

Bu yaza lanet olsun...

Bu insanlara lanet olsun...

Hayatımın şu anki durumuna toptan lanet olsun...

BEŞ

İlk kez on iki yaşındayken öpüşmüştüm.

Bir cumartesi sabahıydı. Yağda yumurta yapmak için ocağın başında duruyordum. Önceki gece annemin eve geldiğini duymadığım için evde yalnız olduğumu sanıyordum. Tam tavaya iki yumurta kırdığım sırada annemin odasının kapısının açıldığını duydum.

Dönüp bakınca elinde bir çift iş botu tutan, tanımadığım bir adamın annemin odasından çıktığını gördüm. Ocağın başında beni görünce durdu.

Onu daha önce hiç görmemiştim. Annem hep yeni bir ilişkiye başlardı ya da hep birilerinden ayrılırdı. İster âşık olsun ister kalbi kırılsın, annemin yoluna çıkmamaya özen gösterirdim çünkü her iki hali de aynı derecede dramatik görünürdü.

O adamın bana nasıl baktığını hiç unutmayacağım. Ağır ağır gözlerini dikerek beni tepeden tırnağa –sanki karnı acıkmış ve ben bir yemekmişim gibi– süzmüştü. Bir adam bana ilk kez öyle bakmıştı. Hemen o anda kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissetmiştim ve tüm dikkatimi hızla ocağa vermiştim.

"Merhaba demeyecek misin?" diye sordu adam.

Onu duymazdan geldim. Kaba olduğumu düşünürse gider diye düşündüm. Ama aksine, mutfağa girdi ve ocağın yanında tezgâha yaslandı. Ben yumurtaları çırpmakla meşguldüm.

"Bana yetecek kadar var mı?"

Başımı salladım. "Sadece iki yumurtamız vardı."

"Bence yeter. Açlıktan ölüyorum."

Masaya yürüdü ve botlarını giymeye başladı. Ben yumurtaları karıştırmayı bitirdiğimde botlarını giymişti. Ne yapacağımı bilmiyordum. Karnım açtı ve son iki yumurtamızı pişirmiştim ama adam masada sanki onu beslememi bekliyormuş gibi oturuyordu. Onun kim olduğunu bile bilmiyordum.

Yumurtaları tabağa koydum, bir çatal kaptım ve mutfaktan hızla çıkıp odama yöneldim. Beni koridorda yakaladı, bileğimi tuttu ve duvara yasladı.

"Misafirlere böyle mi davranırsın?"

Çenemi tutup beni öptü.

Ondan kurtulmaya çalıştım. Ağzı canımı yakıyor, kirli sakalları suratımı çiziyor ve nefesi bozuk yemek gibi kokuyordu. Dişlerimi sımsıkı birbirine bastırdım ama çenemi daha da sert sıkıp beni ağzımı açmaya zorladı. Sonunda tuttuğum yumurta tabağını elimden geldiğince sert bir şekilde başının tepesine vurdum.

Geri çekildi ve bana tokat attı.

Sonra gitti.

Onu bir daha hiç görmedim. Adını bile bilmiyordum. Annem birkaç saat sonra kalkmış, çöp kutusunun üzerinde duran kırık tabakla yenmemiş yumurtaları görmüş ve son iki yumurtayı ziyan ettiğim için bana bağırmıştı.

O günden sonra hiç yumurta yemedim.

Ama o zamandan beri annemin epey erkek arkadaşını tokatladım.

Tüm bunları anlatmamın nedeni, birkaç dakika önce duşa girdiğimde burnuma yumurta kokusu gelmesiydi. Koku hâlâ burnumdaydı.

Kusacak kadar midemi bulandırmıştı.

Giyinir giyinmez kapı çaldı. Sara başını uzattı ve "Vaftiz yemeği beş dakikaya hazır," dedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Aşırı dindar falan mıydılar? "Vaftiz yemeği de nedir?"

"Marcos ve Samson her pazar bizimle akşam yemeği yerler. Bu bizim kiracı akınının bitişini kutlama törenimizdir. Hep birlikte yemek yer ve hafta sonu tatilcilerini uğurlarız." Kapıyı biraz daha açtı ve ekledi: "O elbise sana çok yakışmış. Makyajını yapmamı ister misin?"

"Akşam yemeği için mi?"

"Evet. *Samson*'la tanışmak üzeresin." Sırıttı ve her ne kadar bu ilk kez başıma geliyor olsa da o an bana birinin ayarlanmasından nefret ettiğimi fark ettim. Tam ona Samson'la zaten tanıştığımızı söyleyecekken, son anda vazgeçtim ve bunu da hayatımdaki tüm diğer sırlarla birlikte bir kenara sakladım.

"Ben aslında makyaj istemiyorum. Birkaç dakikaya gelirim."

Sara hayal kırıklığına uğramış gibi görünerek gitti. En azından, ima edileni anlıyordu.

Birkaç saniye sonra aşağıdan bu evde yaşayan hiç kimseninkine benzemeyen sesler duydum.

Bütün gün üzerimde olan o kırışık elbiseye baktım. Yatağın yanında, buruşturulmuş halde yerde duruyordu. Yerden aldım

ve tekrar giydim. Aşağı inip kimseyi etkileyecek halim yoktu. Hatta tam tersi bir etki yaratmak istediğim de söylenebilirdi.

Merdivenden inip mutfağa girerken beni ilk fark eden babam oldu.

"Ferahlamış görünüyorsun," dedi. "Odan iyi mi?"

Tek kelime etmeksizin başımı salladım.

Sara dönüp bana bakınca önceki elbisemi tekrar giydiğime ne kadar şaşırdığına gözlerinden anladım. Yine de şaşkınlığını gayet iyi saklıyordu. Marcos onun hemen yanında, kendine bir bardak çay dolduruyordu. Benimle göz göze gelince dönüp bir daha baktı. Feribottaki kızı bu akşam yemeğinde görmeyi beklemediği belliydi.

Samson ona beni daha önce balkonda ağlarken gördüğünü söylemiş olamazdı.

Samson demişken... İçeride bana bir tek o bakmıyordu. Sara elini kaldırıp beni işaret ettiğinde, buzdolabını kurcalıyordu. "Marcos, bu üvey kız kardeşim, Beyah. Beyah, bu da erkek arkadaşım, Marcos." Başparmağıyla arkasını işaret etti. "Bu da Samson, lüzumsuz şahıs ve yan komşumuz."

Samson bir an dönüp bana baktı. Gazlı içeceğini açarken çenesini hafifçe kaldırarak beni selamladı. Bir yudum almak için kutuyu dudaklarına bastırdığında aklımdan sadece dudaklarını başka bir kızın boynunda gezdirdiği geçiyordu.

"Teksas'a hoş geldin, Beyah," dedi Marcos, benimle feribotta tanışmamış gibi yaparak.

İkisinin de bu konuyu olay haline getirmediklerine memnun olmuştum.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Mutfağa girdiğimde ne yapacağımdan pek emin değildim. Kendimi birinden içecek

isteyecek ya da tabağımı bizzat hazırlayacak kadar rahat hissetmiyordum. Orada öylece durup diğerlerinin rahatça etrafta dolanmasını seyrettim.

Her ne kadar aç olsam da bu akşam yemeğinden gerçekten çok korkuyordum. Nedense insanlar, kimsenin cevaplarını gerçek anlamda umursamadığı sorularla hâlihazırdaki tuhaflığı daha da artırma ihtiyacı hissederlerdi. İçimde bu akşam yemeğinin baştan sona böyle geçeceğine dair bir his vardı. Muhtemelen herkes yemek boyunca bana bir sürü soru soracaktı ve işin aslı ben sadece bir tabak hazırlayıp odama çıkmak, sakince yemek yemek, sonra da uyumak istiyordum.

Tamı tamına iki ay boyunca.

"Umarım kahvaltıyı seversin, Beyah," dedi Alana, elinde bir tabak çörekle içeri girerken. "Biz bazen öğün sıralamasını değiştirip akşam yemeğinde kahvaltı ederiz."

Babam elindeki yağda yumurta tavasını masaya koydu. Pastırma ve krepler zaten masadaydı. Herkes yerine oturmaya başlayınca, ben de oturdum. Sara, Marcos ile annesinin arasındaki sandalyeye oturunca, bana babamın yanındaki sandalye kaldı. Samson en son oturdu ve benim yanıma oturduğunu fark edince duraksadı. Belki de yalnızca bana öyle geliyordu ama sanki dikkatini çaktırmadan benden uzaklaştırmaya çalışıyor gibiydi.

Herkes birbirine yiyecek uzatmaya başladı. Yumurtayı doğal olarak es geçtim ama kokusu tüm diğer yiyecekleri bastırıyordu. Daha krepten ilk ısırığımı alır almaz babam sorular sormaya başladı.

"Mezuniyetten beri neler yapıyorsun?"

Yutkundum. "İş, uyku, aynı şeylerin tekrarı."

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordu Sara, esprili bir şekilde. Nerede çalışıyorsun, değil de sanki bu bir marifetmiş gibi ne iş yapıyorsun diye sormuştu.

"McDonalds'ta kasiyerim."

Şaşırdığını görebiliyordum. "Ya..." dedi. "Eğlenceliymiş."

"Liseyi okurken bile çalışmayı tercih etmen bence harika," dedi Alana.

"Bir tercih değildi. Aç kalmamam lazımdı."

Alana genzini temizledi ve samimi cevabımın onu rahatsız ettiğini fark ettim. Bu onu rahatsız ettiyse, acaba annemin aşırı dozdan öldüğünü duyunca ne yapacaktı?

Babam konuyu geçiştirmeye çalıştı ve "Sanırım yaz okuluyla ilgili fikrini değiştirdin. Şimdi, sonbaharda mı başlayacaksın?" diye sordu.

Bu soru kafamı karıştırdı. "Yaz okulu derslerine henüz kayıt olmadım."

"Annene sonbahar ücretini yatırması için para gönderdiğimde yaz okulu için paraya ihtiyacın olduğunu söylemişti."

Annem ondan okul için para mı istemişti?

Pennsylvania Eyalet Üniversitesi'nden tam burs almıştım. Okul için para ödemek zorunda bile değildim.

Acaba anneme benim hiç haberim olmadan ne kadar para göndermişti? Ortada bir de benim hiç elime geçmeyen, bana gönderilmiş bir cep telefonu vardı. Ve şimdi bir de annemin bana sorma zahmetinde bile bulunmadığı bir eğitim için ondan para istediğini öğreniyordum.

"Evet," dedim, onun parasını ödediği yaz okulunda olmak yerine neden Teksas'ta bulunduğumla ilgili bir bahane bulmaya çalışarak. "Çok geç başvurmuşum. Dersler dolmuş."

Birden tüm iştahım kaçtı. Krepten ikinci bir ısırık dahi alamadım.

Annem bana üniversite konusunu hiç açmamıştı. Babamdan aldığı okul parasını ya kumarhanenin birinde bir kumar makinesinde harcamıştı ya da kolundaki bir damara enjekte etmişti. Üstelik babam bu parayı hiç soru sormadan ödemişti. Eğer doğrudan bana sormuş olsaydı, ona hiç para ödemeden devlet üniversitesine gidebileceğimi söylerdim. Fakat o kasabada kalmak istemiyordum. Annemden olabildiğince uzaklaşmam gerekiyordu.

Sanırım dileğim gerçek olmuştu.

Çatalımı bıraktım. Kendimi kusacakmış gibi hissediyordum.

Sara da çatalını bıraktı ve beni seyrederek çayından bir yudum aldı.

"Hangi alanda uzmanlaşacağına karar verdin mi?" diye sordu Alana.

Başımı salladım ve sadece yemekle ilgileniyormuş numarası yapabilmek için çatalı elime aldım. Ben çatalı alır almaz Sara'nın da aldığını fark ettim. "Henüz emin değilim," dedim.

Krep parçalarını dürttüm ama ağzıma tek bir lokma bile götürmedim. Sara da aynısını yaptı.

Çatalımı bıraktım. Sara da bıraktı.

Masada sohbet devam etti ama konuşulanların çoğunu elimden geldiğince duymazdan geldim. Sara'nın çaktırmamaya çalışarak her hareketimi taklit ettiği gerçeğine odaklanmaktan kendimi alamıyordum.

Tüm yaz bunun bilincinde olmak zorundaydım. Bana kalırsa bu kızın, canı istediğinde yemek yemesi ve gıda alımını *benim ne kadar yediğime göre* ayarlamaması konusunda bilgilendirilmesi gerekiyordu.

Midemin bulanmasına, kendimi tedirgin hissetmeme ve her lokmayı bir mücadele gibi görmeme rağmen yine de bir şeyler atıştırabildim.

Neyse ki yemek çabuk bitti. En fazla yirmi dakika sürmüştü. Samson yemek yerken tek kelime etmemişti. Kimse de bu anormal bir durummuş gibi davranmamıştı. Hep böyle sessiz biri olmasını umut ettim. Bu sayede ona daha az aldırış etmek çok daha kolay olacaktı.

"Beyah'nın Walmart'tan birkaç şey alması gerekiyor," dedi Sara. "Bu akşam gidebilir miyiz?"

Bu akşam gitmek istemiyorum. Uyumak istiyorum.

Babam cüzdanından birkaç yüz dolar çıkarıp bana uzattı.

Fikrimi değiştirdim. Walmart'a gitmek istiyorum.

"Yarına kadar bekle, yarın onu Houston'da daha iyi bir yere götürürsün," diye önerdi Alana.

"Walmart uyar," dedim. "Fazla bir şeye ihtiyacım yok."

"Oraya kadar gitmişken kontörlü bir de telefon alın," dedi babam, bana biraz daha fazla para vererek.

Gözlerim yuvalarından fırladı. Hayatımda hiç bu kadar çok para tutmamıştım. Şu anda elimde muhtemelen altı yüz dolar vardı.

"Sen kullanır mısın?" dedi Sara, Marcos'a.

"Tabii."

Marcos ve Samson'ın da gelebileceklerini duyunca bir anda bütün hevesim kaçtı.

"Ben gelmem," dedi Samson, tabağını alıp lavaboya götürdü. "Yorgunum."

Evet. Samson gitmediğine göre şimdi gidebilirdim.

"Kabalık etme," dedi Sara. "Sen de geliyorsun."

"Evet, sen de geliyorsun," dedi Marcos.

Samson'ın göz ucuyla bana baktığını görebiliyordum. En azından bana, benim ona duyduğum gibi az ilgi duyuyordu. Sara kapıya doğru yürümeye başladı.

"Gidip ayakkabılarımı alayım," diye mırıldandım ve tekrar yukarı çıktım.

Görünüşe bakılırsa, Bolivar Yarımadası'nda Walmart yoktu ve bu da feribotla Galveston Adası'na gitmemiz gerektiği anlamına geliyordu. Hiç mantıklı değildi. Herhangi bir şey almak için ana karadan kopup başka bir adaya gitmek, bunun için de feribota binmek şarttı. Burası karmaşık bir yerdi.

Feribotla buradan oraya gitmek tam olarak yirmi dakika sürüyordu. Marcos arabayı alana park eder etmez, herkes indi. Sara kapımı açmadığımı fark edince, benim yerime açtı ve "Gel hadi, üst güverteye çıkalım," dedi.

Bu, davetten çok bir emir gibiydi.

Yukarı çıkalı beş dakikadan az olmasına rağmen Sara ve Marcos şimdiden sıvışmışlar, beni Samson'la yalnız bırakmışlardı. Geç olmuştu, saat muhtemelen dokuz buçuğa geliyordu ve feribot büyük oranda boştu. İkimiz de okyanusa bakıyor ve içinde bulunduğumuz bu durum hiç de garip değilmiş gibi davranıyorduk. Ama öyleydi, çünkü ben ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bu çocukla hiçbir ortak noktam yoktu. Onun da benimle hiçbir ortak noktası bulunmuyordu. Geleli daha birkaç saatten az olmasına rağmen mükemmelin bir tık altında iki etkileşimimiz olmuştu.

"İçimde bizi ayarlamaya çalıştıklarına dair bir his var," dedi Samson.

Dönüp ona baktım ama o okyanusu seyrediyordu. "Bu bir his değil. Gerçek."

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Konuyu neden açtığını bilmiyordum. Havayı yumuşatmak için olabilirdi. Belki de bu fikri düşünüyordu.

"Bilesin diye söylüyorum, ilgilenmiyorum," dedim. "Bu, oyun oynamaktan hoşlandığım için hâlâ peşimden gelmeni beklediğim anlamında bir ilgilenmiyorum demek değil. *Gerçekten* ilgilenmiyorum. Sadece seninle değil, genel anlamda insanlarla ilgilenmiyorum."

Sırıttı ama yine de dönüp bana bakmadı. Göz teması kuramayacak kadar halinden hoşnutmuş gibi davranıyordu. "İlgilendiğimi söylediğimi hatırlamıyorum," dedi, soğukkanlılıkla.

"İlgilendiğini söylemedin, sadece açıklığa kavuşturmak istedim."

Başını yavaşça çevirince göz göze geldik. "En başından beri oldukça net olan bir şeye açıklık getirdiğin için teşekkürler."

Tanrım, çok yakışıklıydı. Tam bir dangalak gibi davransa da öyleydi.

Yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Hemen başımı çevirdim, bu kez nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Onunla her karşılaşmam utanç verici bir tecrübeyle son bulmuştu ve bu benim hatam mıydı yoksa onun hatası mıydı kestiremiyordum.

Benim hatam olabilirdi çünkü onun beni *utandırmasına* izin vermiştim. İnsan, fikrine zerre önem vermediği birinin yanında gerçekten utanamazdı. Bu, içimde bir yerlerde onun fikrine önem verdiğim anlamına geliyor olmalıydı.

Samson yaslandığı tırabzandan doğruldu. Bir kıza göre uzun boyluydum. Bir yetmiş yediydim. Ancak boyuma rağmen bana yine de tepeden bakıyordu. En az bir doksan olmalıydı. "O halde arkadaşız," dedi, ellerini ceplerine sokarak.

İstemsizce gülümsedim. "Senin gibiler benim gibilerle arkadaş olmaz."

Hafifçe başını yana yatırdı. "Bu biraz küstahça oldu."

"Bunu evsiz olduğumu düşünen biri söylüyor."

"Yerden ekmek alıp yedin."

"Açtım. Sen zenginsin, anlamazsın."

Gözlerini kıstıktan sonra tekrar okyanusa baktı. Öyle bir bakıyordu ki sanki su onunla konuşuyordu. Onun tüm sessiz sorularına sessiz cevaplar veriyor gibiydi.

Samson sonunda bana da okyanusa da arkasını döndü. "Arabaya dönüyorum."

Merdivende gözden kayboluşunu seyrettim.

Onun yanındayken neden savunmaya geçtiğimi bilmiyordum. Sonuçta benim gerçekten evsiz olduğumu düşünmüş olsa da bunu görmezden gelmemişti. Bana para teklif etmişti. İçinde bir yerlerde bir ruhu olmalıydı.

Belki de bu durumda ruhsuz olan *bendim*.

ALTI

Marcos ve Samson mağazaya girdikten sonra bizden ayrılınca *rahatladım* demek hissettiklerimin yanında hafif kalırdı. Daha Teksas'a geleli birkaç saat olmuştu ve bunun büyük kısmını Samson'ın yanında geçirmiştim.

"Kıyafet dışında başka neye ihtiyacın var?" diye sordu Sara, kişisel bakım ve makyaj bölümünden geçerken.

"Hemen hemen her şeye," dedim. "Şampuan, saç kremi, deodorant, diş fırçası, diş macunu. Her cumartesi hizmetçi arabalarından çaldığım her şeye ihtiyacım var aslında."

Sara durdu ve dik dik bana baktı. "Bu bir şaka mı? Espri anlayışını henüz tam olarak çözemedim de."

Başımı salladım. "Temel ihtiyaçları alacak paramız yoktu." Ona karşı neden bu kadar açık sözlü olduğumu bilmiyordum. "Bazen, insan fakir olunca, yaratıcı olmak zorunda kalıyor." Bir sonraki bölüme girince, Sara da peşimden geldi.

"İyi de Brian nafaka ödemiyor muydu?"

"Annem bir bağımlıydı. Ben o paranın tek kuruşunu bile görmedim."

Sara artık yanımda yürüyordu. Ona bakmamaya çalışıyordum çünkü benim gerçeğimin onun masumiyetini delip geçtiğini hissediyordum. Ama belki bir doz gerçeğe de ihtiyacı vardı.

"Bundan hiç babana bahsettin mi?"

"Hayır. O, annemi dört yaşımdan beni görmedi. O zamanlar bağımlı değildi."

"Ona söylemeliydin. Bu konuyla ilgili bir şeyler yapardı."

Alışveriş arabasına bir deodorant attım. "Yaşadığım şartları babama anlatmanın benim görevim olduğunu hiçbir zaman düşünmedim. Bir babanın çocuğunun hayatında olanların daha çok farkında olması gerekir."

Bu yorumun Sara'yı rahatsız ettiğini fark ettim. Babamla ilgili benden tamamen farklı bir bakış açısına sahip olduğu belliydi, o yüzden içine ufak da olsa bir kurt düşürmek, o korunaklı küçük yazlık evinden ibaret balonunun dışındaki dünyayı görmesini sağlayabilirdi.

"Hadi gidip kıyafetlere bakalım," dedim, konuyu değiştirerek. Kıyafet bölümüne ilerlerken oldukça sessizdi. Birkaç şey aldım ama açıkçası üzerime neyin olacağından emin değildim. Soyunma kabinlerine yürüdük.

"Bir mayoya da ihtiyacın olacak," dedi Sara. "Aslında birkaç tane mayoya. Neredeyse her günümüz kumsalda geçiyor."

Mayoların olduğu bölüm kabinlere yakın olduğundan birkaç tane seçtim ve kıyafetlerle birlikte kabine girdim.

"Üzerini giyince dışarı çık, nasıl göründüklerini görmek istiyorum," dedi Sara.

Kızlar alışverişte böyle mi yaparlardı? Birbirlerine poz mu verirlerdi?

Önce bikiniyi giydim. Üstü biraz büyüktü ama duyduğuma göre kadınlar ilk önce memelerinden kilo alırlardı ve bu

yaz kilo alacağımdan neredeyse emindim. Kabinden çıktım ve aynanın önünde durdum. Sara bir banka oturmuş telefonuna bakıyordu. Başını kaldırınca gözleri kocaman oldu. "Vay. Bir beden küçüğünü bile alabilirsin."

Başımı salladım. "Hayır, bu yaz kilo almayı planlıyorum."

"Neden? Senin gibi bir vücudum olması için her şeyi verirdim."

Bu yorumdan nefret ettim.

Bana suratını asmış bakıyordu. Bu bakış, içten içe vücutlarımızı karşılaştırdığını, kendisinde kusur olarak gördüğü yerleri öne çıkardığımı düşünmeme neden oluyordu.

"Bacakların birbirine değmiyor bile," diye fısıldadı, efkârlı denebilecek bir sesle. "Ben hep bacaklarımın arasında boşluk olsun istemişimdir."

Başımı salladım ve kabine döndüm. Mayoyu denedim ve olduğundan emin olmak için üzerine bir de kot şort giydim. Dışarı çıkınca, Sara homurdandı.

"Tanrım, ne giysen sana yakışıyor." Ayağa kalktı ve gelip yanımda durdu. Aynadaki yansımalarımıza baktı. Benden sadece beş santim kısaydı, yani aslında oldukça uzundu. Yana döndü ve elini tişörtüne, karnının hemen üstüne koydu. "Kaç kilosun?"

"Bilmiyorum." Aslında biliyordum ama kilomu söylemek ona sadece peşinden koşmaması gereken bir hedef koymak olacaktı.

İç çekti, sinirlenmiş gibiydi. Kendini banka bıraktı. "Ben hâlâ yaz hedefimden dokuz kilo fazlayım," dedi. "Sırrın ne?"

Sırrım mı?

Aynada tekrar kendime bakarken güldüm ve elimi hafif içe göçük duran karnımın üzerinde gezdirdim. "Hayatımın çoğu-

nu aç geçirdim. Herkesin evinde her zaman yiyecek olmuyor." Dönüp Sara'ya göz attığımda, yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyordu.

Gözlerini kırpıştırdıktan sonra yeniden telefonunun ekranına odaklandı. Boğazını temizledi. "Bu doğru mu?"

"Evet."

Dudağını ısırdı ve "O zaman bu akşam neden o kadar az şey yedin?" diye sordu.

"Çünkü hayatımın en kötü yirmi dört saatini geçirmiştim ve akşam yemeğinde tanımadığım beş insanla, daha önce hiç görmediğim bir evde ve bir eyalette oturmak zorunda kaldım. Bazen aç insanların bile iştahı kaçar."

Sara bana bakmadı. Onu bu kadar açık sözlü olmam mı rahatsız etmişti yoksa yalnızca hayatlarımızın çok farklı olduğu gerçeğiyle mi mücadele ediyordu bilmiyordum. Akşam yemeğinde fark ettiğim bir konuyu açmak istiyordum –sadece ben yediğimde bir şeyler yemesinden bahsetmek. Ama açmadım. Bu gece onu yeterince yaraladığımı hissediyordum ve daha yeni tanışmıştık.

"Aç mısın?" diye sordum. "Çünkü ben açlıktan ölüyorum."

Ufak bir gülümsemeyle başını salladı ve ilk kez, aramızda bir bağ oluştuğunu hissettim. "Şu anda gerçek olamayacak kadar açım."

Böyle söyleyince güldüm. "Al benden de o kadar."

Kabine girip üzerimi giydim. Dışarı çıkınca, Sara'yı elinden tuttum ve ayağa kaldırdım. "Gel hadi." Kıyafetleri arabaya attım ve meyve-sebze bölümüne ilerledim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yiyecek bölümüne."

Ekmek reyonuna girdik. Arabayı paket tatlıların önünde durdurdum. "En sevdiğin hangisi?"

Sara çikolatalı mini çöreklerin olduğu beyaz bir paketi işaret etti. "Şunlar."

Raftan bir paket alıp açtım. İçinden bir çörek alıp ağzıma attım ve paketi ona verdim. "Süt de almamız gerekiyor," dedim, ağzım dolu bir biçimde.

Sara bana delirmişim gibi bakıyordu ama yine de peşimden geldi. İki kutu çikolatalı süt aldım ve yumurtaların olduğu yeri işaret ettim. Arabayı ittim, sonra da yere oturup sırtımı yumurtaların durduğu uzun zemin soğutucusuna yasladım.

"Otursana," dedim.

Bir süre etrafa bakındıktan sonra yavaşça eğilerek yere, yanıma oturdu. Ona çikolatalı sütlerden birini uzattım.

Kendi sütümü açtım ve büyük bir yudumdan sonra pakete uzanıp başka bir çörek daha aldım.

"Sen delisin," dedi Sara sessizce ve sonra o da bir çörek aldı.

Omuz silktim. "Açlık ve delilik arasında ince bir çizgi vardır."

Çikolatalı sütünden içip başını soğutucuya yasladı. "Aman Tanrım. Bu cennet." Bacaklarını öne doğru uzattı ve bir süre sessizce oturup çöreklerimizi yerken alışveriş yapanların tuhaf bakışlarını üzerimizde hissettik.

"Kilonla ilgili söylediğim herhangi bir şey seni rahatsız ettiyse, bunun için özür dilerim," dedi Sara sonunda.

"Etmedi. Ben sadece kendini benimle kıyaslamandan hoşlanmıyorum."

"Kıyaslamamak çok zor. Yaz tatilimi sahilde geçiriyor olmamın da pek bir faydası olmuyor. Kendimi bikini giyen her kızla karşılaştırıyorum."

"Karşılaştırmamalısın," dedim. "Ama anlıyorum. Garip, öyle değil mi? Acaba insanlar başkalarını neden ne kadar zayıf olduklarına göre yargılar?" Çenemi kapamak için ağzıma bir çörek daha sokuşturdum.

Sara mırıldanarak, "*Âmin*," dedikten hemen sonra çikolatalı sütünden bir fırt daha çekti.

Bir mağaza görevlisi yanımızdan geçti ve yerde oturup bir şeyler yediğimizi görünce durdu. "Parasını ödeyeceğiz," dedim, arsızca elimi sallayarak. Adam başını salladı ve uzaklaştı.

Aramızda yine bir sessizlik oldu ve sonra Sara, "Seninle tanışacağım için gerçekten çok gergindim. Benden nefret etmenden korkuyordum," dedi.

Güldüm. "Bugüne kadar senin varlığından haberim bile yoktu."

Yorumum sanki Sara'nın duygularını incitmişti. "Baban sana benden hiç bahsetmedi mi?"

Başımı salladım. "Senin var olduğun gerçeğini saklamaya çalıştığı için değil. Biz sadece... Bizim bir ilişkimiz olmadı. Hem de hiç. Evlendikten sonra da pek konuşmadık. Ben aslında onun evlendiğini bile unutmuştum."

Sara bir şey söyleyecek gibi oldu ama lafı yarım kaldı.

"İkiniz iyi misiniz?" diye sordu Marcos.

Yukarı bakınca Samson ve Marcos'un bir bana, bir ona baktıklarını gördük.

Sara çikolatalı sütünü havaya kaldırdı. "Beyah bana kiloma kafayı takmamamı söyledi ve zorla abur cubur yedirdi."

Marcos güldü ve çörek almak için pakete uzandı. "Beyah haklı. Sen mükemmelsin."

Samson bana bakıyordu. O hiç Marcos gibi gülmüyordu. Marcos ise hep gülüyor gibiydi.

Sara yerden kalktı ve benim kalkmama yardım etti. "Hadi gidelim."

YEDİ

Kontörlü telefon dışında her şeyi bagaja koyduk. Nasıl kurulacağını çözmeye çalışıyordum ama arabanın içi karanlıktı ve talimatları okumak zordu. Telefonu nasıl açacağımı bile bilmiyordum.

Ben telefonla cebelleşirken Samson, "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Dönüp ona baktım ve elini uzattığını gördüm. Paketi ona verdim ve kendi telefonunun ışığını kullanıp yönergeleri okumaya başladı.

Marcos arabayı feribotta park ettiğinde, hâlâ telefonla uğraşıyordu. "Geliyor musun?" diye sordu Sara, kapıyı açarak.

Samson'ın elindeki telefonu işaret ettim. "Birazdan. Telefonumu ayarlıyor."

Sara kapıyı kapamadan önce, sanki Samson'ın telefonumu ayarlaması yaz aşkına dönüşecek bir fırsatmış gibi bana bakıp sırıttı. Bunun onun için bir amaç olmasından nefret ediyordum. Benimle bu kadar az ilgilenen birine gerçekten hiç ilgi duymuyordum.

Samson'ın kurulumu tamamlaması için bir numarayı araması gerekiyordu ama telefon aktif olana kadar ekranda iki dakikalık bir bekleme süresi olduğu yazıyordu.

İki dakika o kadar uzun gelmese de sonsuzluğa adım atıyor gibi hissediyordum. Camdan dışarı bakıp aramızdaki boşluğu dolduran sessiz gerginliği görmezden gelmeye çalıştım.

Bu o kadar rahatsız ediciydi ki sadece on saniye sonra bir şeyler söylemesini istediğimi fark ettim.

Yirmi saniye sonra tedirgin olmaya başlayınca aklıma gelen ilk şeyi söyleyiverdim. "O gün feribotta neden benim fotoğrafımı çekiyordun?"

Ona dönünce dirseğini araba kapısının pencereyle birleştiği yere koyduğunu gördüm. Parmaklarını hafif hafif alt dudağında gezdiriyordu ama ona baktığımı görünce elini çekip yumruk yaparak hafifçe pencereye vurdu. "Okyanusa nasıl baktığını gördüğüm için."

Cevabı karşısında biri sanki belimi iple sıkıyormuş gibi hissettim. "Nasıl bakıyormuşum?"

"Sanki ilk kez görmüş gibi."

Yerimde kıpırdandım, birden ağzından çıkan kelimelerin üzerimi ipek bir kumaş gibi sardığını fark edince huzursuz oldum.

"Baktın mı?" diye sordu.

"Neye baktım mı?"

"Fotoğraflara."

Başımı salladım.

"İyi. Bakınca istemediklerini silebilirsin ama hafıza kartını geri istiyorum. O kartta gerçekten istediğim fotoğraflar var."

Başımı salladım. "Başka nelerin fotoğrafını çekiyorsun? Feribottaki kızlar dışında?"

Güldü. "Daha çok doğa fotoğrafları. Okyanus. Günbatımı. Güneşin doğuşu."

Az önceki günbatımını ve o manzarayla nasıl bir fotoğrafımı çekerdi, diye düşündüm. Sara'nın ödünç alabileceğim bir bilgisayarı varsa hafıza kartındaki her bir fotoğrafa bakabilirdim. Merak ediyordum. "Günbatımı bu akşam gerçekten çok güzeldi."

"Güneşin doğuşunu bir de odanın balkonundan görene kadar bekle."

"Oldu! Ben o kadar erken kalkmıyorum," dedim kahkaha atarak.

Gelen çağrı kurulumun tamamlandığını bildirince Samson telefonuma baktı. "Herkesin telefonunu kaydetmemi ister misin?" Kendi telefonundaki rehberden Sara'nın adını açtı.

"Olur."

Sara'nın numarasını kaydetti. Sonra Marcos'un numarasını. Sonra da kendi numarasını. Birkaç şey daha yaptıktan sonra telefonu bana uzattı. "Ders lazım mı?"

Başımı salladım. "Geldiğim yerde buna benzer telefonu olan bir arkadaşım vardı. Zamanla çözerim."

"Nereden geldin?"

Basit bir soruydu ama tenim alev almış gibi hissettim. Bu daha iyi tanımak istediğiniz birine sorulan bir soruydu.

Genzimi temizledim. "Kentucky," dedim. "Peki ya sen?"

Bana sessizce biraz daha baktı. Sonra başını çevirdi ve kapının kolunu tutup sanki benimle sohbet etmekten anında pişman olmuş gibi, "Ben biraz temiz hava alacağım," dedi kapıyı açarken. Kapıyı kapadı ve arabadan uzaklaştı.

Aslında bu tuhaf tepkiye alınmam gerekirdi ama alınmamıştım. Rahatladım. Ben ona ne kadar az ilgi duyuyorsam onun da bana o kadar az ilgi duymasını istiyordum.

Ya da en azından benim ilgisiz kalmaya *çalıştığım* kadar ilgisiz olmasını istiyordum.

Telefonuma baktım ve Natalie'nin numarasını ekledim. Sahip olduğum birkaç arkadaşımdan biriydi ve dün geceden beri onunla konuşmak istiyordum. Annesinden, annemin öldüğünü duyduğuna emindim ve eğer öğrendiyse nerede olduğumu çok merak ediyor olmalıydı. Üniversiteye gittiğinden beri iletişimde kalmamız oldukça zor olmuştu çünkü benim telefonum yoktu. Bunun çok fazla arkadaşım olmamasında bir katkısı olduğu da doğruydu. Teknolojinin dışında kalınca insanlarla iletişimi sürdürmek zor oluyordu.

Arabadan indim ve onu aramak için feribotta boş olduğunu gördüğüm bir yere yürüdüm. Suya döndüm ve numarasını çevirip bekledim.

"Alo?"

Sesini duyunca rahat bir nefes verdim. Sonunda, tanıdık bir ses. "Hey!"

"Beyah? Aman Tanrım, seni çok merak ettim. Olanları duydum, çok üzgünüm." Sesi çok yüksekti. Hoparlörden nasıl çıkacağımı bulmaya çalıştım ama ekranda sadece rakamlar vardı. Etrafa bakındım ama yakınlarda kimse olmadığından, elimle telefonunun üzerini kapatıp birileri varsa da onları rahatsız etmemeye çalıştım.

"Beyah? Alo?"

"Buradayım, affedersin."

"Neredesin?"

"Teksas."

"Teksas'ta ne işin var?"

"Babam buraya taşınmış. Yaz tatilini onunla geçirmeye karar verdim. New York nasıl?"

"Farklı," dedi. "İyi anlamda farklı." Biraz duraksadıktan sonra, "Tanrım, Janean'in öldüğüne hâlâ inanamıyorum. İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Evet. Bir kere sağlam ağladım ama... Bilmiyorum. Belki de bende bir bozukluk vardır."

"Neyse. O tanıdığım en kötü anneydi."

Natalie'yi bu yüzden seviyordum. Aklından geçeni söylerdi. Çoğu insan onun kadar açık sözlü değildi.

"Peki ya baban? Onunla görüşmeyeli uzun zaman olmuştu değil mi? Tuhaf mıydı?"

"Evet. Artık bir yetişkin olduğum için daha kötü bile olabilir. Ama kumsalda bir evi var, yani bu çok büyük bir artı. Gerçi evlenmiş. Üvey bir kızı var."

"Kumsal evine eller havaya ama hayır... Üvey kardeş mi? Aynı yaşta mısınız?"

"Bir yaş büyük. Adı Sara."

"Sarışın ve hoş bir kıza benziyor."

"Öyle."

"Onu sevdin mi?"

Biraz düşündüm. Onun hakkında ne düşüneceğime hâlâ tam olarak karar verememiştim. "İçimde onun şu soyunma odasındaki kızlardan olabileceğine dair bir his var."

"Yaa... Onlar en kötüsü. En azından hoş birileri var mı?"

Natalie tam bu soruyu sorduğunda, göz ucuyla bir şey görür gibi oldum. Başımı çevirdim ve Samson'ın bana doğru yürüdüğünü fark ettim. Dik dik bana bakıyordu, sanki konuşmamın sonunu duymuş gibiydi. Çenemi sıktım. "Hayır. Hoş birileri yok. Baksana, şimdi kapamam gerekiyor. Numaramı kaydet."

"Tamam, anladım."

Görüşmeyi sonlandırdım ve telefonu sıkıca tuttum. Hep en kötü zamanlarda ortaya çıktığına yemin edebilirdim.

Birkaç adım daha yaklaşıp tırabzanda yanımda durdu. Gözlerini kısarak merak içinde bana baktı. "Soyunma odası kızı nedir?"

Bunu duyduğuna sinir olmuştum. Sara'yı gerçekten sevmiştim. Natalie'ye neden öyle söylediğimi bilmiyordum.

İç çekip arkamı döndükten sonra başımı korkuluğa yasladım. "Okulumdaki kötü kızlara öyle derdim."

Samson cevabımı anlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Biliyor musun... Sara senin geleceğini duyunca misafir odasına taşındı. Daha güzel olan odanın senin olmasını istedi." Lafını bitirince tırabzanlardan uzaklaştı, etrafımdan dolandı ve arabaya bindi.

Dönüp ellerimle yüzümü kapadım ve homurdandım.

Hayatımda tek bir kişinin önünde kendimi hiç bu kadar çok kez gülünç duruma düşürmemiştim ve onu daha yarım gündür tanıyordum.

SEKİZ

Geri döndüğümüzde geç olmuştu.

Yeni aldığım her şeyi ortadan kaldırdım. Şu son yirmi dört saatin işkence gibi geçtiğini söylemek hafif kalırdı. Çok yorgundum. Hissettiğim acı da artarak kendini göstermeye başlamıştı. Sara ile bir paket çikolatalı çörek yemiş olmamıza rağmen hâlâ açtım.

Mutfağa girince babamın, önünde dizüstü bilgisayar ve birkaç kitapla birlikte masada oturduğunu gördüm. Geldiğimi duyunca başını kaldırdı.

"Hey," dedi, sandalyesinde doğrularak.

"Selam," dedim kileri işaret ederek. "Atıştırmalık bir şeyler alacaktım." Kilerin kapısını açtım ve bir paket cips aldım. Kapadıktan sonra çaktırmadan tekrar odama çıkmayı planlamıştım ama babamın başka planları vardı.

"Beyah," dedi ben merdivenin başına gelir gelmez. "Biraz vaktin var mı?"

İsteksizce başımı salladım. Masaya ilerledim ve karşısına oturdum. Dizimi kendime çektim ve rahat görünmeye çalış-

tım. Arkasına yaslandı ve sanki söyleyeceği rahatsız edici bir şeymiş gibi eliyle çenesini sıvazladı.

Annemi mi öğrenmişti? Benden başka ortak bir tanıdıkları olup olmadığını bilmediğimden, nereden öğrendiğini de bilmiyordum.

"Mezuniyet törenine gelemediğim için özür dilerim."

Ah... Konu kendisiyle ilgiliymiş. Bir süre ona baktıktan sonra cips paketini açtım. Omuz silktim. "Sorun değil. Bacağı kırık biri için uzun bir yol."

Dudaklarını kapadı ve öne uzandı, dirseklerini masaya koydu. "O konuyla ilgili..." dedi.

"Umurumda değil baba. Gerçekten. Yapmak istemediğimiz şeylerden kaçmak için hepimiz yalan söyleriz."

"Orada olmak istemediğimden değil," dedi. "Ben sadece... Benim orada olmamı *istemediğini* düşündüm."

"Neden gelmeni istememiş olayım ki?"

"Ben sadece son birkaç senedir beni görmezden geldiğini hissediyorum. Seni suçlamıyorum. Çok iyi bir baba olduğumu ben de düşünmüyorum."

Cips paketinin içine baktım. "Olmadın." Biraz önce sanki bir çocuğun ebeveynine edebileceği en kötü hakareti etmemiş gibi ağzıma bir parça cips daha attım.

Babam kaşlarını çatmaya başladı ve tam cevap vereceği sırada, Sara gecenin bu saatinde beklenmeyecek kadar fazla bir enerjiyle merdivenden inip mutfağa girdi.

"Beyah, hadi git mayonu giy. Kumsala gidiyoruz."

Babam lafının yarım kalmasına sevinmiş gibiydi. Dikkatini bilgisayarına verdi. Ayağa kalktım ve ağzıma bir parça daha cips attım. "Kumsalda ne var?"

Sara güldü. "Kumsalda *kumsal* var. Tek ihtiyacın olan da bu." Üzerinde yine bikini üstü ve şort vardı.

"Gerçekten çok yorgunum," dedim.

Gözlerini devirdi. "Sadece bir saatliğine gel, sonra yatarsın."

Kum tepelerini geçince derin bir nefes verdim. Görünmez olmak için ortamın kalabalık olmasını umuyordum ama görünen o ki önceki kalabalık dağılmış ve geriye sadece Samson ile Marcos kalmıştı. Bir de yüzen birkaç kişi.

Marcos ateşin başında oturuyordu ama Samson birkaç metre ileride kuma oturmuş, karanlık okyanusa bakıyordu. Yaklaştığımızı duyduğunu biliyordum ama bakmak için arkasını dönmedi. Ya dalıp gitmişti ya da beni görmezden gelmek için bilinçli bir çaba sarf ediyordu.

Eğer bütün yaz böyle geçecekse –Samson sürekli etrafta olacaksa– onun yanında rahat davranmanın bir yolunu bulmak zorundaydım.

Ateşin etrafında altı sandalye vardı ama ikisinin üzerinde havlu ve kolçaklarında da bira durduğu için birilerinin oturduğu belliydi. Sara hemen Marcos'un yanına oturunca, ben de kalan iki boş sandalyeden birine oturdum.

Sara suya, yüzen iki kişiye baktı. "Beau'nun yanındaki Cadence mı?"

"Evet," dedi Marcos hemen. "Sanırım yarın gidiyor."

Sara gözlerini devirdi. "İple çekiyorum. Keşke giderken Beau'yu da götürse."

Beau ve Cadence'ın kim olduklarını bilmiyordum ama Sara ve Marcos onlardan pek hoşlanmıyor gibiydi.

Samson'a bakmamaya çalıştım ama çok zordu. Üç metre kadar ileride, dizlerine sarılmış oturuyor, kumlara vuran dalgaları seyrediyordu. Ne düşündüğünü merak ediyor olmaktan nefret ediyordum ama kesinlikle bir şey düşünüyor olmalıydı. Buna okyanusa bakmak neden olurdu. Düşüncelere. Hem de bir sürü düşünceye.

"Hadi yüzelim," dedi Sara, ayağa kalktı ve şortunu çıkardı. Bana baktı. "Gelmek ister misin?"

Başımı salladım. "Ben akşam duş almıştım."

Sara, Marcos'un elini tuttu ve onu sandalyeden çekerek kaldırdı. Marcos, Sara'yı kucağına aldı ve suya koştu. Sara'nın çığlıkları Samson'ı girdiği trans halinden çıkardı. Ayağa kalktı ve şortundaki kumları silkeledi. Ateşe doğru döndü ancak benim orada tek başıma oturduğumu görünce duraksadığını fark ettim.

Gözümü Sara ve Marcos'tan ayırmadım çünkü başka nereye bakacağımı bilmiyordum. Bu tarafa yürürken Samson'a bakmak istemediğimden emindim. Daha önce kulak misafiri olduğu konuşmamla ilgili hâlâ utanç duyuyordum. Sara'dan nefret ettiğimi düşünmesini istemiyordum çünkü nefret etmiyordum. Sadece onu daha o kadar iyi tanımıyordum. Ama söylediklerim kulağına muhtemelen duyduğundan daha kötü gelmişti.

Sessizce oturdu ve benimle konuşmak için hiçbir çaba sarf etmeden ateşe baktı. Etrafımıza, bu kumsaldaki inanılmaz derecede büyük alana baktım ve şu anda nasıl oluyor da nefes alamıyormuş gibi hissettiğimi düşündüm.

Ağır ağır derin bir nefes aldıktan sonra konuşmadan önce dikkatlice nefesimi verdim. "Daha önce söylediklerimde ciddi değildim. Sara ile ilgili."

Samson sabrediyormuş gibi bir ifadeyle bana baktı. "İyi."

Tek söylediği bu oldu.

Başımı sallayıp diğer tarafa çevirdim ama verdiği cevaba karşılık gözlerimi devirdiğimi görmüştü. Nedenini bilmiyordum ama arkadaşlarını korurken bile tam bir göt gibi davranıyordu.

"Neyin var?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Sandalyeye yaslandım ve gökyüzüne baktım. "*Her şey*..." diye kendi kendime fısıldadım.

Samson sandalyesinin yanındaki sopayı aldı. Ateşi kurcalamaya başladı ama hiçbir şey söylemedi. Başımı sağa yasladım ve sahilde sıra halinde uzanan evlere baktım. Samson'ın evi gördüklerim arasında en güzeliydi. Daha moderndi. Sarıyı andıran beyaz renk evin kopkoyu siyah çerçeveleri olan kutu gibi bir sürü penceresi vardı. Alana ve babamın eviyle karşılaştırınca daha soğuk görünüyordu.

Ev aynı zamanda ıssız ve Samson sanki orada tek başına yaşıyormuş gibi görünüyordu.

"O evde yalnız mı yaşıyorsun?"

"Oranın tam olarak evim olduğunu söyleyemem ama evet, orada bir tek ben kalıyorum."

"Ailen nerede?"

"Burada değil," dedi.

Kısa cevaplarının nedeni utangaç olmasından kaynaklanmıyordu. Hiç utangaç değildi. Muhabbeti herkesle mi yoksa sadece benimle mi böyleydi merak ettim.

"Üniversitede misin?" diye sordum.

Başını salladı. "Bir yıl ara verdim."

Çaktırmadan güldüm. Niyetim bu değildi ama verdiği cevap benim gerçeğimden çok uzaktı.

Tek kaşını kaldırdı, cevabına neden güldüğümü sessizce sorguluyor gibiydi.

"Fakirsen ve liseye bir sene ara verirsen, geleceğini çöpe atmış sayılırsın," dedim. "Ama zenginsen ve bir sene ara verirsen, bu sofistike bir şey gibi algılanır. Şık bir isim bile bulurlar."

Bir süre bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Kafasına matkapla bir delik açıp düşüncelerinin dışarı akmasını istiyordum. Ama hoşlanmama ihtimalim de vardı.

"Bir sene ara vermenin ne anlamı var?" diye sordum.

"O yılın amacı *kendini bulmak*." Son kısmı alay eder gibi söylemişti.

"Peki buldun mu? Kendini yani?"

"Ben hiç kaybolmadım ki," dedi anlamlı bir şekilde. "O yılı sırtımda çantayla Avrupa'yı gezerek geçirmedim. Babam için kiralık evlerle ilgilenerek geçirdim. O kadar sofistike değildi."

Bu duruma biraz içerlemiş gibiydi ama ben kumsalda güzel bir evde otururak para kazanmak için her şeyimi verirdim. "Ailenin burada kaç tane evi var?"

"Beş."

"*Beş* yazlık evde mi oturuyorsun?"

"Aynı anda değil."

Sanki hafif bir gülümseme görmüştüm. Tam göremiyordum. Ateşin gölgesi de olabilirdi.

Hayatlarımız o kadar farklı olsa da yine de burada, aynı ateşin önünde, aynı kumsalda oturuyorduk. Ne kadar farklı dünyalardan olduğumuzu kanıtlamayacak şekilde sohbet etmeye çalışıyorduk. O kadar farklı dünyaların insanlarıydık ki aynı evrende bile değildik.

Sadece bir günlüğüne aklını okuyabilmeyi istedim. Herhangi bir zenginin aklını. Dünyayı nasıl görüyorlardı? Samson beni nasıl görüyordu? Zengin insanlar para konusunda endişelenmek zorunda değillerse neye kafayı takıyorlardı?

"Zengin olmak nasıl bir şey?" diye sordum.

"Muhtemelen fakir olmaktan çok farklı değil. Sadece daha çok paran oluyor."

Bu o kadar saçmaydı ki gülemedim bile. "Sadece zengin biri bunu söyler."

Sopayı kuma bıraktı ve arkasına yaslandı. Bana döndü ve göz teması kurdu. "Fakir olmak nasıl bir şey peki?"

Benim sorumu evirip çevirip bana sorunca içimin bir tuhaf olduğunu hissettim. İç çekerken ona karşı dürüst olup olmamam gerektiğini düşünüyordum.

Dürüst olmalıydım. Son yirmi dört saatte bir sürü yalan söylemiştim ve karmanın bir yerlerde etkisini göstereceğinden emindim. Ona cevap verirken dikkatimi önümüzdeki ateşe verdim.

"Annem hiçbir zaman randevularına zamanında gidecek kadar ayık olmadığından gıda pulu alamadık. Arabamız da yoktu. Yemeyi hiçbir zaman düşünmek zorunda kalmadan büyüyen çocukların yanı sıra bir de çeşitli sebeplerden ötürü aileleri devlet yardımıyla geçinen çocuklar vardır. Benim gibi çocuklar. Her deliğe burunlarını sokanlar. Hayatta kalmak için ne yapması gerektiğini öğrenenler. Bir feribotun güvertesine atılmış bir ekmek poşetinden aldıkları bir dilim ekmeği hiç düşünmeden yiyerek büyüyen türde çocuklar ki bu normaldir çünkü *o* akşam yemeğidir."

Samson bana bakarken dişlerini sıktı. Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Neredeyse suçluluk duymuş gibiydi ama

sonra başını çevirdi, dikkatini alevlere verdi. "Çok farklı değil dediğim için üzgünüm. Bu çok sığ bir ifadeydi."

"Sen sığ değilsin," dedim sessizce. "Sığ insanlar okyanusa senin gibi uzun uzun bakmazlar."

Lafım biter bitmez Samson bana döndü. Bakışları biraz değişmişti; kararmıştı. Eliyle yüzünü ovuşturdu ve "Lanet olsun..." diye mırıldandı.

Neden böyle söylediğini bilmiyordum ama tüylerim diken diken olmuştu. Benimle ilgili bir şeyin farkına varmış olabilirdi.

Ona soramadım çünkü sudan çıkan kızla çocuğun bize doğru geldiklerini fark ettim. Cadence ve Beau.

Yaklaşınca, onun Samson'ın daha önce mutfakta öptüğü kız olduğunu fark ettim. Bize doğru yürürken beni süzdü. Yaklaştıkça, daha da hoş göründüğünü fark ettim. Sandalyeye oturmadı; Samson'ın kucağına oturdu. Samson'ı sandalye gibi kullanmasına bir tepki vermemi bekliyormuş gibi dik dik bana baktı ama ben hissettiklerimi saklama konusunda oldukça iyiydim.

Neden bir şey hissediyordum acaba?

"Sen kimsin?" diye sordu Cadence.

"Beyah. Sara'nın üvey kardeşi."

Beni süzmesinden onun kesinlikle bir soyunma odası kızı olduğunu anlamıştım. Bir kolunu, üzerinde hak iddia ediyormuş gibi Samson'ın boynuna doladı. Samson sıkılmış ya da bir şeylere dalmış gibiydi. Biraz önce Cadence ile suda olan Beau, bir bira aldıktan sonra yanıma oturdu.

Beni bacaklarımdan yukarı doğru süzdükten sonra sonunda gözlerime baktı. "Ben Beau," dedi, hevesli bir şekilde sırıtıp elini uzatarak.

Elini sıktım ama tam o sırada Sara ile Marcos sudan çıktılar. Sara, Beau'nun benimle ilgilendiğini görünce homurdandı. "Beyah nişanlı. Vaktini boşa harcama."

Beau elime baktı. "Ben yüzük göremiyorum."

"Pırlantası çok büyük olduğu için bütün gün takamayacağı kadar ağır," diyerek lafı yapıştırdı Sara.

Beau yaklaştı, kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyordu. "Benden nefret ettiği için yalan söylüyor."

"Fark ettim."

"Nerelisin?"

"Kentucky."

"Burada ne kadar kalacaksın?"

"Bütün yaz, sanırım."

Sırıttı. "Güzel. Ben de. Eğer sıkılırsan, hemen şurada oturuyorum..." Elini kaldırıp evi her neredeyse işaret edeceği sırada sustu çünkü Sara tam karşımızda duruyordu.

Elimi tuttu. "Gel, Beyah. Eve gidelim."

Rahatlamıştım. Başından beri burada olmak istemiyordum.

Ayağa kalktım ve Beau gözlerini devirip mağlup olmuş gibi elini kaldırdı. "Eğlencemi hep yarıda kesiyorsun, Sara."

Sara eğildi ve Marcos'a bir veda öpücüğü verdi. Samson'ın oturduğu yere baktım. Tek görebildiğim Cadence'ın kalçasına koyduğu eliydi. Tam dönüp Sara ile gitmek üzereyken, göz göze geldik. Bana o kadar dik baktı ki göğsümün sıkıştığını hissettim. Başımı çevirdim ve Sara'nın peşinden giderken arkama dönmedim.

"Beau'nun olayı ne?" diye sordum eve dönerken.

"Aklına gelebilecek her anlamda densizin teki. Lütfen onunla ilgilenme, inan hiç hak etmiyor."

Samson etraftayken başka birine dikkatimi vermem çok zordu.

Sara ile kum tepelerini geçtik ve içimden son bir kez daha dönüp ona bakmak gelmiş olsa da bakmadım.

"Peki o kız? Cadence?"

"Merak etme," dedi Sara. "O yarın gider ve Samson tekrar boşa çıkar."

Güldüm. "Sıra beklemiyorum zaten."

"Muhtemelen öylesi daha iyi," dedi Sara eve vardığımızda. "Samson yaz bitince Hava Kuvvetleri Akademisi'ne gidecek. Her ne kadar ikinizi ayarlamak istemiş olsam da uzaklara sevk edilmeden hemen önce ona âşık olman çok fena olurdu."

Bu söylediğini duyunca merdivende durdum ama önden yürüdüğü için bunu fark etmedi. Buna çok şaşırmıştım. Ara verdiği senesi bittikten sonra gideceğinden bahsetmemişti. Neden bilmiyordum ama askeri okula gideceğini tahmin etmemiştim.

Eve girdiğimizde tüm ışıklar kapalıydı. "Biraz daha oturup film izlemek ister misin?"

"Çok yorgunum. Belki yarın gece izleriz."

Koltuğa oturdu ve uzaktan kumandayı aldı. Başını koltuğa yasladı ve baş aşağı bana baktı. "Burada olduğun için çok mutluyum, Beyah." Televizyonu açtığında dikkati artık bende değildi ama söyledikleri gülümsememe neden olmuştu.

Burada olduğuma memnun olduğunu söylediğinde ona inandım. Bana iyi hissettirmişti. Varlığımın takdir edildiğini ya da fark edildiğini pek sık hissetmezdim.

Odama çıkınca kapıyı kapatıp kilitledim.

Balkon kapılarına yürüdüm ve gece uyurken okyanusun sesini dinlemek istediğim için kapıları açık bıraktım. Ama aynı zamanda Samson'ın ne yaptığını da görmek istiyordum.

Marcos ve Beau hâlâ ateşin başındaydılar. Cadence, Samson'ın evinin tam tersi yöne doğru gruptan uzaklaşıyordu.

Samson kum tepesi geçişinin üzerinden evine yürüyordu. Yalnızdı.

Bu beni neden mutlu etmişti?

Burada durduğumu fark etmesini istemediğimden odaya girdim ve balkon kapılarını kapadım.

Yatağa kıvrılmadan önce Rahibe Teresa tablosunu plastik poşetten çıkardım ve şifonyerin üzerine koydum. Tablo bu şık odada sırıtıyordu ama bu, onu yanımda getirdiğime daha da çok sevinmeme neden olmuştu. Bana geldiğim eve ait olan, bu odanın ve bu evin, bu kasabanın benim gerçeğim olmadığını hatırlatacak bir şey lazımdı.

DOKUZ

Bu lanet olası ses de neydi?

Elimle kulaklarımı kapadım, beni derin uykumdan zorla uyandıran sesten ötürü kafam karışmıştı. Ses odanın tam karşısından geliyordu. Gözlerimi açtım ve başımı yastıktan kaldırınca, ses daha da arttı. Dışarı baktım, daha gün ağarmamıştı. Ufuk hâlâ uyanmaya hazırlanıyormuş gibi griydi.

Homurdandım ve örtüleri kenara atıp sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştım. Şifonyerden geliyor gibiydi, bu yüzden ayaklarımı sürüyerek oraya ilerledim.

Yeni telefonumdu. Uyku sersemi gözlerimi ovuşturup ekranda yazanı okumaya çalıştım. Daha sabah 05:59'du.

Telefonumda alarm kuruluydu. Şöyle yazıyordu: *Kalk ve güneşin doğuşunu seyret.*

Alarmda sadece böyle yazıyordu.

Alarmı iptal edince odada tekrar sessizlik hâkim oldu. Arkama, balkona baktım.

Samson.

Umarım buna değerdi.

Yataktan battaniyeyi alıp sarındım. Balkona çıkıp Samson'ın balkonuna baktım. Boştu.

Sandalyelerden birine oturup yorganı çeneme kadar çektim. Karanlık ufka baktım. Doğuda güneş okyanusun ötesinden minicik bir çizgi halinde göz kırpıyordu. Yukarı bakınca gökyüzünün hâlâ karanlık olduğunu ve arada sırada şimşek çaktığını gördüm. Bir fırtına yaklaşıyor, sanki ışığı söndürmekle tehdit ediyor gibiydi.

Balkonda oturup yarımadayı yavaş yavaş aydınlatan güneşe baktım. Kumsala vuran dalgaların sesini dinledim. Uzaklarda hava gök gürültüsü ile gürlerken, yakınlarda martılar ötüyordu.

Dalalı birkaç dakika olmuştu ki rüzgâr çıktı. Güneş her ne kadar ışıl ışıl doğmaya başlamış olsa da fırtına yaklaştıkça giderek kararıyordu. Gökyüzü aradan sızmaya çalışan her renk tonunu yutmaya çalışıyor gibiydi ve bir süre sonra her şey griye döndü.

O anda yağmur başladı. Balkonun üstü kapalıydı ve rüzgâr o anda çok şiddetli olmadığından, dışarıda durup daha on beş dakika önce umut verecek şekilde başlamış bir şeyin yavaş yavaş nasıl hüzünlü bir hal aldığını seyretmeye devam ettim.

Samson'ın bugün gün doğarken bir fırtına çıkacağından haberi olup olmadığını düşündüm. Evine baktım ve kapı aralığında, elinde bir fincan kahveyle çerçeveye yaslandığını gördüm. Yağmura, okyanusa ya da gökyüzüne bakmıyordu.

Bana bakıyordu.

Onun beni seyrettiğini görmek içimde kıpırdamasını istediğim bir şeyin kıpırdamasına neden olmuştu. Ona bakarken, her sabah gün doğumunu seyretmek için kalkıp kalkmadığını düşündüm, yoksa sadece telefonuma kurduğu alarmı fark ettiğimde ne yapacağımı görmek mi istemişti.

Belki de gerçekten güneşin doğuşunu seviyordu. Bu manzaranın kıymetini bilen nadir insanlardan biri olabilir miydi?

Onun hakkında yanılmış olma ihtimalim vardı. Onun hakkında çok erken karar vermiş olabilirdim. İyi de yanıldıysam ne olacaktı? Aramızda olanlar gerçekten tuhaftı ve ikimizden biri bir kişilik nakli yaptırmadığı sürece bunun değişeceğini sanmıyordum.

Bakışmamızı sonlandırdım ve içeri girdim. Tekrar yatağa uzandım.

Sanırım burada kalacaktım.

Son üç günü daha çok odamda geçirdim. Yağmurun üstüne bir de geçirdiğim hafta yüzünden dünyayla yüzleşmeyi hiç istemiyordum. Ayrıca bu oda en sevdiğim yer olmaya başlamıştı çünkü burada, bu dört duvar arasında kendimi güvende hissediyordum. Önü açık okyanus manzaram, sonunda nasıl kullanacağımı öğrendiğim bir televizyonum ve kendi tuvaletim vardı.

Buradaki zamanımın kalanını bu odada geçirebilir ve mutlu olabilirdim.

Asıl sorun bu evde yaşayan *diğerleriydi.*

Babam birkaç kez bana bakmaya gelmişti. Ona başımın ve boğazımın ağrıdığını, konuşamayacak kadar çok canımın yandığını söylemiştim ve şimdi arada bir geliyor ve kendimi iyi hissedip hissetmediğimi soruyordu.

Sara bana bir şeyler getiriyordu. Yiyecek, su, gerçekten ihtiyacım olmayan ilaçlar. Dün bir ara yanıma uğradı ve Marcos'la dışarı çıkmadan önce bir saat kadar benimle *Netflix* izledi. Çok konuşmadık ama şaşırtıcı biçimde arkadaşlığından rahatsızlık duymadım.

Güzel bir enerjisi vardı. Bazen onun yanında kendimi bir kara delik gibi hissediyordum. Sadece yanında durarak bile o masum varlığının tüm yaşam enerjisini emdiğimi hissediyordum.

Samson'ın rutinini itiraf etmek istemediğim kadar çok kez takip etmiştim. Onu neden bu kadar merak ettiğimi bilmiyordum. Ama rutini beni meraklandırıyordu.

Telefonuma kurduğu alarmı silmedim çünkü güneşin doğuşu ikimizin arasında bir şey olmuştu. Her sabah kendi balkonuna çıkıyordu. Tek başımıza, ama birlikte, dünyanın uyanışını seyrediyorduk. Odama dönerken her seferinde, kısacık bir göz teması kuruyorduk. Ama benimle konuşmuyordu.

Ya sabahı seven biri değildi ya da gün doğumunun tadını sessizlik içinde çıkarmaktan hoşlanıyordu. Hangisi olursa olsun, bu bana bir şekilde samimi geliyordu. Sanki her gün hiç konuşmasak da gizlice buluşuyorduk.

Sonrasında genelde tekrar yatağa giriyordum ama Samson her seferinde evden çıkıyordu. Her sabah bu kadar erken nereye gittiğini bilmiyordum ama günün büyük kısmı ortalarda olmuyordu. Geceleri eve döndüğünde, evi hep karanlıktı. Hangi odadaysa sadece o odanın ışığını açıyor ve o odadan çıkar çıkmaz ışığı kapatıyordu.

Daha şimdiden askeri bir disiplinle yaşıyor gibiydi. Camdan görebildiğim kadarıyla ev tertemizdi. Nasıl bir babası olduğunu merak ediyordum. Orduya katılacaksa, askeriyede yetişmiş olabilirdi. Belki de bu yüzden bu kadar kontrollü davranıyor ve evini bu kadar temiz tutuyordu.

Vaktimi bunu düşünerek geçireceksem, gerçek anlamda kafamı meşgul edecek bir şeyler bulmalıydım. Bir iş bulabilirdim. Sonsuza kadar bu odada kalamazdım.

Bir voleybol topu ve filesi alıp biraz idman yapabilirdim ama bu hiç cazip gelmiyordu. Antrenör, antrenman rutinlerimizi ve çizelgeleri hazırlamıştı ama ben e-postayı daha açmamıştım. Neden bilmiyordum ama Pennyslyvania'ya gidene kadar kesinlikle voleybolla ilgilenmek istemiyordum. Hayatımın beş yılını voleybolla geçirmiştim. Sonraki dört yılım da onunla geçecekti.

Voleybolu düşünmek zorunda kalmadan birkaç ay geçirmeyi hak ediyordum.

Yağmur durmuştu ve bugün güneş çıkmıştı. Dördüncü gün de hasta numarası yapsaydım, babam beni gerçekten doktora götürebilirdi. Odamda biraz daha kalmak için bir bahanem kalmamıştı ve dışarı çıkıp iş aramak için güzel bir gündü. Garson olarak iş bulabilir ve üniversiteye gidene kadar bahşişlerimi biriktirebilirdim.

Bugünü saymazsak üç gün öncesine dönmek için her şeyi verebilirdim. Ama sanki buna gerek kalmamıştı, çünkü biri odamın kapısını çalıyordu.

"Benim," dedi Sara. "Gelebilir miyim?"

"Tabii." Hemen oturdum, başımı başlığa yasladım. Sara yatağa çıktı ve yanıma oturdu. Tarçın gibi kokuyordu.

"Daha iyi misin?"

Başımı salladım ve zoraki gülümsedim. "Evet, biraz daha iyiyim."

"Güzel. Yağmur sonunda durdu. Bugün daha sonra kumsala gitmek ister misin?"

"Bilmiyorum. Ben yaz için bir iş aramayı düşünüyordum. Üniversiteye gitmeden önce biraz para biriktirmem gerekiyor."

Buna güldü. "Olmaz. Erişkinliğe adım atmadan önceki son yazının tadını çıkar. Tüm bunların tadını çıkar," dedi, elini havada salladı.

Çok neşeliydi. Ben hâlâ dünkü ruh halinden çıkamamıştım. Şu anda aramızda bariz bir dengesizlik vardı. O da fark etmişti çünkü gülümsemesi kayboldu ve bana gözlerini kısarak baktı.

"Sen iyi misin, Beyah?"

Gülümsedim ama çok çaba sarf ediyordum ve gülümsemem bir iç çekişle etkisini kaybetti. "Bilmiyorum. Sadece tüm bunlar... Benim için biraz garip."

"Garip olan ne?"

"Burada olmak."

"Eve mi dönmek istiyorsun?"

"Hayır." Şu anda evin neresi olduğunu bile bilmiyordum ama bunu söylemedim. Şu an resmen araftaydım ve bu tuhaf bir histi. Moral bozucu bir histi.

"Üzgün müsün?" diye sordu.

"Sanırım."

"Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Başımı salladım. "Hayır."

Yana yattı, başını eline yaslayıp doğruldu. "Seni bu bunalımdan çıkarmamız gerekiyor. Sence bunun bir nedeni de kendini bu evde yabancı biri gibi hissetmenden kaynaklanıyor olabilir mi?"

Başımı salladım. Buraya uymadığımı düşünüyordum. "Muhtemelen payı vardır."

"O halde arkadaşlığımızı hızlandırmamız gerekiyor." Sırt üstü yattı. "Hadi birbirimizi daha iyi tanıyalım. Bana sorular sor."

Onun hakkında bilmek istediğim bir sürü şey olduğundan, başımı yatağın başına yasladım ve bir şeyler düşündüm. "Annenle ilişkiniz iyi midir?"

"Evet. Onu çok seviyorum, o en yakın arkadaşım."

Şanslıydı. "Baban nerede?"

"Dallas'ta yaşıyor. Beş yıl önce boşandılar."

"Onu hiç görüyor musun?"

Sara başını salladı. "Evet. O iyi bir babadır. Seninkine çok benziyor."

Bu yorumun üzerine yüz ifademi bir şekilde bozmamayı başarmıştım.

İki iyi ebeveyni ve onu kendi kızından daha iyi tanıyor gibi duran bir üvey babası vardı. Umarım bunun kıymetini bilirdi.

Sara pek zorluk çekmemişti. Bunu ona bakınca anlayabiliyordum. Hâlâ ümit doluydu. "Başına gelen en kötü şey neydi?" diye sordum.

"Annemle babamın boşanmaları benim için gerçekten çok zordu," dedi.

"Başına gelen en iyi şey nedir?"

Gülümsedi. "Marcos."

"Ne kadardır birliktesiniz?"

"Bahar tatilinden beri."

"O kadar mı?"

"Evet, sadece birkaç aydır. Ama bir gün evleneceğimize hayatım üzerine bahse girerim."

"Öyle söyleme."

"Onunla evlenmeyeyim mi?" diye sordu, yüzüstü dönerek.

"Hayatın üzerine bahse girme. Onu sadece birkaç aydır tanıyorsun."

Sırıttı. "Şey, yakın bir zamanı kastetmedim. Üniversite bitene kadar bekleyeceğiz." Yüzünde hâlâ hülyalı bir gülümsemeyle

ekledi: "Ona daha yakın olabilmek için okulumu değiştiriyorum."

"O da mı üniversiteye gidiyor?"

"Evet, Houston Üniversitesi'nde, ana dalı moda. Yan dalı da işletme."

"Ana dalı moda mı?"

Başını salladı. "*His-Panic* adında bir giyim markası çıkarmak istiyor."

"Bu tişörtlerin anlamını açıklıyor."

"Evet, çok akıllıca. Chiapas'ta doğduğu için gelirinin bir kısmını orada yoksullukla mücadeleye bağışlamayı planlıyor, tabii eğer markası çıkarsa. *Instagram*'da şimdiden beş bin takipçisi var."

"Bu iyi bir şey mi? Sosyal medya hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Beş bin takipçin *olmamasından* daha iyi." Yatakta doğruldu, oturup bağdaş kurdu. Çok hareket ediyordu. Keşke onun yarısı kadar enerjiye sahip olsaydım. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

Başımı salladım. "Ben sana neredeyse on soru sordum, o yüzden sorabilirsin."

"Seni ne mutlu eder?" Yüzünde samimiyet dolu bir merak vardı.

Yüz ifademi görmeden önce başımı çevirmem gerekiyordu çünkü dürüst olmak gerekirse... Beni neyin mutlu ettiğini bilmiyordum. Aslında ben de merak ediyordum. Tüm hayatımı sadece hayatta kalmaya çalışarak geçirmiştim. Bunun ötesinde beni bekleyenleri gerçek anlamda hiç düşünmemiştim.

Bir öğün yemek yemek eskiden beni mutlu ederdi. Annemin eve tanımadığım erkekleri getirmediği akşamlar mutlu olurdum. McDonalds'taki maaş günleri mutlu ederdi.

Sorduğu sorunun bende neden bu kadar çok şeyi tetiklediğinden emin değildim ama buraya geldiğimden beri ilk kez, beni eskiden mutlu eden şeylerin artık hayatımda hiçbir sorun teşkil etmediğinin farkına varmıştım.

Beni ne *mutlu ederdi*?

"Bilmiyorum." Pencereden okyanusa baktım ve üzerime bir sakinlik çöktüğünü hissettim. "Okyanus, sanırım."

"O zaman hazır bulmuşken okyanusun tadını çıkarmalısın. Yazın çalışma. Hayatının geri kalanında zaten çalışacaksın. Bu yaz sadece sana ait olsun. Bence bir kereliğine de olsa biraz bencillik yapmayı hak ediyorsun."

Başımla onayladım. "Hak ediyorum."

Gülümsedi. "Bunu fark etmene sevindim." Yataktan kalktı. "Marcos'a onunla tıraşa gideceğime ve geç öğle yemeği yiyeceğimize söz verdim. İstersen sen de bizimle gelebilirsin."

"Hayır, duş almam gerekiyor. Sonra belki kumsalda biraz yürürüm."

Sara geri adımlarla odamdan çıktı. "Tamam. Birkaç saate döneriz. Akşam yemeği yeme, bu akşam sahilde yemek yapacağız."

Sara, Bolivar Yarımadası'nda büyük bir arazinin Hayvanat Bahçesi Sahili olarak anıldığından bahsetmişti. Arabaların ve golf arabalarının sahile girmesine izin verildiğinden sürekli trafik ve devamlı bir parti oluyordu.

Sara'nın oturduğu yer kısmen bu yoğunluğun içindeydi ancak yarımadanın belirli yerleri kadar kalabalık değildi. Evin-

den birkaç kilometre ileride tamamen farklı bir dünya vardı. Tam anlamıyla daha iyi bir dünya değildi. Bu daha çok içinde bulunduğunuz ruh haline göre değişebilirdi ama şu anki ruh halim kesinlikle yüksek sesli müzik ve kötü niyetli erkek tavırlarına uygun değildi.

Kalabalığın arasına biraz daha girmeden önce arkamı dönüp uzaklaşmaya başladım. Bir kamyonetin arkasına oturmuş birkaç çocuk, hamburgerle bir köpeği kandırmaya çalışıyordu.

Tüylerinin altından köpeğin kaburgaları sayılıyordu. Köpeğin yavaşça kamyonetin arkasında oturan çocuklara doğru ilerleyişini seyrederken, sanki alacağı yiyeceğin karşılığını ödemek zorunda olduğunu biliyor gibiydi.

O anda köpekle empati kurdum.

"Aynen böyle," dedi çocuklardan biri, hamburgeri uzatarak. "Biraz daha yaklaş."

Köpek tam hamburgeri alacağı kadar yaklaştığında, çocuk hamburgeri çekti ve diğeri hızlıca köpeğin üzerine çıkıp dizlerinin arasına sıkıştırdı. Köpeğin gözlerini bir saç bandıyla kapadı ve hayvanı serbest bıraktıktan sonra gülmeye başladılar. Köpek etrafı göremediğinden sendeleyerek ilerliyordu.

Hayvan patileriyle saç bandını çıkarmaya çalışırken hızla ona doğru yürüdüm. Saç bandını çıkardım ve başını kaldırıp korkmuş bir halde bana baktıktan sonra hızla uzaklaştı.

"Hadi ama!" dedi çocuklardan biri. "Sadece eğleniyorduk."

Saç bandını onlara fırlattım. "Aptal herifler." Köpek koşarak uzaklaşıyordu. Onların yanına gidip hamburgeri çocuğun elinden aldıktan sonra köpeğin peşinden gittim.

"Kaltak..." diye mırıldandı çocuklardan biri.

Geldiğim yöne geri döndüm, kalabalıktan uzaklaşıp köpeğe

doğru ilerledim. Zavallı hayvan mavi bir çöp tenekesinin arkasına saklanmış ve oraya çömelmişti. Aramızda birkaç metre kalana kadar yaklaştım ve sonra hamburgeri ona doğru attım.

Köpek birkaç saniye yemeği kokladı ve sonra yemeye başladı. Sinirli bir şekilde yürümeye devam ettim. Bazen insanları anlamıyordum. Bundan nefret ediyordum çünkü bazen tüm insanlığın şu ankinden biraz daha fazla acı çekmesini istediğimi düşündüğümü fark ediyordum. Herkes şu köpeğin yaşadığı şeyi az da olsa tatmış olsa, saçmalık yapma konusunda biraz daha tereddüt edebilirdi.

Köpeğin beni takip ettiğini fark ettiğimde evin yolunu yarılamıştım. Daha fazla hamburgerim olduğunu sanmış olabilirdi.

Ben durunca köpek de durdu.

Birbirimize baktık, birbirimizi tarttık.

"Başka yemek yok."

Tekrar yürümeye başladım ve köpek beni takip etmeye devam etti. Arada bir yolda gördüğü bir şeyle dikkati dağılıyordu ama sonra tekrar başını kaldırıp beni buluyor, yetişmek için koşuyordu. Sonunda eve vardığımda hâlâ peşimdeydi.

Bu kadar pis bir köpeği eve sokma iznim olmadığımdan emindim ama en azından ona biraz yiyecek verebilirdim. Merdivenin başına gelince, ona döndüm ve "Bekle," dedim.

Köpek işaret ettiğim yere oturdu. Şaşırdım. En azından güzel laf dinliyordu.

Buzdolabından birkaç dilim hindi aldım ve bir kâseye su koyup köpeğin yanına indirdim. En alt basamağa oturdum ve yemeğini yerken başını okşadım. Onu burada evin önünde beslemek yanlış mıydı bilemiyordum. Muhtemelen onu beslediğim için artık buralarda takılacaktı ama bu o kadar da kötü bir şey olmayabilirdi. Beni yargılamayan birinin arkadaşlığı bana iyi gelebilirdi.

"Beyah!"

Köpek adımı duyunca kulaklarını dikti. Yukarı ve etrafa bakınıp kimin bağırdığını görmeye çalıştım ama kimseyi göremedim.

"Yukarı bak!"

Denize sıfır bir arazinin arkasındaki ikinci sırada, bu evin hemen çaprazındaki eve baktım. Oldukça yüksek bir çatının kenarında ayakta bir adam duruyordu. O kadar yüksekteydi ki onun Samson olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Eliyle bana işaret etti ve adımla seslenmiş olmasına rağmen tıpkı bir aptal gibi onun benimle konuştuğundan emin olmak için etrafa baktım.

"Buraya gel!" diye bağırdı.

Samson'ın üstü çıplaktı. Hemen ayağa kalkınca kendimi tıpkı bu köpek gibi zavallı ve aç hissettim.

Köpeğe baktım. "Hemen dönerim. Burada bekle."

Sokağın karşısına geçmek için adım atar atmaz, köpek peşimden geldi.

Samson'ın olduğu evin bahçesine girdim. Oldukça tehlikeli bir biçimde çatının kenarında durmuş, aşağı bakıyordu. "Ön kapıdan girince merdivenden yukarı çık. Koridorda soldaki ilk kapıdan gir. Orası çatıya çıkıyor. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Vücudunun terden parladığını aşağıdan bile görebiliyordum, o yüzden bir süre yere bakıp ne yapacağımı düşündüm. Onunla etkileşimlerimiz pek hoş olmamıştı. Buna daha fazla maruz kalmalı mıydım?

"Ben yüksekten korkarım!" dedim yukarı bakıp ona doğru bağırarak.

Samson kahkaha attı. "Sen hiçbir şeyden korkmazsın, hadi yukarı gel."

Bunu bu kadar kendine güvenerek, beni tanıyormuş gibi söylemesine sinir olmuştum. Ama haklıydı. Ben pek bir şeyden korkmazdım. Köpeğe döndüm ve merdivenin yanını işaret ettim. "Bekle." İşaret ettiğim yere yürüdü ve oturdu. "Lanet olası köpek. Çok akıllısın."

Ön kapıdan girip merdivenden yukarı çıktım. *Kapıyı çalmalı mıydım?* Çaldım ama kimse açmadı.

Burada bir tek Samson'ın olduğunu düşündüm, yoksa beni içeri almak için kapıyı açmaya inerdi.

Kapıyı iterek açtım ve bilmediğim bir evde olduğum için kendimi aşırı tuhaf hissettim. Hemen soldaki kapıya yürüdüm ve açtım. Merdiven küçük, kapalı yuvarlak bir oturma alanına çıkıyordu. Bir deniz fenerinin tepesine benziyordu ve evin tam ortasındaydı. 360 derecelik manzarası olan bu yer pencerelerle çevriliydi.

Müthişti. Her evde neden bunlardan bir tane olmadığını bilmiyordum. Her gece buraya çıkar, bir kitap okurdum.

Pencerelerden biri çatıya çıkıyordu ve Samson açmış beni bekliyordu.

"Burası gerçekten çok hoş," dedim, dışarı bakıp. Çatıya adım atmadan önce cesaretimi toplamam biraz zaman aldı. Daha önce de söylediğim gibi aslında yüksekten korkmazdım ama bu ev kazıkların üzerinde duruyordu ve o kazıkların üstünde iki kat daha vardı.

Samson elimi tutup çıkmama yardım ettikten sonra pencereyi kapadı.

Dengemi bulunca titrek bir nefes aldım çünkü o ana kadar ne kadar yüksekte olduğumuzu fark etmemiştim. Aşağı bakmaya cesaret edemiyordum.

Buradan her şey çok farklı görünüyordu. Çatının yüksekliği nedeniyle, kıyaslayınca diğer tüm evler ufak kalıyordu.

Samson'ın ayağının dibindeki alet çantasının yanında gevşek kiremitlerden bir yığın duruyordu. "Burası da beş kiralık evinizden biri mi?"

"Hayır. Sadece arkadaşım Marjorie'ye yardım ediyorum. Çatısı sızdırıyormuş." Buradaki çatı iki kademeliydi, biri diğerinden sadece birkaç metre yüksekteydi. Samson ikinci kata çıktı ve ellerini beline koydu. "Buraya gel."

Yanına çıkınca, okyanusun tam tersi yönü işaret etti. "Buradan bakınca koydan güneşin batışını görebilirsin."

İşaret ettiği yöne baktım ve gökyüzü yarımadanın diğer tarafında resmen alev almıştı. Kırmızılar ve morlar, pembeler ve maviler, hepsi birbirine karışmıştı.

"Marjorie'nin evi mahallenin en yüksek evidir. Tüm yarımadayı buradan görebilirsin."

Yavaşça dönüp manzaranın tadını çıkardım. Koy o kadar canlı renklerle aydınlanmıştı ki bir filtreyi andırıyordu. Bütün kumsalı göz alabildiğine görebiliyordum.

"Çok güzel."

Samson bir süre günbatımını seyrettikten sonra alçak seviyedeki çatıya zıpladı. Alet kutusuna yürüyüp yanında diz çöktü. Çatıya bir kiremit yerleştirdi ve çakmaya başladı.

Çatıda da tıpkı zemindeymiş gibi ne kadar rahat hareket ettiğine şahit olmak ayağımı bastığım yerde kendimi huzursuz hissetmeme neden olmuştu. Yere oturdum.

"Tek istediğim buydu," dedi. "Gün doğumlarını sevdiğini bildiğimden, günbatımını da buradan görmeni istedim."

"Aslında bugünkü gün doğumu biraz moralimi bozdu."

Başını salladı, sanki ne kastettiğimi biliyor gibiydi. "Evet. Bazen bir şeyler o kadar güzeldir ki geri kalan her şey insana daha az etkileyici gelir."

Bir süre sessizce onu seyrettim. Neredeyse beş kiremiti yerlerine takıp sağlamlaştırırken hava kararınca ışığı giderek azaldı. Onu seyrettiğimi biliyordu ama her nedense bu sefer ona bakmak beni utandırmamıştı. Sanki burada olmamı, olmamama tercih ediyor gibiydi. Bu tıpkı sabahları farklı balkonlarda oturup konuşmamak gibiydi.

Saçı terden ıslandığından, normalden daha koyu sarı görünüyordu. Boynunda bir kolye vardı ve hareket ettiğinde arada bir hemen altında bir yanık izi olduğunu görebiliyordum. Hiç çıkarmıyor olmalıydı. İnce, siyah örgüden bir ipin ucundan sarkan bir ahşap parçasıydı.

"Kolyenin bir anlamı var mı?"

Başını salladı ama ne anlama geldiğini söylemedi. Çalışmaya devam etti.

"Ne anlama geldiğini söyleyecek misin?"

Başını salladı.

Tamam o zaman.

İç çektim. Onunla sohbet etmeye çalışarak ne yapmaya çalışıyordum acaba? Ne kadar zor olduğunu unutmuştum.

"Bugün bir köpek mi aldın?" diye sordu.

"Yürüyüşe çıkmıştım. Eve kadar beni takip etti."

"Onu beslediğini gördüm. Şimdi de gitmiyor."

"Mahsuru yok."

Samson bana baktıktan sonra alnındaki teri koluyla sildi. "Sara ve Marcos bu gece ne yapıyorlar?"

Omuz silktim. "Dışarıda yemek yapmak gibi bir şeyden bahsetti."

"İyi. Açlıktan ölüyorum." Çatıdaki kiremitleri takmaya devam etti.

"Marjorie kim?" diye sordum.

"Bu evin sahibi. Kocası birkaç yıl önce öldüğü için ona arada bir yardım ediyorum."

Bu mahallede tanıdığı kaç kişi olduğunu düşündüm. Teksas'ta mı büyümüştü? Nerede okumuştu? Neden Hava Kuvvetleri'ne gidecekti? Kafamda çok soru vardı.

"Buradaki evler ne kadardır sizin?"

"Benim burada evim yok," dedi. "Babamın var."

"Burada ne kadardır *babanın* evleri var?"

Samson cevap vermek için bekledi. "Babamın evleri hakkında konuşmak istemiyorum."

Dudağımı ısırdım. Sanki birçok soru onun kırmızı çizgisi gibiydi. Bundan nefret ediyordum çünkü beni daha da çok meraklandırıyordu. Benim gibi sır saklayan çok fazla insanla karşılaşmıyordum. Çoğu insan bir dinleyici isterdi. Her şeyi anlatabilecekleri birini. Samson bir dinleyici istemiyordu. Ben de istemiyordum. Bizim konuşmalarımızın başkalarıyla yaptığım konuşmalardan bu kadar farklı olmasının nedeni muhtemelen buydu.

Bizim sohbetlerimiz lekeli bir kâğıt gibiydi. Mürekkep damlaları ve bir sürü beyaz boşluk.

Samson aletlerini alet çantasına yerleştirmeye başladı. Hava hâlâ aydınlıktı ama pek uzun sürmeyeceği belliydi. Ayağa kalktı, üst çatıya çıktıktan sonra yanıma oturdu.

Bedeninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum, çok yakınımdaydı.

Dirseklerini dizlerine koydu. Gerçekten güzel biriydi. Onun gibi insanlara bakmamak zordu. Ama bence karizması nasıl göründüğünden çok tavrıyla alakalıydı. Artistik bir yönü var gibiydi.

İçine kapanık biri gibi görünmesine neden olan sessiz bir hali vardı. Belki de sadece temkinliydi.

Onu bir bütün yapan her neyse, ele almak istediğim bir projeymiş gibi baktığımı fark ettim. Bir meydan okuma. Onun içini açabilmeyi ve onun bu gezegende gerçekten merak ettiğim tek insan olmasına neyin neden olduğunu görmek istiyordum.

Samson başparmağını alt dudağında gezdirdi, o kadar doğaldı ki konuşmaya başladığında ben zaten dudaklarına bakıyordum. "Buraya çok sık gelen bir balıkçı vardı," dedi. "Adı Rake'di. Teknesinde yaşardı ve buradan Güney Padre'ye kadar sahilde gidip gelirdi. Bazen hemen şuraya demir atar ve sahile kadar yüzer, barbekü yapan rastgele insanların arasına karışırdı. Onunla ilgili çok fazla şey hatırlamıyorum ama kâğıt parçalarına şiirler yazdığını ve insanlara verdiğini anımsıyorum. Sanırım beni en çok etkileyen tarafı bu olmuştu. O, şiir yazan korkusuz balıkçıydı." Bunu söylerken güldü. "Onun dokunulmaz efsanevi bir yaratık olduğunu düşündüğümü hatırlıyordum." Samson'ın gülümsemesi kayboldu ve bir an için durdu. "*Ike Kasırgası*[6] 2008'deydi. Adanın büyük bir kısmını yok etti. Enkaz temizlemeye yardım ediyordum ve Rake'in teknesini yarımadanın sonuna doğru Gilchrist'da buldum. Paramparça olmuştu." Kolyesini tuttu, ona baktı. "Tekneden bir parça aldım ve ondan bu kolyeyi yaptım."

Parmaklarını kolyede gezdirdi ve tekrar okyanusa bakarken, odun parçasını ipte ileri geri kaydırdı.

"Rake'e ne oldu?"

---

[6] Küba ve ABD'de meydana gelen bir kasırgadır.

Samson bana döndü. "Bilmiyorum. Aslında bu bölgenin sakini değildi, o yüzden kayıp ya da ölüler arasında sayılmadı. Ama Rake o tekneyi, bir kasırga sırasında bile asla terk etmezdi. Dürüst olmak gerekirse aktif olarak arandığını sanmıyorum. Kasırgadan sonra birileri onun kayıp olduğunu fark etti mi ondan bile emin değilim."

"Sen fark etmişsin."

Samson'ın yüz ifadesi değişti. Onda bir hüzün vardı ve az az dışarı sızıyor gibiydi. Bundan hoşlanmamıştım çünkü görünen o ki hüznü onunla bağdaştırıyordum. O bakışla ruhumun içine işliyormuş gibi hissettim.

Samson hiç de ilk tanıştığımızda olduğunu sandığım gibi biri değildi. Bunu nasıl anlamlandıracağımı bilmiyordum. Onun düşündüğüm gibi biri olmaması, şaşırmama neden olmuştu. Hiçbir zaman peşin hükümlü biri olduğumu düşünmemiştim ama sanırım öyleydim. Onu yargılamıştım. Sara'yı yargılamıştım.

Samson'a bakmayı kestim ve ayağa kalktım. Çatının alt kademesine indim ve pencereye varınca arkamı döndüm. Sessizlik içinde beş saniye kadar birbirimize baktık. "Senin hakkında yanılmışım."

Samson başını salladı, bakışlarını kaçırmadı. "Sorun değil."

Bunu samimiyetle, yüzüme vurmuyormuş gibi söyledi.

Bir şeyler öğrenebileceğimi düşündüğüm insanlarla pek sık karşılaşmazdım ama Samson beni, benim onu çözdüğümden daha iyi çözmüş olabilirdi. Bunu çekici buluyordum.

Tam olarak bu yüzden çatıdan çıkıp merdivenden aşağı inerken, yukarı çıkarken hissettiğimden çok daha kederliydim.

Dışarı çıktığımda köpek hâlâ aynı yerdeydi. Heyecanla bana bakıyordu –son basamağa geldiğimde kuyruğunu salladı. "Şu

haline bak, ne kadar da itaatkârsın." Eğilip onu okşadım. Tüyleri yapışmıştı. Bu zavallı, hiç sevilmemiş köpek bana bana çok fazla kendimi hatırlatıyordu.

"O senin köpeğin mi?"

Evin birinci katının altındaki bir piknik masasında oturan kadını görene kadar etrafa bakındım. Kucağındaki poşetle uğraşıyordu. Yaşlıydı, yetmişlerinde olmalıydı. Marjorie olmalıydı.

"Bilmiyorum," dedim, köpeğe bakıp. "Daha yeni tanıştık."

Piknik masasına yaklaştım. Köpek peşimden geldi.

"Samson'ın arkadaşı mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim, tekrar. "Onunla da yeni tanıştık."

Kahkaha attı. "Güzel. Eğer onu çözersen, bana da haber ver. O çocuk tam bir gizem."

Demek ki onun hakkında bir tek ben böyle düşünmüyordum.

"Çatınızdan manzarayı göstermek istedi. Muhteşemdi." Biraz daha yaklaşınca, pekan cevizi kırdığını gördüm. Evini ayakta tutan kazıklardan birine yaslandım. "Samson'ı ne kadardır tanıyorsunuz?" diye sordum.

Düşünceli bir şekilde çenesini kaldırdı. "Bu senenin başından beri sanırım. Şubat ayında bir kalp krizi geçirdim. Eskisi gibi çıkıp dolanamıyorum, o yüzden arada bir bana uğrar ve ben de ona birkaç iş veririm. Şikâyet etmez. Benden para da almaz, yani bu yaptığından eline ne geçtiğini ben de bilmiyorum."

Güldüm. Ondan para almaması hoşuma gitmişti. Marjorie'nin yardım karşılığı para ödeyemeyecek hali yoktu. Muhtemelen bu yarımadadaki en hoş muhitin en yüksek evinde oturuyordu. En modern ev sayılmazdı. Aslında oldukça eskiydi

ama bir karakteri vardı. Buradaki hazır kiralık ve tek tip görünen diğer evlerin çoğunun aksine, bu evde yaşanmışlık vardı. "Evinizi gerçekten çok beğendim," dedim etrafa bakıp. "Bu kata ne deniyor?"

"Kazık katı," dedi. Tepesini işaret etti. "Bunu birinci kat farz ederiz."

Diğer evlere baktım. Bazıları kazık katını kapamıştı. Bazıları da park yerine dönüştürmüştü. Marjorie'ninkini beğenmiştim. Polinezya temalı bir barı, bir piknik masası ve kazıklardan bazılarının arasında hamaklar vardı.

"Kimileri kazıkların olduğu katları fazladan bir odaya çevirmekten hoşlanıyor," dedi. "Yan evdeki yeni sersemler kazıkların olduğu katı tamamen misafir odası haline getirdiler. Çok güneş almaz ama zaten bana fikrimi soran da olmadı. Yakında anlarlar. Bazı günler okyanus komşu gibidir, bazı günler de oda arkadaşı." Biraz daha yaklaşmamı işaret etti. "Gel. Bunları al." Bana kabuklu pekan cevizleriyle dolu bir *galon*[7] büyüklüğündeki poşeti uzattı.

"Bunları bana vermek zorunda değilsiniz," dedim, cevizleri iade etmeye çalışarak.

Eliyle beni savuşturdu. "Sende kalsın. Bende çok var."

Yarım kilo cevizle ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Onları herhalde Alana'ya verirdim. "Teşekkürler."

Marjorie başıyla köpeği işaret etti. "Ona bir isim buldun mu?"

"Hayır."

"Ona *Pepper Jack*[8] demelisin."

[7] 3,78 litre hacimli bir ölçü birimi.

[8] Kaliforniya'da Fransisken rahipleri tarafından yapılan, Monterey Jack inek sütünden üretilen, yarı sert kıvamlı bir Amerikan peyniridir. Biber ile

Kahkaha attım. "Neden?"

"Neden olmasın?"

Köpeğe baktım. Bir peynir parçasına benzemiyordu. Hiçbir köpeğin peynire benzediğini düşünmüyordum. "Pepper Jack," dedim, ismi deneyerek. "Kendini bir Pepper Jack gibi hissediyor musun?"

"Pepper Jack *Peyniri*," diye düzeltti Marjorie. "Tam adı hak ediyor."

Marjorie'yi sevdim. Tuhaf biriydi. "Cevizler için teşekkür ederim." Köpeğe baktım. "Hadi eve gidelim, Pepper Jack Peyniri."

---

tatlandırıldığı için adı "Pepper Jack" olmuştur.

ON BİR

Küçük bir ilkokula gitmiştim. Natalie ile de orada tanışmıştık. Okul bizim evin sadece birkaç sokak ötesindeydi ve o kadar küçüktü ki her sınıfın bir öğretmeni vardı. Dahil olduğunuz grup gittiğiniz sınıftı. İlkokulda, kimse parayı umursamazdı çünkü bunu bilemeyecek kadar küçüktük.

Ortaokul ve lise farklıydı. Çok daha büyük kampüslerdi ve o yaşa geldiğinizde grubunuzu para belirlerdi. Çok güzelseniz ya da Zackary Henderson gibi *YouTube*'da meşhursanız o zaman durum farklıydı. Zackary zengin değildi ama sosyal medya durumu onu zengin kalabalığın arasına sokmuştu. Takipçiler benim yaş grubumdaki insanlar için paradan çok daha değerli bir geçerliliğe sahipti.

Ben kasabanın en kötü muhitinden geliyordum ve bunu herkes biliyordu. Benim mahallemde benim kadar fakir olan çocukların sayısı giderek azalmaya başlamıştı. Çoğu, aileleri gibi o üzücü yola sapmış, uyuşturucu tuzağına düşmüşlerdi. Ben hiçbir zaman o grubun bir parçası gibi hissetmemiştim kendimi çünkü annem ve onun gibi insanların tam tersi biri olmak için elimden ne geliyorsa yapmıştım.

Gerçi okulda bunun bir anlamı yoktu. Natalie, lise birinci sınıfta voleybol takımına katılana kadar tek arkadaşımdı. Takımdan birkaç kız, özellikle takımın en iyi oyuncusu olduktan sonra beni kabullenmişti ama çoğu benden hoşlanmıyordu. Hâlâ onlardan daha değersizmişim gibi davranıyorlardı. Ve bu alışıldık tarzda bir zorbalık değildi. İsim takmıyor ya da koridorlarda omuz atıp sağa sola itmiyorlardı. Bence bazıları benden zorbalık yapamayacakları kadar çok çekiniyordu.

Onlara karşılık verirdim ve bunu yapacağımı biliyorlardı.

Ben daha çok görmezden geliniyordum. Yok sayılıyordum. Hiçbir şeye dahil edilmiyordum. Bunun daha çok okulda cep telefonu, bilgisayar ya da ev telefonu olmayan birkaç kişiden biri olmamdan kaynaklandığından emindim. Okul saatleri dışında iletişim kurabileceğim hiçbir şey yoktu ve bu durum herkes için sosyal anlamda yıpratıcı olabilirdi. Bu sadece yaklaşık altı yıldır dışlandığım için uydurduğum bir bahane de olabilirdi.

Bu kadar uzun bir süreyi yalnız geçirince insanın sinirli olmaması çok zordu. Özellikle sınıf sistemlerine ve paralı insanlara sinirlenmemek çok zordu çünkü insanlar ne kadar zenginse, onlar için daha da görünmez oluyor gibiydim.

Burada, bu kumsalda, lisede olsak onlar için görünmez olacağımdan emin olduğum türde insanlarla birlikte olmak işte tam olarak bu yüzden çok zordu. Okulda tanışmış olsaydık da Sara'nın bana şu anda davrandığı gibi davranacağına inanmak istiyordum. Onu tanıdıkça, kasten kötü davranacak biri olmadığına daha çok ikna oluyordum.

Ve Samson. Acaba o eziklere nasıl davranıyordu?

Gittiğim lisede parası olan herkes pisliğin teki sayılmazdı ama hepsini bir araya toplayabileceğimi düşündüğüm yeteri kadar insan vardı. Bir taraftan, acaba biraz daha çok çaba sarf

etseydim, her şey daha farklı olabilir miydi diye merak ediyordum. İnsanlara biraz daha açılsaydım, acaba aralarına kabul edilir miydim?

Belki de kabul edilmemiş olmamın tek nedeni benim istememiş olmamdı. Kendi kendimle kalmak daha kolaydı. İhtiyacım olduğunda Natalie vardı ama onun da bir cep telefonu ve onu meşgul eden arkadaşları olduğundan, ayrılmaz bir ikili olduğumuzu söyleyemezdim. En yakın arkadaşlar olduğumuzu bile söyleyemezdim.

Ben sadece bu tip şeyleri hiç yapmamıştım. Hiç grup halinde birileriyle takılmamıştım. Çalışabilecek yaşa geldiğimde, elimden geldiğince çalışmıştım. Yani açık havada yakılan ateşler ve barbeküler, kendi yaş grubumdan insanlarla vakit geçirmek bana yabancı şeylerdi. Bu grubun içinde rahat olmanın bir yolunu arıyordum ama bu biraz zaman alacaktı. Şu anki halime gelmek için çok uzun seneler geçmişti. Kim olduğunuzu sadece birkaç günde değiştirmek zordu.

Kamp ateşinin etrafında sekiz kişi vardı ama Samson yoktu. Kumsala indi ve bir hamburger aldı, yedikten sonra da eve döndü. Sadece Sara ve Marcos'u tanıyordum ama onlar da hemen karşımda oturuyorlardı ve ateş aramızda kalıyordu. Buradaki insanları onların da çok iyi tanıdığını sanmıyordum. Marcos'un çocuklardan birine nereden geldiğini sorduğunu duydum.

Bu kumsala özgü bir şey olmalıydı. Az tanıdığınız insanlarla takılmak. Ateşin etrafında toplanan, birbirlerine yüzeysel sorular sorup birbirlerini hayatları boyunca tanıyormuş numarası yapacak kadar sarhoş olana kadar içen yabancılar.

Bence Sara içime kapandığını anlamıştı. Bana doğru geldi ve yanıma oturdu. Pepper Jack Peyniri de sandalyemin yanında kumda yatıyordu. Sara köpeğe baktı ve başını kaşıdı.

"Bu şeyi nereden buldun?"

"Daha önce beni eve kadar takip etti."

"Ona bir isim koydun mu?"

"Pepper Jack Peyniri."

Bana baktı. "Ciddi misin?"

Omuz silktim.

"Aslında hoşuma gitti. Onu sonra bir yıkasak iyi olur. Kazıkların olduğu katta açık bir duşumuz var."

"Sence annen ona bakmama izin verir mi?"

"Evin içinde vermez ama dışarıda onun için bir yer ayarlayabiliriz. Açıkçası, muhtemelen farkına bile varmayacaktır. Çok az burada oluyorlar."

Bunu fark etmiştim. İkisi de eve geç geliyordu ve kısa süre sonra da yatıyorlardı. Sabah erken çıkıyorlardı. "Neden bu kadar çok dışardalar?"

"İkisi de Houston'da çalışıyor. Trafik berbat olduğundan trafikle boğuşmamak için hafta içi akşam yemeklerini orada yiyorlar. Ama yazın cuma günleri çalışmıyorlar, böylece üç günlük bir hafta sonu tatili yapmış oluyorlar."

"Neden pazartesinden perşembeye her gün buraya gelme zahmetine giriyorlar? Asıl evleri Houston'da değil mi?"

"Annem beni çok merak eder. Şimdilerde eskisi kadar katı değil çünkü artık yirmi yaşındayım ama yine de her gece kendi yatağımda yattığımı bilmek istiyor. Hem okyanusu da seviyor. Bence burada daha rahat uyuyor."

"Yaz sezonu bitince sahil evinde kimse kalıyor mu?"

"Hayır, evi kiralık kullanıyoruz. Buraya sadece tatillerde ya da arada bir hafta sonu kaçamaklarında geliyoruz." Pepper Jack

Peyniri'ni okşamayı bırakıp bana baktı. "Ağustos'ta derslerin başladığında sen nerede kalacaksın? Tekrar annenin yanına mı taşınacaksın?"

Bu soruyu duyunca içim bir tuhaf oldu. Onlar hâlâ Kentucky'de bir devlet üniversitesine gittiğimi düşünüyorlardı. Hâlâ annemin öldüğünü söylememiştim.

"Hayır. Ben..."

Marcos geldi ve ben lafımı bitiremeden Sara'yı sandalyeden kaldırdı. Onu kucağına aldı ve Sara çığlık atarak kollarını boynuna dolarken, Marcos suya koştu. Pepper Jack Peyniri yerden kalktı ve hareketliliğe havladı.

"Bir şey yok," dedim, elimi başına koydum. "Yat hadi."

Kumların üzerinde tekrar eski pozisyonunu aldı. Samson'ın evine bakıp ne yaptığını düşündüm. Yanında bir kız var mıydı? Burada sosyalleşmemesinin nedeni bu olabilirdi.

Sara ve Marcos suya girdikleri için artık burada olmaktan hoşlanmıyordum. Hiç kimseyi tanımıyordum ve giderek kabalaşmaya başlıyorlardı. Sanırım bir tek ben içki içmiyordum.

Ayağa kalktım ve içlerinden biri şişe çevirmece ya da bir o kadar korkutucu başka bir oyun oynamayı önermeden önce gruptan uzaklaşıp yürüyüş yapmaya karar verdim. Pepper Jack Peyniri de peşimden geldi.

Bu köpeği gerçekten sevmeye başlıyordum. Sadakati hoştu ama adı çok uzundu. Ona kısaca P.J diyebilirdim.

Gruptan iki-üç metre kadar uzakta yarısı yıkılmış, terk edilmiş kumdan bir kale vardı. P.J kalenin üzerinden koştu ve etrafı koklamaya başladı. Kum kalesinin yanına oturdum ve duvarlarından birini tekrar yapmaya başladım.

Hayat garipti. Bir gün ölü anneme bakarken birkaç gün sonra peynir adı verdiğim köpekle karanlıkta kendi başıma sahilde kumdan kale yapıyordum.

"Bir saate kadar gelgit yüzünden yıkılacak."

Başımı kaldırınca Samson'ın yanımda durduğunu gördüm. Onu burada görmek beni çok rahatlatmış ve garip hissetmeme neden olmuştu. Onun yanında tuhaf bir rahatlık hissediyordum.

"O zaman bir istinat duvarı yapmama yardım etsen iyi olur."

Samson kumdan kalenin etrafından dolandı ve diğer tarafa oturdu. Köpeğe baktı. "Seni seviyor."

"Onu besledim. Ona bir hamburger versen, seni de takip edeceğine eminim."

Samson öne eğildi ve kalenin kendi tarafında kum toplamaya başladı. Bu manzara sırıtmama neden oldu. Kumda oynayan yakışıklı, üstsüz bir adam.

Arada sırada çaktırmadan, işine bu kadar odaklanmasından etkilendiğim için ona bakıyordum.

"Adı Pepper Jack Peyniri," dedim, uzun süren sessizliği bölerek.

Samson güldü. "Marjorie'yle mi tanıştın?"

"Onun fikri olduğunu nereden bildin?"

"İki kedisi var. Adları Çedar Peyniri ve Mozarella."

Güldüm. "İlginç biri."

"Evet, öyledir."

Sular yükseldi ve suyun bir kısmı bizim çalıştığımız yere doldu. Samson elleriyle hafifçe duvara vurmayı kesti. "Suya girdin mi?"

"Hayır. Sudan biraz çekiniyorum."

"Neden?"

"Denizanası. Köpekbalıkları. Suyun altında göremediğim bir sürü şey var."

Samson güldü. "Bugün üç katlı bir evin çatısında takıldık. Okyanusta o çatıdakinden daha güvende olursun." Ayağa kalktı ve şortundaki kumları silkeledi. "Gel hadi."

Beni beklemeden suya yürüdü. Marcos ve Sara'ya bakındım ama oldukça açıktaydılar.

Okyanus çok büyüktü ama Samson'la suya girmek bana neden samimi bir şey gibi gelmişti bilmiyordum. Ayağa kalktım ve şortumu çıkardıktan sonra Pepper Jack Peyniri'nin yanına koydum.

"Ona göz kulak ol," dedim.

Suya ilerledim. Sandığımdan daha ılıktı. Samson birkaç metre ilerideydi. Yürümeye devam ederken, su dizlerime gelene kadar daha ne kadar yürümem gerektiğine şaşırdım. Samson bir dalgaya atlayıp suyun içinde kayboldu.

Su sonunda göğüs hizama geldiğinde, Samson tekrar belirdi. Tekrar sudan çıktığında bir metre yakınımdaydı. Saçlarını geri yapıştırdı ve bana baktı.

"Gördün mü? Korkacak bir şey yok."

Su boyun hizasına gelene kadar çömeldi. Dizlerimiz kazara birbirine değdi ama fark etmemiş gibi davrandı. Geri çekilmeye çalışmadı ama ben tekrarlamadığından emin olmak için ufak bir hareket yaptım. Onu o kadar tanımıyordum ve böyle bir fikre kapılmasını istediğimden emin değildim. Daha geçen gece kucağında farklı bir kız vardı. Başka bir kucak hatırası olmaya hiç niyetim yoktu.

"Marjorie bugün sana pekan cevizi verdi mi?" diye sordu. Başımı salladım ve bu gülmesine neden oldu. "O kadar çok pekan cevizim var ki..." dedi. "Artık onları başkalarının verandalarına bırakıyorum."

"Bütün gün yaptığı bu mu? Ceviz mi kırıyor?"

"Öyle sayılır."

"Cevizleri nereden buluyor? Hiç ağacı yok."

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Onu o kadar iyi tanımıyorum. Birkaç ay önce tanıştık. Evinin önünden geçiyordum ve beni durdurup yakınlarda markete gidip gitmeyeceğimi sordu. Neye ihtiyacı olduğunu sorunca pil lazım dedi. Hangi boy olduğunu sorunca, 'Şaşırt beni,' dedi."

Güldüm ama nedeni söylediği bir şey değildi. Konuşma tarzını sevdiğim için gülmüştüm. Konuştuğunda alt dudağının kıpırtısında dikkatimi dağıtan bir şey vardı.

Samson yüzüme baktı ama gözlerime bakmıyordu. Dudaklarıma baktığını ve sonra başını çevirdiğini fark ettim. Yüzerek biraz daha açıldı.

Su şimdiden boynuma geliyordu. Ayaklarımın yere değebileceği bir yerde kalmak için kollarımı kullanmak zorundaydım.

"Sara son birkaç gündür hasta olduğunu söyledi," dedi.

"Pek iyi hissetmiyordum ama fiziksel değil, daha çok duygusal bir rahatsızlıktı."

"Evi mi özledin?"

Başımı salladım. "Hayır. Kesinlikle özlemedim." Beklenmedik şekilde konuşkan bir günündeydi. Bundan faydalandım. "Her gün nereye gidiyorsun? Para almadan yaşlı hanımlara yardım etmekten başka neler yapıyorsun?"

"Sadece görünmez olmaya çalışıyorum," dedi.

"O ne demek?"

Samson başını çevirdi, suyun hemen üstünde duran dolunaya baktı. "Uzun bir konu. Şu anda uzun açıklamalar yapacak havada değilim."

Şaşırmadım. İş sohbet etmeye gelince sığ sularda kalmak istiyor gibiydi.

"Seni çözemiyorum," dedim.

Yüz ifadesi değişmedi ama, "Çözmek istediğini düşünmemiştim," derken sesinde hafif eğlenceli bir tını vardı.

"Çünkü seni çözdüğümü düşünmüştüm. Ama yanıldığımı zaten söylemiştim. Senin katmanların var."

"Katmanlar mı?" diye tekrarladı. "Soğan ya da kek gibi mi?"

"Kesinlikle bir soğan gibi. Katmanlarının soyulup çıkarılması gerekiyor."

"Sen öyle mi yapmaya çalışıyorsun?"

Omuz silktim. "Başka işim yok. Belki tüm yazı sen sonunda bir soruma cevap verene kadar katmanlarını soyarak geçiririm."

"Birine cevap verdim. Sana kolyemden bahsettim."

Başımı salladım. "Doğru, o sorumu cevapladın."

"Sence anlaşılması kolay biri misin?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Değilsin."

"Anlamaya çalışıyor musun?"

Bir süre birbirimize baktık. "Sen de anlamaya çalışıyorsan, evet."

Cevabı dizlerimin kuma saplanmış çapalar gibi hissetmesine neden oldu. "İçimde çok mesafe kat edemeyeceğimize dair bir

his var," dedim. "Ben sırlarımı saklamayı seviyorum. Senin de öyle düşündüğünü hissediyorum."

Başıyla onayladı. "İlk katmanımı bile geçemeyeceğine eminim."

İçimden bir ses geçeceğimi söylüyor. "Neden bu kadar mahremine düşkünsün? Ailen meşhur falan mı?"

"Falan gibi bir şey," dedi.

Biraz daha yaklaştı. Bu hareketi ona karşı hissettiğim çekimin karşılıklı olabileceğini düşünmeme neden oldu. Benim için bunu anlamak zordu. Onun kadar yakışıklı ve zengin birinin beni herhangi bir açıdan ilginç bulması garipti.

Dakota beni ilk öptüğümde nasıl hissettiğimi hatırladım. Bu yüzden Samson'dan geri çekildim. Samson'ın ilk öpüşmemizden hemen *sonra* Dakota'nın hissetmeme neden olduğu herhangi bir şey söylemesini ya da yapmasını istemiyordum.

Bir daha asla öyle hissetmek istemiyordum ama Samson'la farklı olup olmayacağını merak etmekten de kendimi alamıyordum. Öpüştükten sonra acaba ne derdi? Dakota kadar kalpsiz olur muydu?

Bir şekilde dönmüştük ve sırtım kumsala dönüktü. Sanki hareket ediyorduk ama fark edilmeyecek kadar ağır hareket ediyor gibiydik. Samson'ın alt dudağında su damlaları vardı ve bakmaktan kendimi alamıyordum.

Dizlerimiz tekrar birbirine değdi. Bu sefer geri çekilmedim ama temas sadece bir saniye sürdü. Temas bitince her nedense hüzünlendim.

Onun ne hissettiğini merak ediyordum. Muhtemelen ne istediği konusunda benim kadar kafası karışık değildi.

"Senin bu kadar gizemli olmanın nedeni ne?" diye sordu.

Bir an düşündüm. "Sanırım etrafımda hiçbir zaman bir şeyler anlatmak istediğim birileri olmadı."

Gözlerinde beni anladığını gösteren bir bakış vardı. "*Aynen*," dedi ama bir fısıltı gibiydi. Suya daldı ve gözden kayboldu. Birkaç saniye sonra nefes almak için arkamdan çıktığını duydum. Arkamı döndüğümde şimdi daha da yakınımdaydı. Bacaklarımız kesinlikle birbirine değiyordu ama ikimiz de geri çekilmedik.

Daha önce hiç böyle –sanki kan damarlarımdan hızla akıyormuş gibi– hissetmiş miydim bilmiyorum. Erkeklerle etkileşimim hep karşımdakiyle arama daha fazla mesafe koymak istemekten ibaret olmuştu. Benimle karşımdaki erkek arasında *hiç* mesafe olmamasını istemeye alışkın değildim.

"Bana biraz daha soru sor," dedi. "Muhtemelen çoğuna cevap vermeyeceğim ama benimle ilgili ne öğrenmek istediğini bilmek istiyorum."

"Muhtemelen bana anlatacağından daha fazlasını."

"Bir dene."

"Tek çocuk musun?"

Başını salladı.

"Kaç yaşındasın?"

"Yirmi."

"Nerede büyüdün?"

Başını sağa sola sallayıp soruyu cevaplamayı reddetti.

"Bu o kadar özel bir soru bile sayılmaz," dedim.

"Cevabı bilseydin, öyle olduğunu anlardın."

Haklıydı. Bu tam bir mücadele olacaktı. Ama benim ne ka-

dar hırslı olduğumu bildiğini sanmıyordum. Kazanma hırsım sayesinde *Penn State* Üniversitesi'nden tam burs almıştım.

"Sara, Hava Kuvvetleri Akademisi'ne gideceğini söyledi, doğru mu?"

"Evet."

"Neden?"

"Bir aile geleneği."

"Ya..." dedim. "Baban Hava Kuvvetleri'nde miydi?"

"Evet. Ve büyükbabam."

"Ailen nasıl bu kadar zengin? Askerlikten o kadar para kazanılmaz."

"Bazı insanlar sadece itibar için orduya katılır. Para için değil."

"Sen Hava Kuvvetleri'ne katılmak *istiyor musun* yoksa sadece katılmanı bekledikleri için mi gidiyorsun?"

"Gitmek istiyorum."

"Bu iyi."

Ondan mı yoksa sudaki akıntıdan mı kaynaklanmıştı bilmiyordum ama şimdi daha da yakındaydı. Bacaklarımdan biri dizlerinin arasındaydı ve kasığım arada bir onunkine değiyordu. Bunu bilerek yapıyor olabileceğime şaşırmıştım. Belki o da bilerek yapıyordu.

"En sevdiğin hayvan ne?" diye sordum.

"Balina."

"En sevdiğin yemek?"

"Deniz ürünleri."

"En çok ne yapmaktan hoşlanırsın?"

"Yüzmekten."

Güldüm. "Bunlar tipik kumsal kurdu soruları. Bunlarla hiçbir yere varamam."

"Daha iyi sorular sor," dedi imalı bir şekilde.

Başka bir meydan okuma daha. Durgun durgun birbirimize bakarken ona gerçekten sormak istediğim bir soru bulmaya çalıştım. "Sara senin ilişki yaşamadığını söyledi –sadece buraya tatile gelen kızlarla çıkıyormuşsun. Neden öyle?"

Cevap vermedi. Sınırı aşan başka bir soru daha diye düşündüm. "Tamam, çok özel oldu. Daha basit bir soru düşüneyim."

"Hayır, bu soruya cevap vereceğim," dedi. "Sadece nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum." Su çene seviyesine gelene kadar çömeldi. Ben de aynısını yaptım. Şu an tek odak noktamız gözlerimizdi. Gerçi onunkiler pek bir şey ele vermiyordu.

"Ben kolay güvenmem."

Bu cevabı beklemiyordum. Bekâr olmaktan hoşlandığını ya da benzer basmakalıp şeyler söylemesini bekliyordum.

"Neden? Kalbin mi kırıldı?"

Dudaklarını sıkıca kapatıp soruyu düşündü. "Evet," dedi birden. "Beni mahvetti. Adı Darya'ydı."

Kızın adını yüksek sesle söylemesi içimde beni dürten beklenmedik, minicik bir kıskançlığa neden olmuştu. Ona ne olduğunu sormak istiyordum ama aslında cevabı duymak istemiyordum.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordum.

"Kalbimin kırılması mı?"

Başımı salladım.

Suda yüzen bir yosun parçasını eliyle iterek uzaklaştırdı. "Sen hiç âşık oldun mu?"

Güldüm. "Hayır. Yanından bile geçmedim. Ben ne kimseyi sevdim ne de biri *tarafından* sevildim."

"Tabii ki, sevildin," dedi. "Aile de sayılır."

Başımı tekrar salladım çünkü aileyi saysak da cevabım yine aynı olacaktı. Babam beni çok az tanıyordu. Annem de beni sevme yetisine sahip değildi.

Başımı çevirdim ve açıklara baktım. "Benim öyle bir ailem yok," dedim sessizce. "Çoğu insanın benimki gibi bir annesi yoktur. Bana sarıldıklarını hiç hatırlamıyorum. Bir kez bile." Göz ucuyla gözlerine baktım. "Şimdi düşününce, ben daha önce *kucaklanmamış* olabilirim."

"Bu nasıl olur?"

"Demek istediğim, selamlaşmak için insanları kucakladığım oldu. Hızlı bir merhaba ya da veda kucaklaşması gibi. Ama ben hiç... Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Kimse sana sarılmadı mı?"

Başımı salladım. "Evet. Bu daha iyi bir açıklama oldu sanırım. Bana daha önce kimse *sarılmadı*. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum. Aslında kaçmaya çalışırım. Garip olacak gibi geliyor."

"Sanırım bu kimin sana sarıldığına bağlı."

Boğazım kurudu. Yutkundum ve onaylar gibi başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim.

"Babanın seni sevdiğini düşünmemen beni şaşırttı. O iyi birine benziyor."

"Beni tanımıyor. Onu on altı yaşımdan beri ilk kez görüyorum. Senin hakkında ondan daha çok şey biliyorum."

"Bu pek fazla sayılmaz."

"Aynen," dedim, tekrar ona bakarak.

Samson'ın dizi bu sefer kasıklarımın üstüne değdi ve çenemden aşağısını göremediğine sevindim çünkü şu anda tüm tüylerim diken dikendi.

"Dünyada benim gibi insanların çok olduğunu düşünmezdim," dedi.

"Sence biz benziyor muyuz?" Bu karşılaştırmaya gülmek istedim ama yüz ifadesinde bir nebze bile mizah emaresi yoktu.

"Bence ikimizin düşündüğünden çok daha fazla ortak noktası var, Beyah."

"Sen de bu dünyada benim kadar yalnız olduğumu mu düşünüyorsun?"

Dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı ve bu şimdiye kadar gördüğüm en samimi hareketti. Bu kadar varlıklı birinin benim kadar boktan bir hayatı olabileceğini hiç düşünmemiştim ama bana bakışlarından bunu anlayabiliyordum. Onunla ilgili her şey bana bir anda çok tanıdık gelmişti.

Haklıydı. Biz benziyorduk ama sadece en hüzünlü yönlerimiz benziyordu.

Sesim bir fısıltı gibiydi. "Feribottaki o ilk karşılaşmamızda, senin de yaralı olduğunu anlamıştım."

Başını sağa yatırdığında gözlerinde bir parıltı belirdi. "Sence ben yaralı mıyım?"

"Evet."

Bana biraz daha yaklaştı ama aramızda zaten pek bir mesafe kalmamıştı. Kasıtlı bir hareketti ve şu anda çok büyük bir kısmım onun çok büyük bir kısmına dokunuyordu. "Haklısın," dedi sessizce, bir elini sol dizimin arkasına götürerek. "Benden

geriye kahrolası bir moloz yığınından başka hiçbir şey kalmadı." Beni kendine çekti, bacaklarımı beline doladı. Tek yaptığı bu oldu. Beni öpmeye çalışmadı. Bizi sanki sadece bu kadarı bile yeterliymiş gibi bir araya getirirken, kollarımız suyun üzerinde tutmaya yetiyordu.

Hızla ona yenik düşüyordum. Hangi anlamda bilmiyordum. Belki de her anlamda. Çünkü şu anda, başka bir şey yapmasına ihtiyacım vardı. Herhangi bir şeye. Beni tatmasına. Bana dokunmasına. Beni çekip götürmesine.

Bir süre birbirimizi seyrettik ve bu tıpkı kırık bir aynaya bakmak gibiydi. Yavaşça eğildi, ama dudaklarıma değmedi. Dudaklarıyla omzuma dokundu, değmeden sıyırıp geçmiş gibi nazikti.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

Hiç bu kadar şehvete kapıldığımı hatırlamıyordum. Bu kadar mükemmel.

Bir eli suyun altında kayboldu ve belime dokundu. Gözlerimi açınca, yüzünün benden sadece birkaç santim uzakta olduğunu gördüm.

Kısa bir süre ikimiz de birbirimizin dudaklarına baktık ve sonra bir anda tüm bacağım alev almış gibi yandı.

"Kahretsin!"

Bir şey beni sokmuştu.

Tam birinin beni öpeceği sırada ve sanki bu kahrolası bir şanssızlık değilmiş gibi lanet olası bir şey beni sokmuştu. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Samson'ı omuzlarından tuttum. "Bir şey beni soktu."

Sanki bir trans halinden çıkıyormuş gibi başını salladı. Biraz önce olanlara odaklanmaya çalıştı. "Denizanası," dedi. Elimi

tutup beni kumsala çekti ama bacağım o kadar acıyordu ki yürümek zor geliyordu.

"Aman Tanrım, çok acıyor."

"Sara açık duşun yanında bir sirke şişesi bulundurur. Yanmaya faydası olur."

Ona yetişmekte zorlandığımı anlayınca yere eğildi ve beni kucağına aldı. Beni taşıyor olmasının keyfini çıkarmak isterdim ama şu anda hiçbir şeyden keyif alamıyordum.

"Nereni soktu?" diye sordu.

"Sağ bacağımı."

Su dizlerinin altında kalınca daha hızlı yürümeye başladı. Hızlıca ateşin yanından geçip Sara'nın evinin kazıklarının olduğu kattaki açık hava duşuna ilerledi. Sara'nın bizim arkamızdan bağırdığını duydum. "Ne oldu?"

"Denizanası!" dedi geriye seslenerek.

Duşa ulaşınca ikimizin sığacağı kadar geniş olmadığını gördüm. Beni yere oturttu ve arkamı dönüp ellerimi duşun fayanslarına koydum. "Bacağımın üst tarafından ısırdı."

Sirkeyi bacağıma sıkmaya başlayınca, bacağımın etli kısmına minik bıçaklar batıyor gibi hissettim. Gözlerimi kapadım, alnımı ahşap duş duvarına yasladım. Acıyla inledim. "Aman Tanrım."

"Beyah," dedi Samson, sesi gergindi ve derinden geliyordu. "Lütfen o sesi çıkarma."

Söylediğinin ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar çok canım yanıyordu. Sirke tenime temas ettiğinde tek hissettiğim acı üstüne daha çok acıydı. "Samson, acıyor. Lütfen dur."

"Daha değil," dedi, tüm bacağıma sirke sıkarak tüm sokma yerlerine geldiğinden emin olmaya çalışıyordu. "Birazdan çok daha iyi hissedeceksin."

O bir yalancı, ölmek istiyorum. "Hayır, acıyor. Lütfen dur."

"Neredeyse bitti."

Bunu söyledikten sonra birden durdu, ama kendi isteğiyle durmamıştı. Samson şaşırtıcı bir hızla ortadan kayboldu. Arkamı döndüm ve bakmak için tam başımı uzattığımda babamın Samson'ın suratına yumruk attığını gördüm.

Samson geriye doğru sendeledi ve temelin beton çıkıntısına doğru düştü.

"Sana durmanı söyledi, piç kurusu!" diye bağırdı babam.

Samson sendeleyerek ayağa kalktı ve babamdan uzaklaştı. Ellerini havaya kaldırdı ama babam ona tekrar vurmak için harekete geçti. Babamın kolunu tuttum ancak ikinci yumruğun etkisini azaltmaya pek faydası olmadı.

"Baba dur!"

Sara gelince yalvaran bakışlarla ondan yardım etmesini istedim. Yanımıza koştu ve babamın diğer kolunu tutmaya çalıştı ama Samson'ı bu sefer de boğazından yakaladı.

"Bana yardım ediyordu!" diye bağırdım. "Bırak onu!"

Bu söylediğim babamın Samson'ın boğazını biraz gevşetmesine neden oldu ama bırakmadı. Samson'ın burnu kanıyordu. Karşılık verebileceğinden emindim ama vermemişti. Sadece başını sallıyor, gözlerini fal taşı gibi açmış babama bakıyordu. "Ben –onu bir denizanası soktu. Ben ona yardım ediyordum."

Babam arkasını dönüp beni aradı. Göz göze gelince, emin bir şekilde başımı salladım. "Doğru söylüyor. Bacağıma sirke sıkıyordu."

"Ama seni duydum..." Babam gözlerini tekrar kapatınca, bunun gerçekten bir yanlış anlaşılma olduğunu anlamıştı. Derin bir nefes verdi. "*Kahretsin.*" Samson'ı bıraktı.

Bu sefer de Samson'ın boynundan kan damlıyordu.

Babam ellerini beline koydu ve birkaç saniye nefesini toparlamaya çalıştı. Sonra Samson'a onu takip etmesini işaret etti. "İçeri gel," diye mırıldandı. "Sanırım burnunu kırdım."

ON İKİ

Samson misafir banyosunun tezgâhına yaslanmış elindeki bez parçasını kanamayı durdurmak için burnuna tutuyordu. Ben de küvette sıcak kompresin üzerinde oturuyordum. Banyo kapısı hafif aralıktı ve her ne kadar Alana ile babam koridorun sonunda olsalar da her söylediklerini duyabiliyorduk.

"Bize dava açacak," dedi babam.

Samson sessizce güldü. "Ona dava açmayacağım," diye fısıldadı.

"Bize dava açmayacak," dedi Alana.

"Bunu bilemezsin. Onu çok az tanıyoruz ve onun burnunu kırdım," dedi babam.

Samson bana baktı. "Kırılmadı. O kadar sert vurmadı."

Güldüm.

"Anlamıyorum," dediğini duydum Alana'nın. "Ona neden vurdun?"

"Açık duştaydılar. Ben sandım ki o..."

"Sizi duyabiliyoruz!" diye bağırdım. O cümleyi bitirmesini istemedim. Durum zaten yeterince utanç vericiydi.

Babam banyoya geldi ve kapıyı sonuna kadar açtı. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Aman Tanrım.

Alana onu çekerek banyodan çıkarmaya çalıştı. "Oğlanın önünde yapma, Brian."

Samson bezi burnundan çekti ve gözlerini kısarak bana baktı. "*Oğlan* mı?" diye fısıldadı.

En azından durumla ilgili hâlâ espri yapabiliyordu.

"Gitsen iyi olur," dedim. "Bu durum giderek daha da utanç verici bir hal alıyor."

Samson başını salladı ama babam yine kapının önüne gelmişti. "Seks yapman yasak demiyorum. Artık neredeyse bir yetişkinsin. Sadece bu konuda dikkatli olmanı istiyorum."

"Ben zaten bir *yetişkinim. Neredeyse* diyecek bir durum yok," dedim.

Samson babamın yanında duruyordu ama babam benimle konuştuğu için çıkışı kapatmıştı. Samson'ın aradan geçerek kaçmaya çalıştığını fark etmemişti.

"Tek çıkış yolum bu," dedi Samson babama arkasını işaret ederek. "İzninizle geçeyim."

Babam yolunu engellediğini fark etti ve hemen kenara çekildi. "Burnun için üzgünüm."

Samson başıyla selam verip gitti. Keşke ben de kaçabilseydim ama bacağımda hâlâ dokunaçların kaldığından emindim ve hareket etmek canımı yakıyordu.

Babam dikkatini tekrar bana çevirdi. "Eğer hâlâ kullanmıyorsan Alana seni doğum kontrol hapı almaya götürebilir."

"Biz... Samson ve ben... *Neyse boş ver.*" Kendimi iterek küvetten doğruldum ve ayağa kalktım. "Bu gerçekten hararetli bir

konu ve şu anda bacağım bedenimden eriyerek kopuyor gibi hissediyorum. Bunu daha sonra konuşsak olur mu?"

İkisi de başını salladı ama babam peşimden geldi. "Sara'ya sorabilirsin. Eğer konuşmak istersen biz bu konuda oldukça açık görüşlüyüz."

"Artık farkındayım. Teşekkürler," dedim, yukarı odama çıkarken.

Vay be. İlgili ebeveynlere sahip olmak böyle bir şey miydi? Bundan pek hoşlandığımı sanmıyorum.

Doğrudan odamın penceresine gittim ve Samson eve girerken onu izledim. Mutfağın ışığını açtı ve tezgâha eğilip öne kapandıktan sonra alnını granite yasladı. Elleriyle ensesini tuttu.

Ne düşünmem gerektiğini bilmiyordum. Bu bir pişmanlık göstergesi miydi? Yoksa iki kez yumruk yediği ve karşılık vermediği için şaşkın mıydı? Şu anki davranışları yüzünden aklımda bir sürü soru belirmişti. Büyük olasılıkla cevaplamayacağı sorulardı. O bir kasa gibiydi ve keşke anahtarı bende olsaydı.

Ya da keşke patlayıcım olsaydı.

Onu daha yakından görebilmek ve onu bu kadar çok rahatsız eden şeyin gerçekten ne olduğunu anlamak için bir bahane bulmak istiyordum. Nedeni beni neredeyse öpmüş olması mıydı bilmem gerekiyordu.

Fırsat versem acaba tekrar dener miydi?

Ona o şansı vermek istiyordum. O öpüşmeyi hem çok istiyor hem de istemiyordum.

Hafıza kartı hâlâ bendeydi. Kartı geri götürebilirdim. Gerçi daha fotoğraflara bakmamıştım. Geri vermeden önce fotoğrafları gerçekten görmek istiyordum.

Sara'nın odasında bilgisayar olduğunu hatırlayınca sırt çantamdan hafıza kartını çıkarıp Sara'nın bilgisayarına geçtim.

Görüntülerin yüklenmesi için birkaç dakika bekledim. Oldukça fazla fotoğraf vardı. İlk yüklenen fotoğrafların hepsi doğa manzarasıydı. Hepsi fotoğrafını çektiğini söylediği şeylerdi. Sayısız gün doğumu ve günbatımı vardı... Kumsal fotoğrafları. Ama hepsi güzel değildi. Sakinleştirici şekilde hüzünlüydüler. Birçoğunda odak suda yüzen bir parça çöp ya da kumlarda birikmiş bir yosun yığını gibi rastgele şeylerdi.

İlginçti. Sanki odak olarak objektifinde her ne varsa en hüzünlü yerini alıyor gibiydi ama fotoğraf bir bütün olarak yine de çok güzeldi.

Beni çektiği fotoğraflar yüklenmeye başladı. Tahmin ettiğimden çok daha fazlaydı ve anladığım kadarıyla daha feribotun ön kısmına geçmeden önce fotoğraflarımı çekmeye başlamıştı.

Benim olduğum fotoğrafların çoğu feribotun yan tarafında, tek başıma günbatımını seyrederken çekilmişti.

Her fotoğrafta odak bendeydi. Başka hiçbir şey yoktu. Çektiği diğer fotoğrafları düşününce, sanırım en hüzünlü bendim.

Özellikle bir fotoğraf beni çok etkilemişti. Yakın çekimdi ve odak, elbisemin arkasında benim bile orada olduğundan haberimin olmadığı ufacık bir yırtıktaydı. Elbisem kadar acınacak bir şeye odaklanmış olsa da fotoğraf çok güzeldi. Yüzüm bulanıktı ve eğer bu fotoğraf benden başka birinin olsaydı, çok güzel bir sanat eseri olduğunu söyleyebilirdim.

Aksine, ben daha orada olduğunun farkında bile değilken, onun bana bu kadar dikkat etmiş olması beni utandırmıştı.

Olduğum tüm fotoğraflara baktım ve ekmek yediğim tek bir fotoğraf bile olmadığını fark ettim. O anı neden çekmediğini düşündüm.

Bu onunla ilgili çok şey anlatıyordu. O gün feribotta bana para teklif etmeye çalıştığında ona öyle davrandığıma pişman

olmuştum. Samson gerçekten düzgün bir insan olabilirdi ve bu hafıza kartındaki fotoğraflar bunu destekliyordu.

Kartı çıkardım, hâlâ canımın yanmasına ve yatağa girip uyumak istiyor olmama rağmen aşağı indim, dışarı çıktım ve bahçeden geçtim. Samson hep arka kapıyı kullandığından o tarafa yürüdüm. Merdiveni çıktım ve kapıyı çaldım.

Bir süre bekledim ama ayak sesi duyamadım ve bu açıdan bakınca mutfağı da göremiyordum. Arkamda bir şeyin hareket ettiğini duydum. Dönünce, P.J.'in merdivenin başında oturup beni seyrettiğini gördüm. Hafif gülümsedim. Hâlâ buralarda olması hoşuma gitmişti.

Samson sonunda kapıyı açtı. Penceremden onu seyrettiğim anla kapısını çaldığım süre arasında üstünü değiştirmişti. Marcos'un *HisPanic* tişörtlerinden birini giyiyordu, bir tişört giyecekse sadece bunu giyiyor gibiydi. Marcos'un hayalini desteklemesi hoşuma gidiyordu. Arkadaşlıkları hayranlık uyandırıcıydı.

Samson çıplak ayaktı ve neden ayaklarına baktığımı bilmiyordum. Tekrar yüzüne baktım.

"Ben sadece hafıza kartını geri getirmek istemiştim." Kartı ona uzattım.

"Teşekkürler."

"Hiçbir şeyi silmedim."

Samson'un dudakları güler gibi sola kıvrıldı. "Sileceğini düşünmemiştim."

Kenara çekilip içeri geçmemi işaret etti. Aradan geçtim ve karanlık eve girdim. Hemen ışık açtı ve nefesimi tutmaya çalıştım ama içerisi, dışarıdan göründüğünden çok daha büyüktü.

Her şey beyaz ve renksizdi. Duvarlar, dolaplar, çerçeveler. Yerin rengi koyu ahşap, neredeyse siyahtı. Tam arkamı dönüp

eve hayranlık duymaya devam ederken aslında pek de bir ev gibi hissettirmediğini fark ettim. Buranın hiç ruhu yoktu.

"Biraz... Steril gibi." Bunu söyler söylemez, söylememiş olmayı diledim. Bana eviyle ilgili fikrimi sormamıştı ama burada ne kadar az yaşanmışlık olduğunu fark etmemek imkânsızdı.

Samson eviyle ilgili fikrim onu rahatsız etmemiş gibi omuz silkti. "Burası kiralık. Hepsi böyle. Oldukça genel."

"Çok temiz."

"İnsanlar bazen son dakikada kiralıyorlar. Evleri kiraya vermeye hazır tutmak işimi daha da kolaylaştırıyor." Samson buzdolabına yürüdü ve kapağı açıp elini içeride gezdirdi. Buzdolabı çoğunlukla boştu, sadece kapakta birkaç sos vardı. "Buzdolabında hiçbir şey yok. Kilerde de yok." Buzdolabının kapağını kapadı.

"Yiyeceklerini nerede saklıyorsun?"

Üst kata çıkan merdivenin yanındaki bir dolabı işaret etti. "Kiracıların kullanmalarını istemediğimiz şeyleri o dolapta tutarız. İçinde ufak bir buzdolabı var." Kapının yanında duran bir sırt çantasını işaret etti. "Sahip olduğum her şey o sırt çantasında. Ne kadar az şeyim olursa, evler arasında gidip gelmek o kadar kolay oluyor."

Onu birkaç kez o sırt çantasıyla görmüştüm ama çantayla ilgili bir şey düşünmemiştim. Aramızdaki büyük refah farkına rağmen ikimizin de tüm hayatlarımızı bir sırt çantasında taşıyor olmamız çok ironikti.

Kapının yanına, duvardaki fotoğrafa baktım. Evde karakteri olan tek şey buydu. Yanına gittim. Üç yaşlarında, kumsalda yürüyen küçük bir erkek çocuğunun fotoğrafıydı. Arkasında, beyaz hoş bir elbise giyen bir kadın vardı. Fotoğrafı her kim çekmişse ona gülümsüyordu. "Bu annen mi?" Bana satın alın-

madan önce çerçevelere koyulan o muhteşem örnek fotoğrafları anımsatmıştı.

Samson başını salladı.

"Peki o sen misin? Üç dört yaşlarındayken mi çekildi?"

Tekrar başını salladı.

Fotoğrafta saçları neredeyse beyaz denecek kadar açık sarıydı. Çocukluğundan sonra saçları koyulaşmıştı ama bence yine de sarıydı. Gerçi kışın bu kadar sarı olup olmadığını bilmiyordum. Mevsimlere göre renk değiştiren cinste bir saça benziyordu.

Samson'ın babasının neye benzediğini merak ettim ama hiç fotoğrafı yoktu. Evin bu kısmındaki tek fotoğraf buydu.

Fotoğrafa bakarken hâlâ sormak istediğim bir sürü soru vardı. Annesi mutlu görünüyordu. O da mutlu görünüyordu. Onu neyin bu kadar içine kapanık ve çekingen biri haline getirdiğini merak ettim. Annesi ölmüş müydü? Sorsam ayrıntılara gireceğinden şüpheliydim.

Samson birkaç ışık daha açtı ve mutfak tezgâhına yaslandı. Tüm kaslarımın stresten gerildiğini hissederken onun nasıl bu kadar rahat olduğunu anlayamıyordum. "Bacağın daha iyi mi?" diye sordu.

Fotoğraftan, annesinden ya da derin bir katmana inebilecek herhangi başka bir konudan bahsetmek istemediğini anlamıştım. Mutfağa yürüdüm ve karşısında durup ortadaki daha büyük adaya yaslandım. Bu, birkaç gece önce Cadence'i öperken kızın durduğu mutfak adasıydı.

Bu düşünceyi kafamdan attım. "Şimdi daha iyi. Gerçi bir daha suya gireceğimden emin değilim."

"İyi olacaksın," dedi. "Bu çok nadiren olur."

"Tabii, daha önce de böyle söylemiştin ama sonra oldu."

Güldü.

Bu, o ana geri dönmek istememe neden oldu. Beni kendine çekip omzumu öptüğünde nasıl hissettiysem yine öyle hissetmek istiyordum. Gerçi o noktaya nasıl geleceğimi bilmiyordum. Burası çok aydınlıktı. Ortam sudakinden çok farklıydı.

Bu evi sevmemiş olabileceğimi düşündüm.

"Yüzün nasıl?" diye sordum.

Eliyle çenesini ovuşturdu. "Çenem burnumdan daha çok acıyor." Elini indirdi ve her iki yanından tezgâhı tuttu. "Babanın yaptığı çok hoştu."

"Sana saldırması sence hoş muydu?"

"Hayır. Seni koruma şekli hoştu."

Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim. Babam birine dur dediğimi duyduğunda ikinci kez düşünmemişti bile. Ama özellikle ben olduğum için mi böyle davranmıştı bilmiyordum. O durumda her kim olsa koruyacağından emindim.

"Bu ev kiralanınca nereye gidiyorsun?" diye sordum, sohbeti babamdan uzaklaştırarak.

"Her seferinde sadece dördünü kiraya veriyoruz, yani kalacak bir yerim hep oluyor. Bu en pahalısı olduğundan en az kiralanan da bu. Zamanımın yüzde yetmiş beşinde buradayım."

Etrafıma bakıp duvardaki fotoğraf gibi bana geçmişiyle ilgili ipucu verebilecek başka bir şeyler bulmaya çalıştım. Hiçbir şey yoktu. "Bu aslında biraz ironik," dedim. "Beş tane evin var, ama aslında hiçbiri evin değil. Buzdolabın boş. Bir sırt çantasıyla yaşıyorsun. Şaşırtıcı şekilde benzer hayatlarımız var."

Cevap vermedi. Sadece beni seyretti. Bunu çok yapıyordu ve hoşuma gidiyordu. Bana baktığında ne düşündüğü umurumda

bile değildi. Aklından geçenler sadece olumlu düşünceler olmasa da beni gözlerini dikip bakacak kadar ilginç bulmasından hoşlanıyordum. Bu beni *gördüğü* anlamına geliyordu. Ben görülmeye alışkın değildim.

"Soyadın ne?" diye sordum.

Eğleniyor gibiydi. "Çok fazla soru soruyorsun."

"Soracağımı söylemiştim."

"Sanırım artık sıra bende."

"Ama ben daha hiçbir şey öğrenemedim. Bana cevap verme konusunda berbatsın."

Bana karşı çıkmadı ama soruma cevap da vermedi. Kendi soracağı soruyu düşünürken gözlerini kısınca kenarları hafif kırıştı. "Hayatının geri kalanında ne yapmayı planlıyorsun, Beyah?"

"Bu çok geniş kapsamlı bir soru. Bir rehber öğretmen gibi sordun."

Ufak bir kahkaha atınca bunu karnımda hissettim. "*Yaz* bittikten sonra ne yapmayı planlıyorsun?" diye netleştirdi.

Bu soruyu düşündüm. Ona karşı dürüst olmalı mıydım? Belki ona karşı dürüst olursam, belki bana karşı daha açık olurdu. "Sana söyleyeceğim ama kimseye söylemeyeceksin."

"Sır mı?"

Başımı salladım. "Evet."

"Kimseye söylemem."

Ona güveniyordum. Nedenini bilmiyordum çünkü ben kimseye güvenmezdim. Ya aptaldım ya da ondan gerçekten çok etkilenmiştim ve her halükârda bu benim için iyi değildi. "Penn State'den tam burs aldım. 3 Ağustos'ta yurda taşınıyorum."

Kaşlarını hafifçe kaldırdı. "Burs mu aldın?"

"Evet."

"Ne bursu?"

"Voleybol."

Bakışlarını yavaşça bedenimde aşağıya indirdi. Şehvetli değil aksine meraklı bir ifadesi vardı. "Bunu görebiliyorum." Göz göze gelince, "Bunun nesi sır?" diye sordu.

"Tamamı. Daha kimseye söylemedim. Babama bile."

"Baban burs kazandığını bilmiyor mu?"

"Hayır."

"Ona neden söylemedin?"

"Çünkü bu bir şeyleri doğru yaptığını hissetmesine neden olacaktır. Ve ben, babam her şeyi yanlış yaptığı için burs kazanmak için çalışmak zorunda kalmıştım."

Ne demek istediğimi anlıyormuş gibi başıyla onayladı. Bir an başımı çevirdim çünkü ona çok baktığımda bütün bedenim alev alıyordu. Çok bariz olmasından korkuyordum.

"Voleybol senin için bir tutku mu?"

Bu soru duraksamama neden oldu. Daha önce hiç kimse bana bunu sormamıştı. "Hayır. Dürüst olmak gerekirse aslında o kadar keyif almıyorum."

"Neden?"

"Voleybol için çok emek harcadım çünkü büyüdüğüm kasabadan çıkmamın tek yolu olduğunu biliyordum. Ama kimse beni izlemeye gelmediğinden spor olarak beni bunaltmaya başlamıştı. Diğer takım arkadaşlarımın hepsinin ailesi her maça gelip onlara tezahürat yapardı. Benim için kimse gelmezdi ve sanırım bu, voleybolu aslında sevebileceğim kadar çok sevme-

meme neden oldu." İç çekip aklımdan geçenleri söylemeye başladım. "Bazen dört yılımı daha voleybola adayarak doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünüyorum. Hayatları benimkinden çok farklı olan insanlarla bir takımda olmak bazen bir takımın parçası olmadığımda hissedeceğimden çok daha yalnız hissetmeme neden oluyor."

"Gideceğin için heyecanlı değil misin?"

Omuz silktim. "Burs kazandığım için kendimle gurur duyuyorum. Kentucky'den kurtulacağıma seviniyordum. Ama şimdi buradayım ve voleybola yıllardır ilk kez ara verdim, özlediğimi de sanmıyorum. Burada kalıp iş mi bulsam diye bile düşünüyorum. Belki bir yıl *ara* veririm." Son cümleyi hafif iğneleyici bir tonda söylemiştim ama cazip gelmeye de başlamıştı. Son birkaç senemi Kentucky'den gitmek için canımı dişime takıp çalışarak geçirmiştim. Artık orada olmadığıma göre, biraz soluklanmam gerektiğini düşünüyordum. Hayatımı yeniden değerlendirmek istiyordum.

"Harika bir okula gitmeni sağlayacak bir burstan sırf sana o bursu aldıran spor, kendini yalnız hissetmene neden oluyor diye vazgeçmeyi mi düşünüyorsun?"

"Söylediğinden çok daha karmaşık gibi hissediyorum," dedim.

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Ne?"

"Bence maçlarda kulak tıkacı takmalı ve sana tezahürat etmek için orada insanlar varmış gibi yapmalısın."

Güldüm. "Çok daha derin bir şey söyleyeceğini sanmıştım."

"Bence *derindi*," dedi sırıtarak. Gülünce çenesinin morarmaya başladığını fark ettim. Ama sonra gülümsemesi kayboldu

ve başını hafif yana yatırdı. "Buraya geldiğin gece balkonda neden ağlıyordun?"

Soruyu duyunca kaskatı kesildim. Voleyboldan hızlı bir geçiş olmuştu. Bu soruya ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Özellikle de bu kadar parlak bir odada. Bir sorgu odasında gibi hissetmeseydim, belki biraz daha rahat olabilirdim. "Şu ışıklardan birkaçını kapatabilir misin?" diye sordum.

Buna şaşırmış gibiydi.

"İçerisi çok aydınlık. Rahatsız oluyorum."

Samson ışık anahtarlarına ilerledi ve biri hariç hepsini kapadı. Sadece mutfak dolaplarının kenarından geçen ışıklar açık kalınca, içerisi nispeten daha karanlık oldu ve neredeyse anında rahatladım. Bu evde neden karanlıkta oturduğunu şimdi anlıyordum. İnsanın üzerine vuran ışıklar ve duvarların beyaz rengi ile burası tam bir psikiyatri kliniğini andırıyordu.

Tezgâhta eski yerine döndü. "Daha iyi mi?"

Başımla onayladım.

"Neden ağlıyordun?"

Sesli bir nefes verdikten sonra, fikrimi değiştirip yalan söylemeye karar vermeden önce doğruyu söyleyiverdim. "Buraya gelmeden önceki gece annem öldü."

Samson buna hiçbir tepki vermedi. Tepki göstermemesinin aslında *nasıl* tepki gösterdiği olduğunu anlamıştım.

"Bu da bir sır," dedim. "Daha babama bile söylemedim."

Yüz ifadesi ciddiydi. "Nasıl öldü?"

"Aşırı dozdan. İşten eve döndüğümde buldum onu."

"Başın sağ olsun," dedi samimi bir şekilde. "Sen iyi misin?"

Kararsızlık içinde omzumu kaldırdım ve o esnada, balkonda

gözyaşlarına boğulmama neden olan duygulardan bazılarının geri geldiklerini hissettim. Bu konuyu konuşmaya hazır değildim. Daha doğrusu bu konuyu konuşmak istemiyordum. Onun sorularına nasıl cevap vermeyeceğimi bilmemek gerçekten de hiç adil değildi ama hiçbir konuda açık davranmıyordu.

Onun yanında, kendimi tüm sırlarımı döktüğüm bir şelale gibi hissediyordum.

Gözlerimin dolduğunu görünce yüz ifadesi beni anladığını gösterir şekilde değişti.

Tezgâhtan uzaklaşıp bana doğru yürümeye başladı ama ben karşısında dikilip hayır anlamında başımı salladım. Elimi göğsüne koyup bana dokunmaması için durdurdum.

"Yapma. Bana sarılma. Daha önce birinin bana sarılmadığını bildiğin için çok zoraki gibi gelecek."

Samson hafif başını sallayarak bana baktı. "Sana sarılmayacaktım, Beyah," diye fısıldadı. Yüzü yüzüme o kadar yakındı ki konuştuğunda nefesini yanağımda hissediyordum. Kayıp yere düşecek gibi hissedince, arkamdaki tezgâhın kenarını tuttum.

Dudakları dudaklarıma değene kadar yaklaştı. Dudakları bir özür gibi yumuşaktı ve onu kabul ettim.

Diliyle dudaklarımı aralarken, iki elimi saçlarına götürüp onu kendime daha da yaklaştırarak karşılık verdim. Göğüslerimiz birleşti ve dillerimiz birbirimizin ağzında ıslak, ılık, yumuşak bir şekilde kaymaya başladı.

Bu öpüşmeyi, sadece hüzünlü şeylerden etkilendiği için gerçekleşmiş olsa bile istiyordum.

Beni tezgâhtan uzaklaştırarak kendine çekti ve seri bir hareketle kaldırdıktan sonra mutfak adasında bacaklarının arasına oturttu. Sol elini kalçama gelene kadar bacağımda yukarıya doğru gezdirdi.

Normalde hiç hissetmediğim şeylerle dolup taşıyordum. Sıcaklık, elektrik ve ışık.

Bu beni korkutuyordu.

Öpücüğü beni korkutuyordu.

Onun dudakları karşısında duvarlarım yıkılıyordu. Savunmasızdım ve gardımın indiğini hissediyordum. Şu anda ona tüm sırlarımı anlatabilirdim ve bu ben değildim. Öpücüğü beni tanımadığım bir kıza dönüştürmeye yetecek kadar etkiliydi. Hem sevdim hem de nefret ettim.

Her ne kadar aramızda olanlara odaklanmaya çalışsam da o ve Cadence arasında olanlarla ilgili resmi aklımdan çıkarmakta zorlanıyordum. Ben, sadece onun mutfak adasında öptüğü kızlardan biri olmak istemiyordum.

Samson için Dakota'yla olduğu gibi tek seferlik bir heves olmayı kaldırabileceğimden emin değildim. Öyle olacağına, hiç öpülmemiş olmayı, yarın gece sadece yatak odamın penceresinden bakıp burada, aynı yerde birini görmeyi ve şu anda bana hissettirdiği şeylerin aynısını hissetmeyi tercih ederdim.

Tıpkı Dakota'nın geri çekilip tek bir hareketle hayatımın sonraki birkaç yılını mahvetmeden hemen önce hissettirdiği gibi.

Tanrım, ya Samson da geri çekilir ve bana, Dakota'nın kamyonetinde o ilk gece baktığı gibi bakarsa?

Bu düşünce midemi bulandırdı.

Hava almalıydım. Temiz hava. Onun ciğerlerinden ya da steril evinden çıkan havayı değil.

Öpüşmeyi tuhaf bir şekilde, hiçbir uyarıda bulunmadan kestim. Samson'ı uzaklaştırıp adanın üzerinden indim, kafası karışmış bir halde kaldı. Doğrudan kapıya ilerlerken göz göze

gelmemeye çalıştım. Dışarı çıktım ve balkonun korkuluğunu tutup nefes almaya çalıştım.

Hayatım boyunca bir erkeğin kendimle ilgili en çok sevdiğim şeyleri değiştirmesini istemeyecek kadar çok zorluk çekmiştim. Ben kararlılığımla hep gurur duymuştum ama Samson sanki tüm bedenim deliklerle doluymuş gibi içime nüfuz ediyordu. Dakota hiç bu kadar derinlere ulaşamamıştı.

Samson'ın dışarı çıktığını duydum. Bakmak için dönmedim. Bir derin nefes daha aldım ve gözlerimi kapadım. Yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Sessiz, düşüncelere dalmış, seksi, sırlarla doluydu –bir erkekte sevdiğim tüm özellikler onda var gibiydi. *O zaman neden öpüşmeyi yarıda bırakmıştım?*

Bence Dakota beni mahvetmişti.

Gözlerimi açtığımda, Samson yine korkuluğa yaslanıyordu. Yere bakıyordu.

Göz göze geldik ve bu tıpkı kendi korkularımla göz göze gelmek gibiydi. Bakışmaya devam ettik. Daha önce hiç kimseye konuşmadan ona baktığım kadar uzun süre bakmamıştım. Çok fazla bakışıyor ve çok az konuşuyorduk ama her ikisi de aynı derecede faydalıydı. Ya da faydasız. Aramızda yaşanmakta olanlarla ilgili ne düşüneceğimi bile bilmiyordum. Bazı anlarda, çok büyük ve önemli bir şey gibi hissederken, bazen de hiçbir şeyden bile önemsiz bir şey gibi geliyordu.

"Seni öpmek için gerçekten kötü bir zamandı," dedi. "Özür dilerim."

Bence çoğu insan bir kızı annesinin öldüğünü söyledikten hemen sonra –ya da bunu söylediği *için*– öpmenin kötü bir an olabileceği konusunda hemfikir olurdu.

Belki kafayı yemiştim ama bence bu mükemmel zamanlamaydı. Ta ki gerçekleşene kadar.

"Dışarı çıkmamın nedeni bu değil."

"Ne o zaman?"

Sesli bir şekilde nefes verirken bu soruyu nasıl cevaplayacağımı düşündüm. Derinlerde bir yerlerde, onun da Dakota'dan iyi olmadığı yönündeki korkumu dile getirmek istemiyordum. Cadence'ı ya da buraya sadece hafta sonu gelen kızlarla birlikte olduğu gerçeğini dile getirmek istemiyordum. Bana hiçbir açıklama borcu yoktu. Bunun olmasını isteyerek ön kapısına giden bendim.

Başımı salladım. "Buna cevap vermek istemiyorum."

Arkasını döndü, ikimiz de korkulukların üzerinden sarkıyorduk. Çatlayıp kurumuş bir boya parçasını kaldırıp ahşabın rengi ortaya çıkana kadar çekti. Kalkan boyayı korkuluğun üzerinden attı ve titreyerek yere inişini seyrettik.

"Annem ben beş yaşındayken öldü," dedi. "Buradan yaklaşık sekiz yüz metre açıkta yüzerken sualtı akıntısına kapıldı. Onu sudan çıkardıklarında, her şey için çok geçti."

Bana baktı, muhtemelen tepkimi ölçmek istiyordu. Ama duygularını iyi saklayabilen bir tek o değildi.

İçimde bunu çok fazla insana söylemediğine dair bir his vardı. Bir sıra bir sır. Belki de ilişkimiz böyle olacaktı. Belki Samson'un katmanları bu şekilde açılıyordu –önce kendi katmanlarımı açarak.

"Senin adına çok üzüldüm," diye fısıldadım. Kollarımı birleştirip korkuluğun üzerinde tuttum ama hafifçe ona yaslandım. Dudaklarımı omzuna götürdüm. Tıpkı beni suda öptüğü gibi ben de onu öptüm.

Geri çekilince, bir elini kaldırıp yüzüme koydu. Başparmağıyla elmacık kemiğimi okşadı ama sonra beni tekrar öpmek için başını eğdi ve hemen geri çekildim.

Kendi kararsızlığımdan utandığım için yüzümü buruşturdum.

Kendini iterek korkuluktan uzaklaştı ve elini saçlarında gezdirdikten sonra ne yapması gerektiğini sorar gibi bana baktı. Ona karmaşık sinyaller gönderdiğimin farkındaydım ama bu içimde olup bitenlerin bir yansımasıydı. Heyecanlandığımı ve kafamın karıştığını, sanki şu anki hislerim ve geçmiş deneyimlerim bir miksere atılmış ve en yüksek devirle çırpılıyormuş gibi hissediyordum.

"Özür dilerim," dedim, kendime sinirlenerek. "Erkeklerle çok hoş tecrübelerim olmadığı için ben kendimi..."

"Tereddüt mü ediyorsun?" dedi.

Başımı alladım. "Evet. Ve kafam karışıyor."

Ahşabın aynı yerini soymaya başladı. "*Erkeklerle* ne gibi deneyimlerin oldu?"

Yarım ağız güldüm. "*Erkekler* demek yanlış olur. Sadece bir kişi oldu."

"Kalbinin hiç kırılmadığını söylediğini sanıyordum."

"Kırılmadı. Öyle bir tecrübe değil."

Samson yan gözle bana baktı, detaylı anlatmamı bekledi. Bu konuyu ayrıntılı bir şekilde anlatmam mümkün değildi.

"Seni yapmak istemediğin bir şey mi yapmaya zorladı?" Bu soruyu sorarken Samson sanki benim adıma öfkelenmiş gibi dişlerini sıkıyordu.

"Hayır," dedim hemen, bu fikri aklından çıkarmasını istiyordum. Ama sonra Kentucky'deki hayatımı ve Dakota ile geçirdiğim zamanı düşündüm ve artık o durumda olmadığımdan her şeye daha farklı bakmaya başladım.

Dakota beni asla bir şey yapmaya zorlamamıştı. Ama işleri benim için kolaylaştırdığını da söyleyemezdim. Kimin kimden faydalandığı söz konusu olduğunda ikimiz asla eşit konumda değildik.

Bunu düşünmek kötü şeyleri hatırlamama neden oluyordu. Karanlık duyguları. Yaşlar gözlerime batmaya başladı ve ağlamamak için derin bir nefes alınca, Samson durumu fark etti. Arkasını dönüp sırtını korkuluğa yaslayarak yüzümü daha iyi görecek şekilde durdu.

"Sana ne oldu, Beyah?"

Güldüm çünkü şu anda bunu düşünüyor olmam gerçekten çok tuhaftı. Bunu düşünmeme konusunda çoğunlukla çok iyiydim. Yanağımdan bir damla yaş süzüldüğünü hissettim. Hemen sildim. "Bu hiç adil değil," diye fısıldadım.

"Ne?"

"Neden her sorduğun soruya cevap vermek istediğimi hissediyorum?"

"Bana ne olduğunu anlatmak zorunda değilsin."

Onunla göz teması kurdum. "Ama istiyorum."

"O zaman anlat," dedi tatlılıkla.

Gözlerim ondan başka her şeydeydi. Balkonun çatısına, sonra yere, sonra Samson'ın arkasında kalan okyanusa baktım.

"Adı Dakota'ydı," dedim. "On beş yaşındaydım. Lise birdeydim. O son sınıftaydı. Okulda her kızın çıkmak istediği çocuktu. Diğer tüm çocukların da olmak istediği çocuk. Herkes gibi ben de ona biraz âşıktım. Ciddi bir şey değildi. Bir gece voleybol maçından sonra eve yürürken beni gördü, arabasıyla bırakmayı teklif etti. Ona hayır dedim çünkü herkes bilse bile, onun yaşadığım yeri görmesinden utanıyordum. Yine de kam-

yonetine binmeye ikna etti." Bir şekilde bakışlarım yine Samson'a kaydı. Yine dişlerini sıkıyordu, sanki bu hikâyenin daha önce tahmin ettiği gibi ilerlemesini bekliyor gibiydi. Ama öyle değildi.

Bunu ona neden anlattığımı bilmiyordum. Belki bilinçaltımda anlattıklarımı duyduktan sonra beni yazın geri kalanında yalnız bırakacağını ve böylece ben de bana yabancı olan bu yoğun dikkat dağınıklığını yaşamayacağımı umuyor olabilirdim.

Ya da belki bana yaptığımın yanlış olmadığını söylemesini umuyordum.

"Beni eve götürdü ve sonraki yarım saat konuştuk. Evimin önünde arabada oturduk ve beni yargılamadı. Beni dinledi. Müzikten ve voleyboldan, emniyet müdürünün oğlu olmaktan ne kadar nefret ettiğinden bahsettik. Ve sonra... Beni öptü. Mükemmeldi. Bir an için, insanların benimle ilgili düşündüklerinin doğru olmayabileceğine inanmıştım.

Samson kaşlarını kaldırdı. "Bir an için mi? Seni öptükten sonra ne oldu?"

Gülümsememin nedeni hoş bir anı olmasından kaynaklanmıyordu. Güldüm çünkü bu anı bana ne kadar cahil olduğumu hatırlatıyordu. Sanki bunu beklemeliymişim gibi. "Cüzdanından iki yirmilik çıkarıp bana uzattı. Sonra da fermuarını açtı."

Samson'ın yüzünde boş bir ifade vardı. Birçok insan, bunun hikâyenin sonu olduğunu düşünebilirdi. Parayı Dakota'nın suratına fırlattığımı ve kamyonetinden indiğimi düşünebilirlerdi. Ama Samson'ın bakışlarından hikâyenin orada bitmediğini anladığının farkındaydım.

Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Kırk dolar iyi paraydı," dedim, yanağımdan bir damla daha yaş süzülürken. Son anda yolunu değiştirip dudağıma indi. Silerken tuzlu tadı dilimde

kaldı. "O günden sonra beni ayda en az bir kez eve bıraktı. Benimle insan içinde asla konuşmazdı. Konuşmasını da beklemiyordum. Kasabada koluna takıp dolaştıracağı bir kız değildim. Ben en yakın arkadaşlarına bile anlatmayacağı türden bir kızdım."

Samson keşke bir şeyler söyleseydi çünkü bana sadece baktığında saçmalıyordum. "Yani sorunun cevabı, hayır, beni hiçbir şey yapmaya zorlamadı. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiç yüzüme vurmadı. Aslında çok düzgün biriydi, yani karşılaştırma yapacak olsam..."

Samson hemen lafımı kesti. "Bu ilk olduğunda on beş yaşındaymışsın, Beyah. Onun *düzgün* biri olduğunu söyleme."

Cümlemin devamı boğazımda düğümlendi, söyleyeceklerimi yuttum.

"Düzgün biri sana karşılığını beklemeden para vermeyi teklif ederdi. Onun yaptığı sadece..." Samson tiksinmiş gibiydi. Bana karşı mı yoksa Dakota'ya karşı mı bir tiksinti duymuştu emin değildim. Öfkeli bir şekilde elini saçına götürdü. "O gün feribotta sana para verdiğimde... Sen o yüzden öyle düşündün..."

"Evet," dedim sessizce.

"Benim öyle bir şeyin peşinde olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

Başımla onayladım. "Artık biliyorum. Ama bunu bilsem de... Yine de beni öptüğünde öyle olmasından korktum. O yüzden dışarı çıktım. Bana Dakota'nın baktığı gibi bakmandan korktum. Bir daha öyle değersiz hissetmektense hiç öpülmemeyi tercih ederim."

"Seni öptüm çünkü senden hoşlanıyorum."

Bunun ne kadar doğru olduğunu merak ettim. Söyledikleri

doğru muydu yoksa duruma uygun muydu? Daha önce de söylemiş miydi? "Cadence'dan da mı hoşlanıyorsun?" diye sordum. "Öpüştüğün tüm o diğer kızlardan da hoşlanıyor musun?"

Yüzüne vurmaya çalışmıyordum. Gerçekten merak ediyordum. İnsanlar başkalarını onun kadar sık öptüklerinde acaba ne hissediyorlardı?

Samson soruma alınmamış gibiydi ama onu huzursuz ettiğim belliydi. Duruşu biraz değişti. "Onlara ilgi duyuyorum. Ama seninle farklı. Farklı bir çekim vardı."

"Daha iyi mi yoksa daha kötü mü?"

Bunu bir an düşündü ve kararını verip, "Korkutucu," dedi.

Ufak bir kahkaha attım. Bunu aslında bir iltifat olarak kabul etmemem gerekirdi ama öyle algılamıştım çünkü bu ikimiz birlikteyken onun da benim korkumu hissettiği anlamına geliyordu.

"Sence birlikte olduğun kızlar seninle olmaktan hoşlanıyorlar mı?" diye sordum. "Sadece bir hafta sonu kaçamağı yapmaktan ellerine ne geçiyor?"

"Benimle aynı şey."

"Neymiş o?"

Şimdi gerçekten rahatsız olmuştu. İç çekti ve tekrar korkuluklara yaslanıp uzandı. "Daha önce öpüştüğümüzde hoşuna gitmedi mi?"

"Gitti," dedim. "Ama gitmedi de."

Peşin hükümsüz varlığında huzur buluyordum ve bu kafamı karıştırıyordu çünkü hem yanında kendimi rahat hissediyor hem de ondan etkileniyorsam, o zaman neden beni öptüğünde panik oluyordum?

"Dakota keyif alman gereken bir şeyi senden almış ve bundan utanmana neden olmuş. Bu her kız için böyle değildir. Benim birlikte olduğum kızlar –yaptıklarımız benim kadar onların da hoşuna gider. Gitmeseydi, olmasına izin vermezdim."

"Biraz hoşuma gitti," diye itiraf ettim. "Tamamından hoşlanmadım. Ama bu tabii ki de senin suçun değil."

"Senin suçun da değil," dedi. "Hem seni bir daha öpmeyeceğim. Sen öpmemi isteyene kadar."

Hiçbir şey söylemedim. Bu bana neden hem bir ceza hem de kahramanca bir armağan gibi hissettirmişti bilmiyordum.

Kibarca gülümsedi. "Seni öpmeyeceğim, kucaklamayacağım, tekrar suya girmeye zorlamayacağım."

"Aman Tanrım, tam bir eğlence abidesiyim," dedim, gözlerimi yuvarlayarak.

"Muhtemelen öylesin. Kahretsin, belki ben de öyle olabilirim. İkimizin üstünde de baskı altında olmadığımızda nasıl olduğumuzu bilecek kadar çok yük var."

Ona aynen katıldığımı başımı sallayarak gösterdim. "Sara ve Marcos eğlenceliler. Ama sen ve ben? Biz sadece... Hüzünlüyüz."

Samson kahkaha attı. "Hüzünlü değiliz. Deriniz. Arada fark var."

"Öyle diyorsan öyledir."

Bu geceyi ve bu konuşmayı nasıl olup da ikimiz de gülerek bitirmiştik bilmiyordum. Ama eğer şimdi gitmezsem, ikimizden birinin bu anı mahvedecek bir şey söylemesinden korkuyordum. Bir adım geri atıp uzaklaştım. "Yarın görüşür müyüz?"

Gülümsemesi kayboldu. "Tabii. İyi geceler, Beyah."

"İyi geceler."

Ondan merdivene doğru sıvışarak uzaklaştım. Pepper Jack Peyniri ayağa kalkıp peşimden geldi. Bizim evin kazıklı katına gelince, arkamı dönüp ona baktım. Samson daha içeri girmemişti. Balkondan sarkmış, beni seyrediyordu. Birkaç metre, evin altında kalıp onu artık göremeyeceğim bir yere gelene kadar geri geri yürüdüm.

Görüş alanımdan çıktıktan sonra durdum ve bir sütuna yaslandım. Gözlerimi kapadım ve ellerimi yüzümde gezdirdim. Bütün yaz onun çevresinde olup onun için deliye dönmeden duramazdım. Ama sonunda veda etmek zorunda kalacağım biri için deliye dönmek de istemiyordum.

Bazen yenilmez olduğumu hissedebilirdim ama *Wonder Woman*[9] da değildim.

Eve girdiğimde Alana uyanıktı ve mutfaktaydı. Tezgâha yaslanmış, bir kâse dondurma yiyordu. Kaşığı ağzından çıkarıp bana gülümsedi. "Daha iyi misin?"

"Evet. Teşekkürler."

"Peki ya Samson? O iyi mi?"

Başımı salladım. "İyi. Babamın o kadar da sert vurmadığını söyledi."

Alana kahkaha attı. "Babanın ona vurmasına şaşırdım. Ondan hiç beklemezdim." Dondurmasını işaret etti. "Bir kâse ister misin?"

[9]DC Comics karakteri olan efsanevi Amazon prensesi, her türlü saldırıdan kaçabilen bir süper kahramandır.

Dondurma aslında şu an bana cennet gibi geliyordu. Bir şeyin içimi ferahlatmasına ihtiyacım vardı. "Biraz isterim."

Alana dolaptan bir kâse çıkardı ve bara oturdum. Dondurmayı dondurucudan çıkardı ve kâseye koymaya başladı. "Daha önce seni utandırdıysak özür dilerim."

"Sorun değil."

Alana dondurma kâsesini tezgâhın üzerinden itti. Bir parça aldım, o kadar güzeldi ki zevkten neredeyse inledim. Ama sustum ve dondurma sanki hep alabildiğim bir şeymiş gibi yedim. Aslında, bizim evde dondurma hiç olmazdı. Dolapta çok fazla donmuş gıda tutmamayı öğrenmiştim çünkü faturayı ödeyemediğimiz için elektrik kesildiğinde, erimiş ve çürümüş gıdalarla dolu bir dolabı temizlemek hiç eğlenceli değildi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi Alana.

Başımı salladım ama kaşığı ağzımdan çıkarmadım. Bana her ne soracaksa beni tedirgin etmişti. Sadece annemle ilgili bir şey sormamasını umuyordum. Alana iyi birine benziyordu ve ona yalan söyleyebileceğimden emin değildim ama ona şu anda doğruyu söylemek istemediğimi de biliyordum.

"Katolik misin?"

Bunu sormasını beklemiyordum. "Hayır. Neden?"

Bir eliyle tavanı işaret etti. "Odandaki Rahibe Teresa tablosunu gördüm."

"Yok. Hayır. O sadece... Daha çok hediyelik gibi bir şey."

Başını salladı ve "Yani dini açıdan doğum kontrol hapına karşı değilsin öyle mi?" diye sordu.

Al işte. Başımı çevirdim, dondurmama baktım. "Hayır. Ama şu anda kullanmıyorum. Ben şey değilim... Anlarsın ya."

"Cinsel olarak aktif mi?" Çok rahat söylemişti.

"Evet. En azından artık değilim."

"Peki," dedi. "Bunu duyduğuma sevindim. Ama bu yaz fikrini değiştirme ihtimaline karşı hazırlıklı olmaktan bir zarar gelmez. Senin için bir randevu ayarlayabilirim."

Cevabı geciktirmek için dondurmadan bir kaşık daha aldım. Muhtelemen yanaklarımın kızardığını fark etmişti.

"Bu utanılacak bir şey değil, Beyah."

"Biliyorum," dedim. "Ben sadece bu tip konuları konuşmaya alışkın değilim."

Alana kaşığını rahat bir şekilde boş kâseye bıraktı ve lavaboya götürdü. "Annen seninle bu konuları hiç konuşmaz mı?"

Kaşığımı dondurmaya sapladım. "Hayır."

Arkasını dönüp bir süre sessizce bana baktı. "O nasıl biri?"

"Annem mi?"

Alana başını salladı. "Evet. Baban onu neredeyse hiç tanımıyormuş ve ben de merak ediyordum. Seni gayet güzel yetiştirmiş."

Kahkaha attım.

Keşke gülmeseydim çünkü bu tepkimin Alana'nın kafasını bir düzine daha soruyla doldurduğunun farkındaydım. Dondurmamdan bir kaşık daha aldım ve omuz silktim. "O sana hiç benzemiyor."

Aslında iltifat etmek istemiştim ama cevabım Alana'nın kafasını karıştırmış gibiydi. Hakaret gibi algılamadığını umuyordum ama bu konuyu daha fazla kurcalamak istemiyordum yoksa ona doğruyu söylemek zorunda kalacaktım. Annemle ilgili

haberi önce babama söylemek istiyordum. Alana'dan önce ona söylemem gerektiğini düşünüyordum.

Ona, Samson'a söylemeden önce söylemem gerekirdi. Ama her nedense sırlarımı Samson'ın yanında kontrol edemiyor gibiydim.

Yarısı yenmiş dondurma kâsesini iterek uzaklaştırdım. "İlaca başlamayı ben de istiyorum. Samson'la aramızda bir şey olduğundan..." Tavana baktım ve derin bir nefes verdim. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Korunmak istiyorum, ne olur ne olmaz." *Tanrım, bu konuşması zor bir konuydu. Özellikle de bana tamamen yabancı olan bir kadınla.*

Alana güldü. "Yarın için bir randevu ayarlarım. Önemli değil."

"Teşekkürler."

Alana kâsemi yıkamak için arkasını döndü. Bu fırsatı üst kata çıkıp yalnız kalmak için kullanacaktım. Tam yatak odama girmek üzereyken Sara'nın, "Bekle, Beyah. Ayrıntılı bir rapor istiyorum," dedi.

Durup odasına baktım. Kapısı açıktı ve Marcos'la yatakta oturuyorlardı. Marcos'a bakıp eliyle işaret etti. "Sen artık eve gidebilirsin."

Gönderilmeye pek alışkın değilmiş gibiydi. "Tamam o zaman." Ayağa kalktı ve eğilip Sara'yı öptü. "Seni seviyorum, her ne kadar beni kovsan da."

Güldü. "Ben de seni seviyorum ama benim artık bir kız kardeşim var, o yüzden beni paylaşmak zorundasın." Eliyle Marcos'un oturduğu yere vurup bana baktı. "Gel buraya."

Marcos, Sara'nın odasından çıkarken beni selamladı.

"Kapıyı kapa," dedi Sara, Marcos'a.

Yatağa yürüdüm ve yanına oturdum. Televizyonu durdurdu ve sonra yüzü bana dönük olacak şekilde oturuşunu değiştirdi.

"Nasıl gitti?"

Yatağın başına yaslandım. "Annen beni mutfakta dondurmayla esir aldı ve sonra seks hayatımdan bahsettik."

Sara gözlerini devirdi. "Dondurma oltasını asla yutmamalısın. Ama ben ondan bahsetmiyorum biliyorsun. Öncesinde Samson'ın evine gittiğini gördüm."

Sara'ya öpüştüğümüzü söyleyip söylememe konusunu çok düşündüm ama bu şimdilik söylememem gereken bir şeydi. En azından tekrar olmasını isteyip istemediğime karar verene kadar söylemeyecektim.

"Hiçbir şey olmadı."

Sesli bir nefes verip, sırt üstü yattı. "Ahh. Ben daha hararetli detaylar duymayı bekliyordum."

"Hiç yok. Kusura bakma."

"Onunla flört etmeyi hiç denedin mi?" diye sordu, tekrar doğrularak. "Samson'ın bir kızı öpmesi için pek bir şeye gerek yok. Memeleri varsa ve nefes alıyorsa, onun için yeterlidir."

Bu yorumla aniden için hopladı. "Sence bu yüzden onu daha çok mu istemeliyim peki? Çünkü bir faydası olmuyor."

"Abartıyorum," dedi. "O çok çekici ve zengin olduğundan kızlar önüne atlıyorlar ve o da bazen onları yakalıyor. Hangi erkek yapmaz ki?"

"Ben kendimi kimsenin önüne atmam. İnsanlardan kaçıyorum."

"Ama evine gittin."

Tek kaşımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim.

Sara sanki bu onun için yeterliymiş gibi gülümsedi. "Belki yarın akşam çifte randevuya çıkarız."

Onu cesaretlendirmek istemiyordum ama bu fikre karşı olduğumdan da emin değildim.

"Sessizliğini evet olarak kabul ediyorum," dedi.

Kahkaha attım. Sonra homurdandım ve ellerimle yüzümü kapadım. "Ahh. Tüm bunlar çok kafa karıştırıcı." Kollarımı indirdim ve kayarak aşağı indikten sonra tavana baktım. "Çok fazla düşünüyor gibi hissettim. Bunun neden iyi bir fikir olmadığıyla ilgili tüm nedenleri düşünmeye çalışıyorum."

"Birkaç tane saysana," dedi Sara.

"Ben ilişkilerde iyi sayılmam."

"Samson da değil."

"Ağustos ayında gidiyorum."

"Samson da gidiyor."

"Ya bitirdiğimizde canımız yanarsa?"

"Muhtemelen yanacak."

"O zaman bunu kendime neden yapayım?"

"Çünkü çoğu kez, acıya neden olan eğlence bu acıya değer."

"Bilemiyorum. Ben daha önce hiç eğlenmedim."

"Evet, belli oluyor," dedi. "Alınma ama."

"Alınmadım."

Başımı çevirdim ve Sara'ya baktım. Yan yatmış, başı elinde duruyordu. "Daha önce kimseye karşı bir şey hissetmedim. Eğer öyle olursa, yaz bittiğinde ne kadar acıyacak?"

Sara başını salladı. "Kes şunu. Çok fazla düşünüyorsun. Yaz ayları bugünü, sadece bugünü düşünmek içindir. Yarını değil. Dünü değil. *Bugünü*. O yüzden *şu anda* ne yapmak istiyorsun?"

"Şu anda mı?" diye sordum.

"Evet. *Şu anda* ne yapmak istiyorsun?"

"Bir kâse daha dondurma istiyorum."

Sara ayağa kalktı ve sırıttı. "Lanet olsun, kız kardeşim olmasına bayılıyorum."

Ben de Sara'nın dondurma dediğimde irkilmemesine bayılmıştım. Belki de onun için düşündüğüm kadar kötü bir örnek değildim. Onun kadar neşeli ve mutlu olmayabilirdim ama onun yemek yemekten keyif almaya başladığını bilmek ve ilk geldiğimdeki gibi kilosundan endişe etmediğini görmek, bu arkadaşlığa benim de bir şeyler katabileceğimi düşündürmüştü.

Bu yeni bir histi; benim birinin yanında olmaya değer olabileceğim fikri.

ON ÜÇ

Telefonumun alarmı daha güneş doğmadan çaldı.

Lanet alarmı aslında iptal etmiş olmam gerekirdi ama güneşin doğuşunu seyretmek ve güneş doğarken Samson'ı göz ucuyla da olsa görme ihtimali heyecan verici bir şeydi.

Sürünerek yataktan çıkarken üzerimde hâlâ dün geceki tişört vardı. Samson'ın uyanık ve balkonda olma ihtimaline karşı altıma şort giydim.

On saniyedir uyanıktım ve daha şimdiden onu iki kez düşünmüştüm. Dün gece onu inkâr etmiş olmak pek işe yaramıyor gibiydi.

Balkonun kilidini açtım ve kapıyı iterek araladım.

Sonra çığlık attım.

"Şşş..." dedi Samson, kahkaha atarak. "Benim."

Hasır balkon koltuğunda bacaklarını korkuluğa dayamış oturuyordu. Elimi göğsüme götürdüm ve rahat bir nefes verdim.

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni bekliyorum," dedi rahat rahat.

"Buraya nasıl geldin?"

"Atladım." Kolunu havaya kaldırıp dirseğini gösterdi. Kan olmuştu. "Benim korkuluktan göründüğünden daha uzakmış ama yine de başardım."

"Sen çıldırdın mı?"

Omuz silkti. "Atlayamasaydım da çok yüksekten düşmezdim. Hemen altımızdaki balkon çatısına düşerdim."

Doğruydu. Bu evin konumu sebebiyle doğrudan yere düşemezdi ama yine de... İki evin arasında havadayken yaklaşık bir metre kadar bir boşluk vardı.

Yanına oturdum. Koltuk iki kişilikti ama yine de çok küçük olduğundan birbirimize değiyorduk. Sanırım amacı da buydu, çünkü balkondaki tekli sandalyelerden birine de oturabilirdi.

Başımı geriye yasladım. Bir şekilde ona istediğimden daha fazla yaklaşmıştım ve başım üst kolundaydı ama bu durum bana hiç tuhaf gelmiyordu.

Birlikte, suyun üzerinden minik bir çizgi halinde gözünü kırparak dünyaya uyanan güneşe bakıyorduk.

Sonraki birkaç dakikayı sessizlik içinde, birlikte güneşin doğuşunu seyrederek geçirdik. Bu manzarayı Samson'la benim balkonumda seyretmek, onun kendi balkonunda olduğu zamanlardan çok daha iyiydi.

Samson çenesini başımın üzerine koydu. Ufacık bir hareketti ama o küçük ve sessiz şefkat gösterisi bile bana büyük bir patlama gibi gelmişti. Dünyanın yarısı hâlâ uyurken, içimdeki her şey nasıl bu kadar ses çıkarabiliyordu, bilmiyordum.

Güneşin dörtte üçü görünüyordu. Alt yarısı hâlâ denize batmış gibiydi.

"Gitmem lazım... Adaya kum yolu yapması için birine yardım ediyorum. Çok sıcak olmadan bitirmek istiyoruz. Senin planın ne?"

"Muhtemelen tekrar yatar ve öğlene kadar uyurum. Sanırım sonra da Sara kumsala gitmek ister."

Kolunu koltuğun arkasından çekti. Ayağa kalkarken bakışlarımla onu süzdüm. Gitmeden önce eğilip bana baktı ve "Sara'ya öpüştüğümüzü söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır. Bu onlardan saklayacağımız bir şey mi?"

"Hayır," dedi. "Sadece ona söyleyip söylemediğini merak ettim. Marcos'un bugün bu konuyu açıp açmayacağını bilemedim. Hikâyelerimiz birbirini tutsun istedim."

"Ona söylemedim."

Başını salladı ve korkuluğa ilerledi ama sonra tekrar döndü. "Ona söylemen beni rahatsız etmez. O yüzden sormadım."

"Benim duygularım için endişelenmeyi bırak, Samson."

Alnına düşen saçları itti. "Elimde değil." Yavaşça geri geri yürüdü.

"Ne yapıyorsun? Yine atlayacak mısın?"

"O kadar uzak değil. Atlarım."

Gözlerimi devirdim. "Herkes hala uyuyor. Aşağı in ve kolunu kırmadan ön kapıdan çık."

Dirseğindeki kan lekesine baktı. "Evet, öyle yapsam daha iyi olur."

Ayağa kalktım ve birlikte odama girdik. Tam kapıya yürürken durdu ve şifonyerimin üzerinde duran Rahibe Teresa tablosuna baktı.

"Katolik misin?" diye sordu.

"Hayır. Tuhaf şekilde duygusalım."

"Duygusal olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Bu yüzden tuhaf dedim."

Güldü ve peşimden kapıya ilerledi. Merdiveni inince, ikimiz de durduk.

Babam elinde kahve demliğiyle mutfakta duruyordu. Merdiven boşluğuna bakınca Samson'la beni gördü. Birden yalan söylerken yakalanmış küçük bir çocuk gibi hissettim kendimi. Daha önce hiç ebeveynlerin verdikleri cezalarla uğraşmak zorunda kalmamıştım. Annem bana hiçbir zaman beni umursayacak kadar özen göstermediği için şimdi ne olacağını bilmiyordum. Babamın pek mutlu görünmediğini de hesaba katınca biraz gerildim. Beni görmezden gelip Samson'a baktı.

"Evet, bu hiç iyi değil," dedi babam.

Samson önüme geçti ve ellerini kendini savunuyormuş gibi kaldırdı. "Gece kalmadım. Lütfen bir daha yumruk atmayın."

Babam bir açıklama bekler gibi bana baktı.

"Buraya on beş dakika önce geldi. Balkonda birlikte güneşin doğuşunu seyrettik."

Babamın bakışları Samson'daydı. "Ben on beş dakikadan uzun bir süredir mutfaktayım. Eğer buraya on beş dakika önce geldiysen, içeri nasıl girdin?"

Samson ensesini kaşıdı. "Ben şey... Atladım..." Tek kolunu kaldırıp babama kanamış dirseğini gösterdi. "Ucuz atlattım."

Babam bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Aptallık etmişsin," diye mırıldandı. Kahve fincanını doldurduktan sonra, "Kahve isteyen var mı?" diye sordu.

Ah. Çabuk atlattı.

"Ben istemem," dedi Samson, kapıya ilerleyerek. Bana baktı. "Sonra görüşür müyüz?"

Başımı salladım ve Samson tek kaşını kaldırıp bana bir bakış attı. O gittikten sonra birkaç saniye daha kapıya bakıp gülümsedim. Babam boğazını temizleyerek beni ana geri döndürdü. Ona baktım, bu sohbetin sona ermiş olmasını diliyordum. "Ben biraz kahve alırım," dedim, dikkatini başka bir yöne çekmek isteyerek.

Dolaptan bir fincan çıkardı ve kahve koydu. "Sade mi?"

"Hayır. Aldığı kadar krema ve şeker koy lütfen." Mutfak barındaki sandalyelerden birine otururken, babam kahvemi karıştırdı.

Fincanı bana doğru itti ve "Biraz önce olanlar konusunda ne hissettiğimi tam olarak bilemiyorum," dedi.

Kahvemi yudumlarken sadece babamla göz göze gelmemek için fincana bakıyordum. "Sana yalan söylemiyorum. Gece burada kalmadı."

"Yine de..." dedi babam. "Bir zamanlar ben de gençtim. Onun balkonuyla senin balkonun arasında birkaç metre var. Bugün güneşin doğuşu için gelmiş olabilir ama sen bütün yaz buradasın. Alana ile oğlanların geceyi evde geçirmelerine izin vermiyoruz. Aynı kurallar senin için de geçerli olursa adil davranmış oluruz."

Başımla onayladım. "Tamam."

Babam bana onu sakinleştirmek için mi yoksa gerçekten onunla hemfikir olduğum için mi böyle davrandığımdan emin değilmiş gibi bakıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ben bile bilmiyordum.

Tezgâha uzandı ve kahvesinden bir yudum aldı. "Hep böyle erken mi kalkarsın?" diye sordu.

"Hayır. Samson güneşin doğuşunu seyretmemi istediği için telefonuma alarm kurmuş."

Babam eliyle biraz önce Samson'ın çıktığı kapıyı işaret etti. "Peki o... Siz çıkıyor musunuz?"

"Hayır. Ben ağustos ayında Pennsylvania'ya taşınıyorum, bir erkek arkadaş istemiyorum."

Babam kaşlarını çatarak bana baktı. "Pennsylvania'ya mı?"

Kahretsin.

Ağzımdan kaçırdım.

Hemen kahve fincanıma baktım. Boğazım düğümlenmiş gibiydi. Yavaşça nefes verdim. "Evet," dedim. Konuşmayı orada kestim. Kurcalamayacağını umuyordum.

"Neden Pennsylvania'ya taşınıyorsun? Buna ne zaman karar verdin? Pennsylvania'da ne var?"

Fincanımı daha da sıkı tuttum. "Sana söyleyecektim. Ben sadece... Doğru zamanı bekliyordum." *Yalan söylüyordum. Ona söylemeye hiç niyetim yoktu ama artık konu açılmıştı.* "Penn Üniversitesi'nden voleybol bursu aldım."

Babam boş boş bana baktı. Yüzünde hiçbir şaşkınlık, hiçbir heyecan, hiçbir kızgınlık belirtisi yoktu. Sadece boş, anlaşılması zor bir bakışla baktıktan sonra, "Ciddi misin?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet. Tam burs. 3 Ağustos'ta taşınıyorum."

Hâlâ yüzünde boş bir ifade vardı. "Bunu ne zaman öğrendin?"

Yutkundum ve kahvemden yavaşça bir yudum alırken ona doğruyu söyleyip söylememem gerektiğini düşündüm. Bu onu sinirlendirebilirdi. "Lise üçte," dedim sessizce.

Boğulacak gibi öksürdü.

Çok şaşırmış gibiydi. Ya da gücenmiş. Hangisi anlamıyordum.

Yavaşça tezgâhtan uzaklaştı ve pencereye yürüdü. Sırtı bana dönük okyanusa bakıyordu. Yaklaşık otuz saniyelik bir sessizlikten sonra arkasını döndü ve tekrar bana baktı. "Bana neden söylemedin?"

"Bilmiyorum."

"Beyah, bu çok önemli bir şey." Bana doğru yürüyordu. "Bana söylemeliydin." Bana yaklaşmadan önce duraksadı. Şaşırdığını görebiliyordum. "Eğer geçen sene tam burs aldıysan, annen bana neden devlet üniversitesine girmek için ders parasına ihtiyacın olduğunu söyledi?"

Kıpırdamadan derin bir nefes verip elimle ensemi tuttum. Dirseklerimi tezgâha yasladım ve bu soruya nasıl cevap vereceğimi bulmak için kendime biraz zaman tanıdım.

"Beyah?" dedi.

Başımı salladım, biraz sessizliğe ihtiyacım vardı. Alnımı kırıştırdım. "Sana yalan söyledi," dedim. Ayağa kalkıp fincanımı lavaboya götürdüm. "Senden ders parası istediğinden haberim bile yoktu. Burs kazandığımdan da haberi yoktu ama ona ders parası olarak gönderdiğin hiçbir şeyin aslında benim için olmadığını garanti ederim."

Kahveyi lavaboya döktüm ve fincanı sudan geçirdim. Dönüp ona baktığımda, keyfi kaçmış gibiydi. Kafası karışmıştı. Bir şey söyleyecek gibi oldu ama sonra susup başını salladı.

Tüm bunları idrak etmesinin onun için zor olduğuna emindim. Biz annemden bahsetmezdik. Ona annemle ilgili muhtemelen ilk kez olumsuz bir şey söylüyordum. Her ne kadar ona annemin aslında ne kadar annelik yaptığından bahsetmeyi çok

istesem de saat daha sabah altı buçuktu ve şu anda bu konuşmayı yapmak istemiyordum.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim, merdivene yönelerek.

"Beyah, bekle."

İkinci basamakta durup yavaşça ona döndüm. Elleri belinde durmuş, dikkatle bana bakıyordu. "Seninle gurur duyuyorum."

Başımı salladım ama arkamı dönüp merdiveni çıkmaya başlar başlamaz, içimdeki öfke yumağının sertleştiğini hissettim.

Benimle gurur duymasını istemiyordum.

Tam olarak bu yüzden ona söylememiştim.

Ve her ne kadar şu anda bana doğru bir adım atmaya gayret ediyormuş gibi görünse de hayatımın büyük bir kısmını onsuz geçirmiş olmakla ilgili büyük bir kırgınlık hissetmekten kendimi alamıyordum.

Söylediklerinin bana iyi hissettirmesini ya da ikinci dereceden ebeveynliğini hoş görmeme neden olmasına izin vermeyecektim.

Tabii benimle gurur duyuyorsun, Brian. Ama benimle sadece çocukluğumu yalnız geçirerek mucizevi bir şekilde hayatta kaldığım için gurur duymalısın.

ON DÖRT

Sabah Samson gittikten sonra ne kadar denesem de uyuyamadım. Belki de uykumu kaçıran babamla sohbetimizdi.

Sara öğle yemeğinden sonra kumsalda şezlong ve şemsiye ayarladı ve sanırım bir ara şezlongda uyuyakaldım çünkü yeni uyanmıştım. Ağzımın suyu koluma akmıştı.

Gözlerimi açtığımda yüzüstü uzanmış, arkam Sara'nın şezlonguna dönük yatıyordum. Kolumu sildim ve kendimi kaldırarak sırt üstü dönmeye çalıştım.

Şezlonga yerleşince, Sara'ya döndüm ama karşımdaki Sara değildi.

Samson'dı.

Sara'nın şezlongunda uyuyordu.

Doğrulup suya baktım. Sara ve Marcos epey açıkta kürek sörfü yapıyorlardı.

Telefonumu alıp saate baktım. Saat dörttü. Bir buçuk saat uyumuştum.

Tekrar yattım ve uyurken Samson'a baktım. Yüzüstü yatmış, başı kollarının üzerinde duruyordu. Başında ters duran bir

beysbol şapkası vardı ve güneş gözlüğü takıyordu. Tişört giymemişti ama bu hiç de kötü sayılmazdı.

Yan dönüp başımı koluma yasladım ve bir süre onu seyrettim. Onu bir bütün yapan parçalarla ilgili çok az şey biliyordum ama tüm parçaların onu nasıl bir insan haline getirdiğini bildiğimi hissediyordum.

Belki de bir insanı şimdiki haliyle tanımak için o kişinin geçmişini bilmemiz şart değildi. Ve onun aslında içinde nasıl biri olduğunu anlamaya başladıkça, dışarıdan bakıldığında daha da çekici biri oluyordu. Onu neredeyse her saniye düşünmeme yetecek kadar çekici.

Dudaklarına baktığımı fark ettim. Dün gece beni öperken neden o kadar korktuğumu bilmiyordum. Belki de hâlâ geçen haftanın gerçek olduğu gerçeğini aklım almıyordu.

Hepsi bir anda fazla gelmişti ve sanki her şey dün geceki öpüşmemiz sırasında doruğa çıkmış ve bana bağırıyor gibiydi. Acaba beni bu gece öperse, yine aynı tepkiyi verir miydim? Yoksa kendime, bu işin sonunu görmek ve tıpkı ilk birkaç saniyesindeki gibi öpüşmenin tamamından keyif almak için izin mi verirdim?

Dudaklarına baktım, kendimi ikinci bir denemeye daha değeceğine ikna ediyordum. Hatta üçüncü ve belki dördüncüye bile. Belki onu yeteri kadar çok öpersem, en sonunda sadece mükemmel hissedecekti.

"Gözlerimin açık olduğunun farkındasın, değil mi?"

Kahretsin.

Uyuduğunu sanmıştım. Elimle yüzümü kapadım. Utancımı saklamam mümkün değildi.

"Merak etme," dedi, sesi sanki boğazını tırmalayarak çıkıyor gibiydi. "Sen uyurken ben de hep sana baktım." Uzandı ve parmağıyla dirseğime dokundu. "Bu yara izi nasıl oldu?"

Tekrar yan yatıp ona döndüm. "Bir voleybol maçında." Şezlongu benimkinden yaklaşık bir metre uzaktaydı ama koluma dokunmayı bırakınca aramızda kilometreler varmış gibi hissettim.

"Takımın ne kadar iyiydi?"

"İki kez eyalet şampiyonasını kazandık," dedim. "Lisede bir takımda mıydın?"

"Hayır. Ben alışılmış tarzda bir okula gitmedim."

"Nasıl bir okula gittin?"

Samson başını sallayıp bu soruya cevap vermeyeceğini işaret etti.

Gözlerimi devirdim. "Bunu neden yapıyorsun? Neden bana sorular sorup, ben sana aynı soruyu sorduğumda cevap vermeyi reddediyorsun?"

"Sana hiç kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlattım. Hem de hiç," dedi. "Açgözlü olma."

"O zaman bana senin cevaplamak istemediğin soruları sorma."

Sırıttı. "Sen de sorularımı cevaplama."

"Sence benim hangi liseye gittiğini bilmem, dilini ağzıma sokmandan daha mı özel? Ya da sana Dakota'dan bahsetmemden? Ya da bana anneni anlatmandan?" Kollarımı başımın arkasına uzatıp gözlerimi kapadım. "Çok saçma bir mantığın var, Samson."

Bir balerin gibi her konuştuğumuz konunun etrafında dönüp duracaksa, onunla sohbet etmeye çalışmanın gerçekten hiçbir anlamı yoktu.

"New York'ta yatılı okula gittim," dedi sonunda. "Ve her saniyesinden nefret ettim."

Bu savaşı bir şekilde kazanmış gibi hissederek gülümsedim ama içimden cevabına üzülmüştüm. Yatılı okul pek eğlenceli değil gibiydi. Bu konudan bahsetmek istememesine hiç şaşırmamalıydım. "Teşekkürler."

"Bir şey değil."

Başımı çevirip ona baktım. Gözlüğünü çıkarmıştı ve güneşin yansımasıyla gözlerinin rengi neredeyse şeffaf bir hal almıştı. Onunki kadar şeffaf gözleri olan birinin bu kadar dışarıya kapalı olması mümkün değil gibiydi.

Genelde hep yaptığımız gibi birimize baktık ama bu sefer farklıydı. Artık ikimiz de birbirimizin tadını biliyorduk. En karanlık sırrımı bilmesine rağmen bana yine de bu yarımadadaki en enteresan şeymişim gibi bakıyordu.

Bakışlarını indirdi ve şezlonglarımızın arasına baktı. Parmağını kuma uzattı. "Adın nasıl heceleniyor?"

"B-e-y-a-h."

Kuma adımı yazışını seyrettim. Bitirince parmağıyla üzerinden geçti ve çizgi çektikten sonra adım silinene kadar eliyle kumu düzeltti.

Bunu tenimin ta derinlerinde nasıl hissedebildiğimi bilmiyordum.

Samson okyanusa baktı. "Sara ve Marcos geri geliyorlar." Gözlüğünü takıp ayağa fırladı.

Başım ellerimin arkasında rahatmışım gibi davransam da elektrik çarpmış gibi hissediyordum. Samson, sörf tahtasıyla cebelleşen Sara'ya yürüdü. Tahtayı aldı ve yolun kalanını sudan çekerek çıkardı.

Sara yanıma gelince uzanıp atkuyruğunu tuttu ve Samson'ın biraz önce yattığı şezlonga oturdu. Saçındaki suyu sıktı.

"Güzel uyudun mu?" diye sordu Sara.

"Evet. Uyuduğuma inanamıyorum."

"Horluyorsun," dedi, kahkaha atarak. "Samson'a bu gece çifte randevuya gelmek isteyip istemediğini sordun mu?"

"Hayır. Lafı açılmadı."

Marcos ve Samson sörf tahtalarıyla bize doğru geliyorlardı. "Samson, çifte randevuya çıkıyoruz," dedi Sara. "Saat altıda hazır ol."

Samson hiç beklemeden cevap verdi. "Ben kiminle geliyorum?"

"Beyah. Sersem."

Samson bana bunu değerlendiriyormuş gibi baktı. "Bu arkadaşça bir randevu mu?"

"Yemek yiyeceğiz," dedi Marcos. "Sara'nın buna bir etiket yapıştırmasına izin verme."

"Deniz ürünleri mi yiyeceğiz?" diye sordu Samson.

"Başka bir şey yememize izin verir misin acaba?"

Samson dönüp bana baktı. "Karides sever misin, Beyah?"

"Bilmiyorum. Hiç yediğimi sanmıyorum."

Samson başını yana yatırdı. "Dalga geçip geçmediğini anlayamıyorum."

"Ben Kentucky'den geliyorum. Orada makul fiyatlı deniz mahsulü lokantası çok yoktur."

"Yani daha önce hiç Red Lobster'a[10] gitmedin mi?" diye sordu Marcos.

"Red Lobster'ın birçok insan için lüks bir yer olduğunu unutuyorsunuz."

"Sana ben ısmarlıyorum, o zaman," dedi Samson.

[10] Merkezi Orlando, Florida'da bulunan bir Amerikan restoran zinciridir.

"Ne kadar da şovmence bir hareket," diyerek dalga geçtim.

Sara mayosunun üzerine plaj elbisesini giydi ve ayağa kalktı. "Hadi gel, gidip hazırlanalım."

"Şimdi mi? Daha gitmemize iki saat var."

"Evet ama seni hazırlamak için yapmamız gereken çok şey var."

"Ne gibi?"

"Seni baştan yaratacağım."

Başımı salladım. "Hayır. Lütfen, hayır."

Başını salladı. "Evet. Saçını, tırnaklarını ve makyajını ben yapıyorum." Elimi tuttu ve beni şezlongdan çekerek kaldırdı. Daha önceden kumsala getirdiğimiz şeyleri işaret etti. "Siz iki koç bunları halledersiniz, değil mi?"

Evin yolunu yarıladığımızda, "Senden hoşlanıyor. Anladım ben. O kızlara sana baktığı gibi bakmıyor," dedi.

Ona cevap veremedim çünkü yorum yaptığı sırada telefonuma mesaj geldi. Kaldı ki telefon numaramı pek bilen yoktu.

Ben telefonuma bakarken, Sara merdiveni çıkmaya başladı. Mesaj Samson'dan gelmişti.

Halimize baksana, spontane bir randevuya çıkıyoruz.

Belki de EĞLENCELİYİZDİR.

"Geliyor musun?" diye sordu Sara.

Sırıtmayı kesip peşinden eve girdim.

ON BEŞ

Hepsi bana bakıyor, bir ısırık almamı bekliyordu. Garson bile.

Baskı altında olduğumu hissediyordum.

"Önce kokteyl sosuna batır," diye önerdi Marcos.

Samson kokteyl sosunu benden iterek uzaklaştırdı. "Delirdin mi? Bu onu kusturur." Tarator sosunu bana doğru itti. "Al, bunu dene."

Sara gözlerini devirerek üç menüyü topladı. O ve Marcos sipariş vermişlerdi ama Samson'la ben hâlâ verememiştik çünkü Samson önce karides sevdiğimden emin olmak istiyordu. Garson daha önce hiç karides yememiş olmama çok şaşırdığından, bana tadımlık bir parça getirmişti ve tepkimi görmek için başımızda beklemekteydi.

Kabuğu ya da kuyruğu olmayan ızgara bir karides parçasıydı. Büyük bir balık hayranı olmadığımdan, fazla bir beklentim yoktu ama karidesi tarator sosa batırırken üzerimde ciddi bir baskı hissediyordum.

"Vereceği tepki ölüm kalım meselesiymiş gibi davranıyorsunuz," dedi Sara. "Açlık benim başıma vurmaya başlıyor ama."

"Eğer kabuklu deniz ürünlerine alerjisi varsa gerçek bir ölüm kalım meselesi yaşayabiliriz," dedi garson.

Isırmadan önce duraksadım. "Kabuklu ürünlere tam olarak neler giriyor?"

"Istakoz. Karides. Kabuklu şeyler," dedi Samson.

"Yengeç. Kerevit. Kaplumbağa," dedi Marcos.

"Kaplumbağa balık değildir," dedi Sara, gözlerini devirerek.

"Şakaydı," dedi Marcos.

"Daha önce hiç ıstakoz ya da yengeç yemiş miydin?" diye sordu Samson.

"Yengeç yemiştim."

"O zaman sorun olmaz."

"Pete'in hatırı için şunu ben yemeden ye artık," dedi Sara. "Açlıktan ölüyorum."

Karidesi ısırıp yarısını yedim. Herkes, Sara bile, çiğnememi izliyordu. Güzel bir tadı vardı. Yediğim en harika şey değildi ama güzeldi. "Fena değil." Kalanını ağzıma attım.

Samson gülümseyerek menüyü garsona uzattı. "İkimiz de karides tabağı alacağız."

Garson sipariş alıp uzaklaştı.

Sara burnunu buruşturdu. "Gerçekten de senin yerine sipariş verdi. Bu iyi mi yoksa iğrenç bir şey mi karar veremedim."

"Bir keresinde senin yerine sipariş vermeyi denedim ve beni dirseğinle dürttün," dedi Marcos.

Sara başını salladı. "Evet, haklısın. Bu iğrenç." İçeceğinden bir yudum aldı. "Bu hafta sonu turistik bir şeyler yapmak istiyorum."

"Ne gibi?" diye sordu Marcos.

"Su parkı? Ya da ördek turu?" Bana ve Samson'a baktı. "Siz de gelmek ister misiniz?"

"Ben her gün öğle yemeğinden sonra boşum. Cuma hariç. Marjorie'nin çatısını bitiriyorum."

Bu içimin erimesine neden oldu.

"Shawn?"

Dördümüz birden sesin geldiği yöne baktık. Bir adam Samson'a bakarak masamıza yaklaşıyordu. Uzun boylu ve sıska kolları olan çocuğun kollarında dövmeler vardı. Kolunun ön kısmındaki bir deniz feneri dövmesine bakarken Samson'ın gerildiğini hissettim.

"Kahretsin," dedi çocuk. "Bu *sensin*. Nasılsın, dostum?"

"Hey," dedi Samson. Bu adamı görmek sanki onu pek heyecanlandırmamıştı. Hem... *Bu çocuk ona neden Shawn diye seslenmişti?*

Samson hafifçe bacağıma vurup masadan kalkmak istediğini işaret etti. Ayağa kalkıp geçmesine izin verdim ve adama sarıldı. Yerime oturdum, üçümüz de konuşmalarına kulak misafiri olduğumuz gerçeğini saklamıyorduk.

"Dostum," dedi çocuk, Samson'a. "Ne zaman çıktın?"

Çıkmak mı?

Samson dönüp masaya baktı. Onda bir huzursuzluk vardı. Elini çocuğun sırtına koyup konuştuklarını duymamamız için masadan uzaklaştırdı.

Sara ve Marcos'un ne tepki verdiklerini görmek için onlara baktım. Marcos bir şeyler içiyordu ama Sara başını merakla yana yatırmış, Samson'a bakıyordu. Tekrar masaya döndü ve "Bu tuhaftı. Ona neden Shawn dedi?" diye sordu.

Marcos omuz silkti.

"Belki de göbek adıdır," dedim, kendi kendime. Dün gece sorduğumda onu bana tam adını ve soyadını söylemeye neden zorlamadığımı düşündüm. Tuhaf olan daha onun adını bile bilmiyor olmamdı. Ama sanırım o da benim soyadımın Grim olduğunu bilmiyordu. Belki de biliyordu çünkü ne de olsa babamla soyadlarımız aynıydı.

"O çocuk Samson'a neden ne zaman dışarı çıktın diye sordu?" dedi Sara. "Nereden çıktı? Kodesten mi? Hapisten mi?"

Marcos yine omuz silkti. "Rehabilitasyonu da kastetmiş olabilir."

"*Rehabilitasyonda* mıydı?" diye sordu Sara.

"Hiçbir fikrim yok, onu ben de senin kadar tanıyorum," dedi.

Samson dakikalar sonra tekrar masaya döndüğünde arkadaşı yanında değildi. Ayağa kalktım ve koltukta kayarak yerine geçti. Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir açıklama yapmadı. Bir şey fark etmemişti çünkü Sara konunun kapanmasına izin vermeyecekti. Samson'a bakışlarından anlayabiliyordum.

"O çocuk sana neden Shawn diye seslendi?"

Samson bir an ona baktıktan sonra bir kahkaha attı. "Ne?"

Eliyle çocuğun gittiği yönü işaret etti. "Sana Shawn dedi! Ve sonra sana ne zaman çıktığını sordu. Neredeydin ki? Hapiste mi?"

Her nedense Samson bana baktı. Hiçbir şey söylemedim çünkü ben de Sara'yla aynı cevapları duymayı bekliyordum.

Tekrar Sara'ya döndü ve "Adım Shawn Samson." Eliyle Marcos'u işaret etti. "O tanıştığımızda bana Samson dedi ve öyle kaldı. Herkes bana Samson der."

Marcos pipeti dudaklarına götürdü. "Şimdi düşününce bana da bir yerlerden tanıdık geliyor."

Shawn? Adı *Shawn* muydu?

Ben Samson demeye alışmıştım, ona Shawn diyebileceğimi sanmıyordum.

"Tamam," dedi Sara. "Ama *nereden çıktın*? Hapisten mi? Sen hapiste miydin?"

Samson iç çekti ve onun bu konudan bahsetmek istemediğini anladım.

"Onu rahat bırak," dedi Marcos, Samson'ın rahatsız olduğunu o da anlamıştı.

Sara savunmacı bir şekilde elini bana doğru salladı. "Üvey kız kardeşimi ona ayarlamaya çalışıyorum, o yüzden onun bir suçlu olup olmadığını bilmeye hakkım var."

"Sorun değil," dedi Samson. "Şehirden çıkmaktan bahsediyordu. Yatılı okula birlikte gittik ve New York'tan ne kadar nefret ettiğimi biliyordu."

Bunu söyledikten sonra boğazının, sanki söylediği bir yalanı yutuyormuş gibi, yavaşça hareket ettiğini gördüm. New York'tan tanıdığı bir arkadaşıyla Teksas'taki bir yarımadada karşılaşma olasılıkları neydi?

Çok az, ama bu gerçekten Sara'yı ilgilendirir miydi? Ya da beni? Hiçbirimiz birbirimize geçmişimizi anlatmak zorunda değildik.

Şu anda neden ona karşı korumacı hissettiğimi emin değildim ama kendinden bahsetmekten nefret ettiğini biliyordum. Bu Sara'nın onunla ilgili bilmediği bir şey olabilirdi.

Gerçeği ondan daha sonra öğrenebilirdim. Ancak şu anda tek istediğim bu tuhaf durumun sona ermesiydi. "Ben New York'a hiç gitmedim. Teksas geldiğim üçüncü eyalet."

"Gerçekten mi?" dedi Sara.

Başımı salladım. "Evet. Kentucky'den sadece babamı görmek için Washington'a uçakla gittiğimde ayrıldım. Teksas'ın bu kadar sıcak olduğundan haberim yoktu. Pek sevdiğimi sanmıyorum."

Marcos kahkaha attı.

Garson, Sara'nın sipariş ettiği ara sıcaklarla geri döndü. Doldurmak için bardağıma uzandı ve Samson bir parça kalamara uzanıp ağzına attı. "Daha önce hiç kalamar yedin mi, Beyah?"

Ondan bir parça aldım. "Hayır."

Marcos başını çevirdi. "Sanki farklı bir gezegende büyümüş gibisin."

Sara bu sefer yememi beklemedi. Kendine ara sıcaklardan bir tabak hazırladı ve yemeye başladı. Bu kısacık anın diğerleri için bir önemi olmayabilirdi ama Sara'nın kendini ilk geldiğim geceki kadar baskı altında hissetmemiş olması beni rahatlatmıştı.

Sara bana başka neleri hiç denemediğimi sormaya başladı ve sohbet sadece Samson'la ilgili olmaktan, onunla hiç alakası olmayan bir yöne kaymaya başladı.

Birkaç dakika sonra Samson masanın altından uzanıp elimi tuttu. Hafifçe sıktıktan sonra bıraktı. Ona bakınca, sessizce *teşekkürler* dediğini gördüm.

Onu çok az tanıyordum ama onunla her nasılsa, kelime kullanmadan sözlü olarak iletişim kurabildiğim diğer herkesten daha iyi iletişim kuruyordum.

Tek bir bakışı daha fazlasını bilmeme gerek olmadığının kanıtıydı. En azından şu an için.

Katmanlarını onun belirlediği zamana göre açacaktım.

ON ALTI

Kumsalda her gece yakılan ateşin başına gittiğimizde yan yana iki sandalye kalmamıştı, bu yüzden Samson karşımda oturuyordu.

Ne yazık ki yanımda oturan Beau'ydu.

Samson'ın, benimle her konuştuğunda Beau'yu süzdüğünü fark ettim. Onunla ilgilenmediğimi açıkça belli etmeye çalışsam da Beau bir türlü anlamıyordu. Onun gibiler hiç anlamazlardı. O tipler istediklerini almaya alışkın olduklarından istedikleri onları istemediğinde bunu fark etmezlerdi. Bunun Beau için anlaşılmaz bir fikir olduğundan emindim.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Sara.

Ona bakınca oturduğumuz yerden yaklaşık on beş metre ilerideki kumdan yolu eliyle işaret ettiğini gördüm.

Cadence kumların üzerinde yürüyordu.

"Gittiğini sanıyordum," dedim.

"Ben de öyle," dedi Sara.

Cadence bize yaklaşırken mideme bir taş oturmuş gibi gelişini seyrettim. Samson'ın arkası dönük olduğundan bize doğru geldiğinden haberi yoktu.

Samson'ın yanına gelince, ellerini uzatıp gözlerini kapadı. Samson ellerini çekti ve başını geriye atıp ona baktı.

Daha tepki veremeden, Cadence, "Sürpriz!" dedi. Sonra eğildi ve onu dudaklarından öptü. "Bir hafta daha kalmak için döndük."

Vücudumdaki tüm kan sanki lava dönmüş gibiydi.

Cadence geri çekilince Samson hemen bana baktı. Yüz ifademde herhangi bir kıskançlık belirtisi yoktu ama tüm bedenimi sardığı kesindi.

Samson ayağa kalktı ve Cadence'a döndü. Ona ne söylediğini duyamadım ama elini Cadence'ın beline koyup okyanusu işaret etmeden önce bir an bana baktı. O yöne doğru yürümeye başladıklarında tek yapabildiğim kucağıma bakmaktı.

Hepimizden uzaklaşmasının nedeninin ondan kibarca ayrılmak olduğunu umuyordum. Ya da kabaca, umurumda değildi.

Bana hiçbir borcu yoktu. Dün gece öpüşmemizi sonlandıran ne de olsa bendim.

"İyi misin?" diye sordu Sara, tavrımdaki değişimi fark edince.

Sağlam bir nefes verdim. "Ne yapıyorlar?"

"Kim? Cadence ve Samson mı?"

Başımı salladım.

"Yürüyorlar," dedi. Gözlerini kısarak şüpheli bir ifadeyle bana baktı. "İkinizin arasında neler oluyor?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey olduğu yok."

Sara arkasına yaslandı. "Birçok konuda ketum olduğunu biliyorum, Beyah. Bunu kabul edebilirim ama eğer Samson seni bu yaz öperse, *lütfen* bana bir şekilde belli eder misin? Sesli ola-

rak söyleneme gerek de yok. Sadece çak bir beşlik de ya da öyle bir şey yap."

Başımı sallayarak onu rahatlattıktan sonra Samson ve Cadence'e baktık. Aralarında en az bir buçuk metre vardı. Cadence kollarını göğsünde birleştirmişti. Kızgın görünüyordu.

Tekrar ateşe döndüm ama birkaç saniye sonra toplu halde şaşkınlık sesleri yükseldi.

"Hadi oradan," dedi Marcos, kahkaha atarak. Ona baktım ama o, ateşe doğru geri gelen Samson'a bakıyordu. Yalnızdı, yanağını sıvazlıyordu.

"Ona tokat attı," diye fısıldadı Sara. Samson yerine gelince Sara, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

"Duymak istemeyeceği bir şey."

"Sen biraz önce onu ret mi ettin?" diye sordu Beau. "Ne bok yemeye yaptın bunu? O çok seksi."

Samson, duygusuz bir ifadeyle Beau'ya baktı. Eliyle Cadence'ın tepinerek gittiği yönü işaret etti. "Al senin olsun. Şansını dene."

Beau başını salladı. "Yok, ben buradaki arkadaşla şansımı denemek istiyorum," dedi, bir eliyle beni işaret ederek.

"Öyle bir şey olmayacak, Beau," dedim.

Beau bana sırıttı ama gayet açık ve net verdiğim bu ret cevabımın kafasında gerçekten kullandığım kelimelerden başka nasıl bir fikre neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ayağa kalktı ve elimi tuttu. Beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama yerimden kıpırdamadım.

"Benimle birlikte yüzmeye gel," dedi.

Başımı salladım. "Daha önce iki kere daha hayır demiştim."

Beni kaldırmaya çalıştı ama tam dizine tekme attığım sırada Samson yerinden fırladı ve tepemize dikildi. İkimizin arasına girip Beau'ya döndü. "Hayır dedi."

Beau önce Samson'a, sonra etrafına, sonra da bana baktı. Parmağıyla havaya bir fiske attı. "Aaa. Şimdi anladım. İkiniz işi pişirdiniz demek."

"Bunun benimle bir ilgisi yok," dedi Samson. "Daha önce de sana birkaç kez beni rahat bırak dediğini duydum. Lanet olası laftan anla biraz."

Samson şimdi sinirlenmişti. Bunun kıskançlıktan mı yoksa sadece Beau'nun bir dallama olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Konunun burada kapanacağını sanıyordum ama görünen o ki Beau azarlanmaktan hoşlanmıyordu. Samson'a yumruğunu salladı, suratına vurdu. Beau sonra sanki kavgaya hazırmış gibi ellerini önünde yumruk yaptı ama Samson elini çenesine götürdü ve dik dik Beau'ya baktı. "Sen ciddi misin?"

"Evet ciddiyim," dedi Beau, elleri hâlâ kavga pozisyonundaydı.

Marcos, Samson'ı korumak için ayağa kalktı ama Samson'ın Beau'yu eğlendirmeye pek niyeti yok gibiydi.

"Eve git, Beau," dedi Marcos, Beau ve Samson'ın arasına girerek.

Beau, Marcos'a döndü. "*Meksikaca dallama* nasıl denir?"

Dangalaklardan daha fazla nefret ettiğim bir şey varsa o da ırkçı bir dangalaktı. "Ona İspanyolca denir, Meksikaca değil," dedim. "Ve bence dallamanın doğru tercümesi *Beau* oluyor."

Böyle söyleyince Samson kahkaha attı. Bu da Beau'yu çok sinirlendirdi.

"Defol git, seni küçük zengin dallama. Hepinizin cehenneme kadar yolu var." Beau'nun yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Seni her gördüğümüzde cehennemde gibi oluyoruz zaten," dedi Sara sertçe.

Beua, Sara'yı işaret etti. "Defol git." Sonra beni işaret etti. "Sen de *defol* git."

Bence Samson'ın sınırı buydu. Beau'ya vurmadı ama çok seri bir şekilde Beau'nun üzerine ilerleyince onun sıçramasına neden oldu. Sonra Beau arkasını döndü ve sandalyedeki eşyalarını toparlayıp uzaklaştı.

Güzel bir manzaraydı.

Samson kendini sandalyeye bırakıp çenesini sıvazladı. "Sen ortaya çıktığından beri bir kızdan tokat, iki erkekten de yumruk yedim."

"O zaman beni korumayı bırak."

Samson, "*Öyle bir şey olmayacak*," der gibi bir gülümsemeyle bana baktı.

"Kanaman var." Hemen yanımdan bir havlu kaptım ve çenesini sildim. Çene kemiğinde ufak bir kesik vardı. Beau sanırım bir yüzük takıyordu. "Üzerine bir bant yapıştırmalısın."

Samson bana bakınca gözleri değişti. "Evde var." Sandalyeden kalktı ve ateşin etrafından dolanıp eve ilerledi.

Beni ne eve davet etti ne de gitmemi bekledi ama ben onun yüz ifadesinden peşinden gitmemi istediğini anlamıştım. Avucumla ensemi sıvazlarken, bedenimdeki hararetin arttığını hissedebiliyordum. Ayağa kalktım. Gitmeden önce Sara'ya baktım.

"Unutma," diye fısıldadı. "Bir işaret. Çak bir beşlik."

Güldüm ve sonra Samson'ın peşinden evine yürüdüm. Bir-

kaç metre önümdeydi ama içeri girdikten sonra kapıyı açık bıraktığına göre peşinden gittiğimi biliyor olmalıydı.

Merdivenin başına gelince, sakinleşmek için derin bir nefes verdim. Dün gece öpüşmüştük. En zor kısmı geride kalmıştı.

İçeri girerken kapıyı kapadım. Samson lavabonun başında durmuş bir havlu ıslatıyordu. Mutfağa geçtim ve hiç ışık açmadığını fark ettim. Evin içinde sadece elektrikli aletlerin ışığı ve pencerelerden içeri giren ay ışığının aydınlığı vardı.

Yüzündeki kesiğe bakmak için tezgâha yaslandım. Görebilmem için başını yana eğdi. "Hâlâ kanıyor mu?" diye sordu.

"Biraz." Geri çekilip ıslak havluyu tekrar çenesine koyuşunu seyrettim.

"Evde hiç bant yok," dedi. "Yalan söyledim."

Başımı salladım. "Biliyorum. Bu evde hiçbir halt yok."

Dudaklarında gülmek istiyormuş gibi kıpırtı oldu ama yüzünde gülümsemesine engel olan bir ağırlık vardı. O ağırlık her neyse *ben* de üzerimde hissediyordum.

Havluyu çekti ve tezgâha fırlattıktan sonra kendini zor tutuyormuş gibi iki eliyle tezgâhı tuttu.

Bu sefer, gerçekten çok istiyormuş gibi görünmesine rağmen ilk hamleyi o yapmayacaktı. Ne kadar gergin olsam da onunla baştan sona gerçek bir öpüşmenin nasıl olacağını tatmak istiyordum.

Samson'ın bakışları, beni tatlılıkla kandıran bir mıknatıs gibiydi. Ürkek adımlarla ona yaklaştım. Çok gergin görünmeme rağmen beni zorlamadı. Sadece bekledi. İkimiz de benim onu öpmek üzere olduğumu açıkça anladığımızda kalbim yerinden fırlayacak gibi çarpıyordu.

Dün geceden farklıydı. İkimiz de önceki günü bunu düşünerek geçirdiğimiz ve ikimiz de bunun olmasını istediğimiz sonucuna vardığımız için artık çok daha anlamlı geliyordu.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı yavaşça dudaklarına bastırırken göz temasını hiç koparmadık. Hâlâ ağız ağıza yken, artık olmayan sabrını toparlamaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Biraz geri çekilip tepkisini görmem gerekiyordu. Dik bakışları ve aralık dudakları bundan sonra olabilecekler için bir ipucu gibiydi. Son yirmi dört saati yaptığım hareketle ilgili pişmanlık duyarak geçirdiğimden, bu sefer mutfağı koşarak terk etmeyecektim.

Samson alnını alnıma yasladı. Bir elini başımın arkasına götürünce gözlerimi sımsıkı yumdum. Alnı hâlâ alnımdaydı ve onun da gözlerini kapadığını düşünüyordum. Sanki bana yakın olmak istiyor gibiydi ama sarılamayacağını bilmesine rağmen beni öpüp öpmemesi gerektiğinden emin değildi.

İçgüdüsel olarak, dudaklarını tekrar dudaklarımda hissetmek için başımı geriye attım. Bu sessiz davetimi ağzımın önce kenarını, sonra tam ortasını öperek kabul etti. Titrek bir nefes verirken sanki yaklaşmakta olanın tadını çıkarıyor gibiydi.

Saçlarımın arasındaki eli ile başımı biraz daha düzeltti ve sonra kendinden emin bir şekilde beni öptü.

Yavaş ve ağır öpücüğüyle ruhumun ufak bir parçasını yutmazsa hayatta kalamayacakmış gibiydi. Tadı tuzlu su gibiydi ve kanımın damarlarımda hırçın ve dalgalı bir deniz gibi dolaştığını hissettim.

Bu duygunun içinde yaşamak istiyordum. İçinde uyumak. İçinde uyanmak.

Öpüşmemizin bitmesini daha istemiyordum ama giderek yavaşlayınca bunu yapma şekli hoşuma gitti. Ağır, dikkatli, zor, bir tren gibi yavaşlayarak duruyormuş gibiydi.

Öpüşmemiz bitince, beni bıraktı ama ben kıpırdamadım. Hâlâ ona yaslanıyordum ama bu sefer beni tutmak yerine iki yanından sımsıkı tezgâhı tutuyordu. Şu anda beni kollarıyla sarmadığı için minnettardım.

Bu gece öpüşebileceğimi kanıtlamıştım. Ama birinin bana sarılmasına daha pek hazır değildim ve bu konuda nasıl hissettiğimi zaten biliyordu.

Alnımı omzuna yasladım ve gözlerimi kapadım.

Nefes alışverişlerini duyabiliyordum, başını hafifçe başıma yasladığında derin ve zorlanarak çıktıklarını fark ettim.

Bir süre böyle kaldık ve ben ne hissedeceğimi ya da ne düşüneceğimi bilmiyordum. Birini öptükten sonra insanın binlerce kilo daha ağır hissetmesinin normal olup olmadığını bilmiyordum.

Her şeyi yanlış yaptığımı hissediyordum ama aynı zamanda Samson ve benim bunu tüm dünyada tek doğru yapan insanlar olabileceğimizi de hissediyordum.

"Beyah," diye fısıldadı. Ağzı hemen kulağımın üzerinde olduğundan, adımı telaffuz edince ensemdeki ve kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Alnımı alnına dayadım ve gözlerimi kapadım.

"Efendim?"

Olduğundan çok daha uzun sürdüğünü hissettiğim bir duraksama oldu. "Ben ağustos ayında gidiyorum."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Sadece dört kelimeydi ama o dört kelimeyle noktayı koymuştu. Bu sonunda geleceğimizi bildiğimiz bir noktaydı.

"Ben de," dedim.

Başımı kaldırdım ve gözüm kolyesine takıldı. Dokunup parmağımı üzerinde gezdirdim. Bana beni tekrar öpmek istiyor olabilirmiş gibi bakıyordu. O gecelerden binlercesini yaşamak isterdim. Bu sefer hiçbir olumsuz hisse kapılmamıştım. Her şey güzel olsa da yine de tüyler ürperticiydi. Sanki beni ters yönde, içten dışa doğru öpmüş gibiydi –tıpkı bazen bana baktığında hissettiğim gibi. Sanki dışarıda olanı fark etmeden içimi görüyor gibiydi.

Tek parmağıyla çenemi kaldırdı ve dudaklarını tekrar dudaklarıma götürdüğünde bu sefer açık olan gözleriyle beni içine çekiyordu. Geri çekildi ama çok uzaklaşmadı. Söylediği her şey o konuşurken sanki ağzımın içine doluyordu. "Eğer bunu yaparsak, sığ sularda kalmalı."

Başımla onayladım ama sonra hayır anlamında salladım. Onunla aynı fikirde miydim değil miydim bilmiyordum. "Sığ sular derken neyi kast ediyorsun?"

Bakışları göğsümde hissettiğim sıkışmayla aynıydı. Sanki düşündüklerini duygularımı incitmeden bana nasıl anlatacağını düşünüyormuş gibi dilini üst dudağında gezdirdi. "Ben sadece... Eğer bu bir şeye dönüşürse. Bir yaz aşkı. Ben sadece öyle olmasını istiyorum. Ağustos ayında buradan bir ilişkim olarak ayrılmak istemiyorum."

"Bunu ben de istemiyorum. İkimiz de ülkenin farklı yerlerinde olacağız."

Parmaklarını kolumda gezdirerek aşağı indirdi. Tekrar yukarı çıkınca omzumda durmadı. Parmakları köprücük kemiğimin üzerinden geçip yanağımda durdu.

"İnsanlar bazen sığ sularda da boğulabilir," diye fısıldadı.

Bu karamsar bir düşünceydi. Bence bunu muhtemelen kendine saklamak istiyordu. Ama ben burada durmuş, o istese de istemese de katmanlarını açıyordum.

Hem de bir sürü katman vardı.

Onu öpmek bana nasıl sanki her katmanını açmadan geçmiş ve doğrudan merkezine dalmış gibi hissettirmişti bilmiyordum ama öyleydi. Sanki hâlâ etrafını saran tüm o bilinmeyenlere rağmen gerçek Samson'ı görebiliyordum.

"Yemekte karşılaştığın o adam kimdi?" diye sordum.

Zor yutkundu, başını çevirdi ve içimden elimle boğazını rahatlatmak geldi. "Sana yalan söylemek istemiyorum, Beyah. Ama dürüst de olamam."

Bunun ne demek olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama Samson dikkat çekmeye ya da dram yaratmaya çalışan biri değildi. O yüzden böyle bir şey söylemesi, durumun aslında yansıttığından daha bile kötü olduğunu düşünmeme neden olmuştu.

"Şimdiye kadar yaptığın en kötü şey neydi?" diye sordum.

Başını öngörülebilir başka bir hareketle sallayıp tekrar gözlerime baktı.

"O kadar kötü mü?"

"Kötü."

"Benim Dakota'yla yaptığımdan daha da mı kötü?"

Samson derin derin gözlerime bakarken, dudaklarını rahatsızlığını gösteren tek bir çizgi halinde sımsıkı kapadı. "İki farklı türde hata vardır. Zayıflıktan kaynaklanan hata ve güçten kaynaklanan hata. Sen o seçimi yaptın çünkü güçlüydün ve hayatta kalman gerekiyordu. O seçimi zayıf olduğun için yapmadın."

O cümlenin her kelimesine tutundum çünkü benim gerçeğim olsun istiyordum.

"Benim için sadece tek bir soruya cevap verir misin?" diye sordum. Evet demedi ama hayır da demedi. Sadece sorumu sormamı bekledi. "Bir tür saldırı mıydı?"

"Hayır. Öyle bir şey değil."

Bunu duyunca rahatladım. O da fark etti. Elleriyle saçlarımı omuzlarımdan geriye attı ve sonra dudaklarını alnıma götürdü. Beni öptükten sonra başını başıma yasladı. "Sana üniversiteye gitmeden önceki gün söyleyeceğim."

"Sonunda bana söyleyeceksen, neden hemen şimdi söylemiyorsun?"

"Çünkü yazın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Hem söylersem, öyle olmasını isteyeceğini sanmıyorum."

Bana, onunla konuşmak istemememe neden olacak ne söyleyebilirdi emin değildim ama bunu düşünmeye devam edersem, bu yüzden stres olacağımı biliyordum.

Bekleyecektim.

Sohbetlerimizin ilerleme hızını göz önünde bulundurunca, bunu ondan ağustos ayından önce öğrenecek gibiydim.

Ama şimdilik, sadece başımı salladım çünkü bu, bana bu akşam söylemek istediği bir şey değildi. Ve şu anda yapabileceğim bir şey varsa, o da onun bana dün gece gösterdiği sabrı şimdi ona göstermekti.

Beni tekrar öptü. Hızlı bir öpücüktü. Bir iyi geceler öpücüğü.

Ondan ayrılıp kapıya yürürken hiçbir şey söylemedim çünkü tüm bildiğim kelimelerin ağırlığıydı. Şu anda bile kapısından çıkıp gitmek çok zordu. 3 Ağustos'ta nasıl hissedeceğimi hayal bile edemiyordum.

Kapıyı kapadığımda P.J. dışarıda bekliyordu. Sadık bir şekilde merdivenden inip eve kadar peşimden geldi. Evin merdiveninin başına gelince, yatağına geçip yattı.

Neyse ki eve girdiğimde oturma odasında kimse yoktu. Kapıyı kilitledim ve sessizce merdivenden çıktım. Odamın kapısını açmadan önce, Sara'nın kapısına baktım.

Sanırım ona öpüştüğümüzü söylemek istiyordum. Başka bir kıza içini dökmeyi istemek tuhaf bir histi. Dakota ile aramızdaki şeyden Natalie'ye bile bahsetmemiştim. Ona anlatamayacak kadar çok utanıyordum.

Başka kimseyi uyandırmamak için Sara'nın kapısını yavaşça çaldım. Sara hiçbir şey söylemedi. Muhtemelen hâlâ kumsaldaydı.

Kapısını itip yatağında olup olmadığını kontrol etmek istedim ama başımı içeri uzatır uzatmaz, kapıyı çekerek kapadım.

Marcos üstündeydi. Hâlâ giyinikti ama yine de bunu görmeyi beklemiyordum.

Odama yürüdüm ama sonra Sara'nın daha önce kumsalda ona sadece bir işaret vermemle ilgili söylediklerini hatırladım.

Tekrar kapısına yürüdüm. O ve Marcos öpüşmeyi bırakıp bana baktılar. Yatağa yaklaştım ve elimi uzatıp bir beşlik çakmasını bekledim.

Güldü ve bir beşlik çaktı. Ben odadan çıkarken, "Oh be yaşasın!" diye fısıldadı.

ON YEDİ

Son birkaç gün hayatımın en stressiz günleriydi. Samson'la zaman geçirirken beynim on dokuz yıldır var olmayan bir tür hormon salgılıyor gibiydi. Daha mutlu hissediyordum. Her an dağılmanın eşiğindeymiş gibi hissetmiyordum.

Tek nedenin Samson olmadığına emindim. Daha önce hiç sahip olmadığım her şeyin bir karışımıydı. İçini termitlerin yiyerek çürütmediği kafamı sokacağım düzgün bir yer. Günde üç öğün yemek. Hemen koridorun karşısında yaşayan daimi bir arkadaş. Okyanus. Gün doğumu.

Bir anda sanki çok fazla iyi şey oluyordu. Aşırı dozda iyi şeye maruz kalıyordum ve bu bir tek, sonunda yaz bittiğinde hepsinden ayrılmak zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Ama Sara'nın da söylediği gibi, yazlar sadece ve sadece bugüne odaklanmaktan ibaretti. Yazın acıklı tarafına Ağustos'un üçünden sonra üzülecektim.

Samson sabahları balkonuma çıkmak için bir merdiven kullanmanın atlamaktan daha güvenli ve kolay olacağına karar vermişti. Balkonda her zamanki yerime oturmuş buzdolabından yeni çıkardığım üzümleri yerken merdiveni kaldırdığını duy-

dum. Sabah rutinimizin en sevdiğim kısmı merdivenin başına gelip bana güldüğü andı. Gerçi dün gece birlikte geçirdiğimiz sabahlardan daha iyi olabilirdi. Beni tekrar suya girmeye ikna etmişti ve keskin bir acıyla bölünmeden öpüşmüştük.

Öpüşme hafif kalırdı.

Epey ileri gitmiştik. Suda ellerimizi mayo ve şortların içine sokmadan ne kadar ileri gidilebilirse o kadar ileri gitmiştik. Ancak son birkaç gündür sabahlar hariç fiziksel olarak sadece o gün bir araya gelebilmiştik. Başka insanların önünde sevgi gösterisinde bulunmaktan biraz rahatsız oluyordum, hem zaten hep Sara ve Marcos'la birlikteydik.

Samson merdivenin başına geldi ve birbirimize güldük. "Günaydın."

"Selam." Ağzıma bir üzüm daha attım. Korkuluğun üzerinden geçtikten sonra eğildi ve bana bir öpücük verdikten sonra yanıma oturdu.

Poşetten bir üzüm aldım ve dudaklarına götürdüm. Hafif sırıtarak dudaklarını biraz araladı, üzümü alırken beni parmağımı ağzına sokmak zorunda bıraktı. Dudaklarını bir an için parmağımın etrafında kapadıktan sonra yavaşça geri çekildi. Üzümü çiğnemeye başladı. "Teşekkürler."

Artık onu gün boyu üzümle beslemek istiyordum.

Bir kolunu sandalyenin arkasına götürünce ona yaslandım ama beni kendine çekmesini ima edecek kadar çok yaklaşmadım. Güneşin doğuşunu sessizce seyrettik ve buraya geldiğimden beri hayatımın nasıl değiştiğini düşündüm.

Kim olduğumu bildiğimi sanırdım ama insanların farklı ortamlarda kendilerinin farklı versiyonları olabilecekleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her şeyin güzel ve mükemmel hissettirdiği bu ortamda aslında hayatımla barışıktım. Her gece

acı çekerek uykuya dalmıyordum. Babamdan eskisi gibi bir fiil nefret etmiyordum. Ve artık aşka eskisi kadar inançsız biri de değildim. Burada şüpheci biri de değildim çünkü hayata farklı bir pencereden bakabiliyordum.

Üniversiteye gittiğimde kendimin hangi versiyonu olacağımı düşündüm. Orada mutlu olacak mıydım? Samson'ı özleyecek miydim? Serpilmeye devam edecek miydim yoksa eski halime mi dönecektim?

Gölgelerin içinden alınıp güneşe koyulmuş bir çiçek gibi hissediyordum. Topraktan çıktığımdan beri ilk kez çiçek açıyordum.

"Bugünkü plan nedir?" diye sordu Samson.

Omuz silktim. "Bence Ağustos'un üçüne kadar hiçbir planım olmadığı konusu şimdiye kadar netlik kazanmıştır."

"Güzel. Bir golf arabası kiralayıp öğleden sonra sahilde bir tur atmaya ne dersin? Çok kuytu bir yer biliyorum."

"Olur. Kulağa eğlenceli geliyor." Özellikle de *kuytu* kelimesi. Bu sonunda onunla yalnız vakit geçirebileceğim bir davet gibiydi.

Güneş artık doğmuştu ve genellikle Samson bu noktada gider ve ben de tekrar uyurdum ancak bu sefer ayağa kalkmak yerine beni bacaklarının üzerinde oturacak şekilde kucağına çekti. Başını geriye yaslayıp ellerini belime koydu. "Güneşin doğuşunu bu pozisyonda seyretmeliyiz."

"Senin manzaran kapanır," dedim.

Bir elini yüzüme koydu ve parmak uçlarını çenemde gezdirince tenimde minicik küçük kıvılcımlar hisseder gibi oldum. "Sen manzaradan daha güzelsin, Beyah." Elini başımın arkasına götürdü ve dudaklarına yaklaştırdı.

Kollarını belime doladı ve beni daha da kendine çekti ama bunu yapmaması gerektiğini hatırlatmak için biraz kıpırdadım. Öpüşürken her iki kolunu bana dolamasından hoşlanmıyordum çünkü bu bana birinin bana sarıldığını hissettiriyordu ve bu, benim için öpüşmekten hatta seksten bile daha özel bir şeydi.

Samson'ı öpmeyi seviyordum. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum. Ama benimle kendini birkaç haftadan daha fazla paylaşmak istemeyen biriyle bu kadar özel bir şeyi paylaşma fikrinden hoşlanmıyordum.

Ellerini sanki son birkaç haftadır ben öğretmişim gibi belime götürdü. Çenemi öptükten sonra başımın yanını öptü. "Gitmem lazım," dedi. "Bugün yapacak çok işim var."

Her gün farklı bir iş yapardı. Birinin çatısını onarır, başka birinin kum yolunu yapardı. Birçoğu ağır iş sayılırdı. Yaptığı işten para alıp almadığını bilmiyordum.

Üzerinden indim ve merdivene gidişini seyrettim.

Merdivenden inip gözden kaybolurken göz teması kurmadı. Başımı sandalyeye yasladım ve ağzıma bir üzüm attım.

Ona fiziksel anlamda verdiğimden daha fazlasını istediğine emindim ama sığ sularda kalmakta ısrar ettiği sürece ona daha fazlasını veremezdim. Kucaklaşmamız ve beni tutması onun açısından sığ sularda gezinmek sayılabilirdi ama bana göre hepsi Mariana Çukuru'nda[11] bir yerlerdeydi.

Onunla öylesine seks yapmayı kucaklaşmaya tercih ederdim.

Bu muhtemelen bir psikoterapistin açığa çıkarması gereken derin mevzularım olduğunun bir kanıtıydı. Her neyse.

Okyanus terapisi benim içim şimdilik harikalar yaratmıştı ve bedavaydı.

---

[11] Dünya üzerinde bilinen en derin çukurdur. Büyük Okyanus'ta, Guam Adası'nın güney batısında, Japonya ve Endonezya arasında, iki ülkeye de aşağı yukarı eşit uzaklıkta yer alır.

Kuytu demek yetersiz kalırdı.

Bizi kumsalın o kadar ilerisine götürmüştü ki evler artık küme halinde toplanmıyordu. Aralıklı ve dağınık duruyorlardı. Hiç insan yoktu. Arkamızda bir tek kum tepeleri, önümüzde ise okyanus vardı. Ev yapmak için bir yer seçecek olsam, kesinlikle burayı seçerdim.

"Neden burada çok fazla ev yok? Sel baskını çok mu oluyor?"

"Eskiden burada bir sürü ev vardı. Ike Kasırgası her şeyi dümdüz etti." Samson bir yudum su içti. Sandviç, su ve bir de battaniye getirmişti. Bunu ilk resmi randevumuz gibi görüyordu çünkü Sara ve Marcos'la takıldığımız zamanlar gerçekten sayılmıyordu. Sabah erkenden golf arabasına binip beni almak için merdivenimin başına gelmişti.

"Sence bir daha her şey kasırgadan önceki gibi olur mu?"

Omuz silkti. "Önceki gibi olmayabilir. Tüm yarımada onarım sürecinde biraz daha nezihleşti ama benim tahmin ettiğimden daha çok serpiliyor. Süreç hâlâ devam ediyor gerçi. Daha önceki haline benzemesi için daha birkaç yıl geçmesi gerekiyor." Arkamızda bir yeri işaret etti. "Rake'in teknesini orada buldum. Kum tepesinin gerisinde muhtemelen hâlâ gömülü kalmış parçalar vardır. Kasırgadan sonra bu bölgede pek bir şey yapmadılar."

P.J.'e bir parça ekmek verdim. Buraya kadar golf arabasının arkasında oturarak gelmişti. "Sence bu köpek, evleri yıkılan insanlardan birinin miydi?"

"Bence bu köpeğin ait olduğu tek kişi sensin."

Buna gülsem de P.J.'nin ilk sevdiği kişi olmadığımı biliyordum. Komutları biliyordu, yani birileri eskiden onu eğitmek için uğraşmıştı.

Hep bir köpek istemiştim ama hiçbir zaman köpek besleyecek kadar yiyeceğimiz olmamıştı. Sokak köpeklerini yanıma alırdım ama sonunda onları daha çok besleyen başka aileler uğruna terk edilirdim.

"Ağustos olduğunda onu ne yapacaksın?" diye sordu Samson, P.J.'in başını kaşımak için üzerimden uzanarak.

"Bilmiyorum. Bir şeyler ayarlamaya çalışıyorum."

Samson'la o anda göz göze geldik ve aramızdan sanki bir düşünce kayıp geçti.

Köpekle ne yapacaktım?

Bizi ne yapacaktık?

Veda etmek nasıl hissettirecekti?

Samson kumlara uzandı. Ben bağdaş kurup oturduğum için başını kucağıma koydu ve düşünceli bir şekilde bana baktı. Elimi saçlarında gezdirip bu anın ötesi ve öncesiyle ilgili hiçbir şey düşünmemeye çalıştım.

"Başkaları senin hakkında ne düşünüyor?" diye sordu Samson.

"Bu tuhaf bir soru."

Samson, sanki bunun tuhaf bir soru olması umurunda değilmiş gibi beklenti içinde bana baktı. Kahkaha attım, düşünürken okyanusa bakıyordum.

"Uysal biri sayılmam, o yüzden bazen tavrım huysuz biriymişim gibi yanlış anlaşılmama neden olabiliyor. Ama geldiğim yerde beni annemle bir tutarlardı. İnsan onu yetiştirenlere göre yargılandığı zaman, kim olduğu konusunda tarafsız davranamıyor. Ya seni tüketmesini bekler ve başkalarının düşündüğü kişi olursun, ya da sahip olduğun her şeyle ona karşı savaşırsın." Eğilip ona baktım. "Sence insanlar senin hakkında ne düşünüyorlar?"

"İnsanların beni düşündüklerini hiç sanmıyorum."

Ona katılmadığımı göstermek için başımı salladım. "Ben düşünüyorum. Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Sanırım seninle tekrar okyanusa girmek istiyorum."

Samson gülümseyerek ayağa fırladı ve çekip beni de kaldırdı. Ben şortumu çıkarırken o da tişörtünü çıkardı. Elimi tuttuktan sonra dalgaların arasından ilerleyip sahilden uzaklaştık. Su göğüs hizama gelince durduk ve birbirimize bakıp su ikimizin de boyun hizasına gelene kadar çömeldik.

Aramızdaki boşluğu öpüşeceğimiz mesafeye gelecek şekilde kapadık.

Her öpüştüğümüzde, sanki kendimizden bir şeyleri biraz daha birbirimizin içine akıtıyor gibiydik. Keşke ilişkiler ve aşkla, çok iyi olduğumu ve aslında belki de *yeterince* iyi olmadığımı düşündüğüm her şeyle ilgili daha çok şey bilseydim. Bu duyguyu hissetmeye nasıl devam edeceğimi bilmek istiyordum. Samson gibi bir erkeğin benim gibi bir kıza âşık olup olamayacağını bilmek istiyordum.

Bir dalga çarparak ikimizi zorla ayırdı. Su ile saçım sırılsıklam oldu. Kahkaha atarak gözlerimi silerken Samson tekrar yanıma geldi. Bacaklarımı beline doladı ama ellerini belime koydu.

Gözünde bir mutluluk pırıltısı vardı.

Bunu ilk kez görüyordum.

Neredeyse iki haftadır buradaydım ve ilk kez tamamen rahat görünüyordu. Bunu benimle yakalamış olması beni mutlu etmişti ancak sürekli hissettiği bir şey olmamasına da üzülmüştüm.

"Ne gibi şeyler seni mutlu eder, Samson?"

"Zengin insanlar asla memnun olmazlar," dedi birden. Bunu hiç düşünmemiş olması bile üzücüydü.

"Yani söyledikleri doğru mu? Para ile mutluluk satın alınmıyor mu?"

"Fakirken ulaşacağın amaçların vardır. Seni heyecanlandıran hedefler. Bu bir rüya evi ya da bir tatil veya bir cuma gecesi yemeğe gideceğin bir restoran olabilir. Ama ne kadar çok paran varsa, heyecanlanacak bir şeyler bulmak giderek zorlaşır. Rüya evin zaten vardır. İstediğin zaman dünyanın istediğin yerine gidebilirsin. Canının istediği her yemeği yapması için özel bir şef tutabilirsin. Zengin olmayanlar tüm bunların tatmin edici şeyler olduğunu düşünebilirler ama öyle değildir. Hayatını hoş şeylerle doldurabilirsin ancak hoş şeyler ruhundaki boşlukları doldurmaz."

"Bir ruhun boşluklarını ne doldurur?"

Samson'ın bakışları birkaç saniye yüzümde gezindi. "Başka birinin ruhunun parçaları."

Dudaklarıyla çenemden aşağı indi ve dudakları dudaklarımı bulduğunda onlara karşı bir açlık hissettim. Açlıktan ölüyordum.

Suda olmamıza rağmen sertleştiğini hissettim. Yine de tek yaptığımız öpüşmekti. Birkaç dakika sürdü. Hem yetmemişti hem de gereğinden fazlaydı.

"Beyah," diye fısıldadı ağzımın içine. "Burada sonsuza dek kalabilirim ama bence hava kararmadan geri dönsek iyi olur."

Başımı salladım ama sonra onu tekrar öptüm çünkü havanın kararması umurumda değildi. Samson kahkaha attıktan sonra hemen sustu ve çok daha hızlı bir şekilde karşılık vererek beni öptü.

Keşke vücudunun daha çok yerine uzanabilseydim. Ellerimi göğsünde ve omuzlarında, sırtında gezdirmekten kendimi alamıyordum. Dudakları göğsüme indiğinde ellerim saçlarındaydı. Ilık nefesini tenimde, göğüslerimin hemen arasında hissediyordum. Bir elini ensemin arkasına götürdü ve bikini üstümün düğümüne dokunduğunu hissettim.

Sonra gözlerime bakıp sessizce izin istedi. Başımı salladım ve düğüm açılana kadar yavaşça ipleri çekti.

Bikinimin askıları aşağı düştü ve Samson öne eğilip göğsümün üstünü öptü. Yavaşça aşağı indi ve göğsümün ucunu ağzına aldı.

Titrek bir nefes aldım. Dilinin tenimde bıraktığı his ile tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi kapadım ve yanağımı başının tepesine yasladım, durmasını hiç istemiyordum.

Ama uzaklardan gelen bir motor sesi ile durdu.

Sahilde bu yöne doğru gelen bir kamyonet vardı.

Samson bikinimin askılarını kaldırdı ve ensemde bağladı. Homurdandım, hatta surat asmış bile olabilirdim. Kamyonet bize doğru gelmeden diğer yöne dönmüş olsa da sahile geri döndük.

Eşyalarımızı toplayıp golf arabasına yerleştirirken ikimiz de sessizdik. Güneş yarımadanın diğer tarafında batmaya başlamış, gökyüzü kırmızı ve mor renk almıştı. Okyanustan gelen esinti hızlandı ve bir an Samson'a baktım. Esintiye dönmüş, gözleri kapalı duruyordu. Şu anda üzerinde bir dinginlik vardı ve o dinginlik bana da yayıldı.

Ruh halleri bulaşıcıydı. Sadece bir-iki tane olduğuna memnundum. Tüm vaktimi onunla geçirmeye başladığımdan beri hiç bu kadar dengeli olduğumu hissetmemiştim.

"Hiç gözlerini kapatıp okyanusu dinledin mi?" diye sordu. Gözlerini açtı ve bana bakmak için döndü.

"Hayır."

Tekrar suya döndü ve gözlerini kapadı. "Bir dene."

Gözlerimi kapadım ve derin bir nefes verdim. Samson'ın eli, elimi buldu ve orada öylece, sessizce, suya bakarak ayakta durduk.

Onun duyduğu şeyi dinledim.

Martılar.

Dalgalar.

Huzur.

Umut.

Burada ne kadar durduğumuzu bilmiyordum çünkü meditasyon yapıyor gibiydim. Daha önce bir yerde gözlerim kapalı hiçbir şey düşünmeden ayakta durup durmadığımı bilmiyordum.

Onları bıraktım. Hepsini.

Sonunda, sanki dünya tamamen susmuş gibiydi.

O sessizlikten Samson'ın başımın arkasını öptüğünü hissedince çıktım. Gözlerimi açtım ve derin bir nefes aldım.

Ve işte böyle son buldu. Akşam yemeği, bir sevişme seansı ve bir stres giderici. Ne randevu ama.

"Köpeğin nerede?" diye sordu, golf arabasına binerken.

Etrafa bakındım ama Pepper Jack Peyniri'ni hiçbir yerde göremedim. Ona seslendim ama koşarak gelmedi. Bir an yüreğim ağzıma geldi ve bunu Samson da fark etti.

Samson da seslendi.

Endişelenmeye başlamıştım çünkü evlerimizden çok uzaktaydık ve eğer onu bulamazsak, geri dönüş yolunu bulamayabilirdi.

"Belki kum tepelerinin arkasındadır," dedi Samson. İkimiz de yüksek kum tepelerine yöneldik. Samson ellerimi tutup tepeye çıkmama yardım etti. Tepeye varıp diğer tarafa bakınca P.J.'i gördüğüm an rahatladım.

"Ah çok şükür," dedim, tepenin diğer tarafından aşağı inerken.

"Ne yapıyor?" diye sordu Samson, arkamdan gelirken. P.J. üç metre kadar ileride, hırslı bir şekilde yeri kazıyordu.

"Belki yengeç bulmuştur."

Yanına gidince donakaldım. Her ne bulduysa, yengeç değildi. Bu şeye benziyordu... "Samson?" diye fısıldadım. "O ne?"

Samson dizlerinin üzerine çöktü ve el şeklinde kemikleri andıran bir şeyin üzerinden kumları silmeye başladı.

P.J.'i çekip uzaklaştırdım ama benden kurtulmaya çalıştı. Samson şimdi kazmaya başlamış, kumları kenara itiyor, bir insan kolu olduğu bariz görünen kemikleri açığa çıkarıyordu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Elimle ağzımı kapadım. P.J. elimden kurtuldu ve uzaklaştı. Hızla Samson'ın yanına koştu ama Samson onu itti. "Otur," komutu verdi.

P.J. sızlanarak oturdu.

Samson'ın yanına diz çöktüm ve kemikleri giderek daha da çok ortaya çıkarırken onu seyrettim.

"Dokunmasan daha iyi olabilir," dedim.

Samson hiçbir şey söylemedi. İskeletin omuz eklemine ulaşana kadar kazmaya devam etti. Üzerinde hâlâ bir gömlek vardı. Kırmızı damalı, rengi solmuş ve yırtık bir gömlekti. Samson bir parçasına dokundu ve kumaş elinde paramparça oldu.

"Sence tamamı var mıdır?"

Samson hâlâ cevap vermiyordu. Poposunun üzerine kendini bıraktı ve yere baktı.

"Ben telefonu alıp polisi arayacağım." Ayağa kalkmak üzereyken bileğimi tuttu. Ona baktım ve bana yalvaran gözlerle baktığını gördüm.

"Arama."

"*Efendim?*" Başımı salladım. "Bunu bildirmemiz gerekiyor."

"Yapma Beyah," dedi tekrar. Onu hiç bu kadar kararlı görmemiştim. "Bu sana bahsettiğim adam. Rake. Gömleğinden tanıdım." Tekrar ortaya çıkardığı iskelete baktı. "Polis gelirse onu isimsiz bir mezara gömer."

"Ama yine de bildirmemiz gerekiyor. Bir ceset var. Kayıp bir şahıs."

Tekrar başını salladı. "O kayıp bir şahıs değildi. Daha önce de söylediğim gibi, hiç kimse gittiğinin farkına bile varmadı." Samson'ın tavrından fikrini değiştiremeyeceğimi çoktan anlamıştım. "O okyanusta olmak isterdi. Tek ait olduğu yer orasıydı."

Düşünürken bir süre ikimiz de sustuk.

Her nedense, bunun benim kararım olmadığını hissediyordum. Ancak bir saniye daha burada kalmak istemediğimden emindim.

Samson ayağa kalktı ve kum tepesinin arkasında gözden kayboldu. İnsan kalıntılarıyla yalnız kalmaya hiç niyetim olmadığından, ben de peşinden gittim.

Samson suya ilerledi ve birkaç metre kala birden durdu. Ellerini başının arkasında birleştirdi. Ben de durdum çünkü bunu sindirmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var gibiydi.

Çok uzun gibi gelen bir süre boyunca öylece suya baktı. Bense, doğru olduğunu bildiğimi yapmakla bu kararı tamamen

Samson'a bırakmak arasında kaldığımdan, sadece arkasından yürüdüm. Adamı tanıyan Samson'dı. Ben değildim.

Bir süre sonra, sonunda sessizliği bozdum. "Samson?"

Bana bakmadı. "Senden golf arabasını eve geri götürmeni istiyorum," derken oldukça kararlıydı.

"Sensiz mi?"

Başını sallarken hâlâ o tarafa dönüktü. "Seninle sonra orada buluşuruz."

"Seni burada yalnız bırakmayacağım. Karanlıkta yürünmeyecek kadar uzaktayız."

Bana döndü ve döndüğünde, on dakika öncekinden tamamen farklı biri gibiydi. Yüz hatları gerilmişti ve içinde şimdi bir şeyler daha kırılmış gibiydi.

Bana doğru yürüdü ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözleri sanki ağlamak üzereymiş gibi kıpkırmızıydı. "*Lütfen*," dedi. "Git. Bunu yalnız yapmalıyım."

Sesinde bir sızı vardı. Benim hiç bilmediğim bir acı.

Annemi ölü bulduktan sonra hissetmeyi beklediğim bir ıstırapti ama ben boşluğa düşmüş ve hiçbir şey hissetmemiştim.

Buna neden ihtiyacı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama benim bu kararı ona bırakmama, ona karşı çıkmamdan daha çok ihtiyacı olduğunun farkındaydım. Sadece başımı salladım ve "Tamam," derken sesim bir fısıltı gibiydi.

Hayatımda ilk kez ciddi anlamda sarılma ihtiyacı hissetmiştim ama yapmadım. İlk sarılmamızı böyle tuhaf bir anla bağdaştırmak istemiyordum. Golf arabasına bindim.

"P.J.'i de al," dedi. Onu almak için kum tepesinin diğer tarafına giderken onu bekledim. P.J. ile geri dönünce onu golf

arabasının yolcu koltuğuna oturttu. Samson golf arabasının tepesini tuttu ve, "Ben iyi olacağım, Beyah. Akşam görüşürüz," derken sesi dümdüzdü. Golf arabasından uzaklaştı ve tekrar kum tepesine yürüdü.

Samson'ı bana asla anlatmayacağını ve muhtemelen bir daha hiç bahsetmeyeceğini bildiğim bir şeyle geride bırakıp eve döndüm.

ON SEKİZ

Samson için gerçekten endişeleniyordum. Ancak burada oturup onu bekledikçe, acaba bu endişeye öfke de karışmalı mıydı merak ediyordum.

Benden konuyu kapatmamı istemesi haksızlıktı ama bakışlarından, Rake'den geriye kalanları okyanusa atmanın, benim için durumu polise bildirmekten çok daha önemli olduğu anlaşılıyordu.

Hayatım boyunca can sıkıcı bir sürü şeye tanık olmuştum. Bir kum tepesinden birkaç kemik çıkması ve okyanusa atılması benim için şaşırtıcı derecede sarsıcı değildi. Bunun beni nasıl gösterdiğini bilmiyordum. Samson'ı nasıl gösterdiğini de bilmiyordum.

Ona kızgın olmasam da endişeleniyordum. Stresten midem düğümlenmişti. Eve geleli neredeyse dört saat olmuştu. Duş alıp, akşam yemeği yiyerek, babam ve Alana'yla anlamsız şeyler konuşarak zaman geçirmeye çalıştım. Ama aklım hâlâ kum tepesinin diğer tarafındaki Samson'daydı.

Kumsal ateşinin başında oturmuş Samson'ın karanlık evine bakıyordum. Bekliyordum.

"Samson nerede?" diye sordu Sara.

Harika bir soru. "Birine yardım ediyor. Birazdan gelir." Bir yudum su içip söylediğim yalanları yuttum. Bir yanım Sara'ya doğruyu söylemek istiyordu ama yapmamam gerektiğini biliyordum. Karşısına geçip, *Hey Sara, kumsalda insan kalıntıları var ve Samson onları kazıp çıkardıktan sonra kemikleri okyanusa atacak*, nasıl derdim.

O çapta büyük bir şeyin üstesinden gelemezdi.

"Evet. Öpüşmeniz nasıldı bakalım?" diye sordu Sara.

Ona baktım ve umut dolu gözlerle bana baktığını gördüm.

Muhtemelen geceleri birbirlerinin saçlarını tararken dedikodu yapacağı bir üvey kız kardeşi tercih etmek isteyebileceği hissine kapılmıştım. Öyle bir kardeşi olmadığı için üzgündüm. Onun yerine ben vardım. Sevimsiz Beyah.

"Öpüşme aslında biraz moral bozucuydu."

"Ne? Neden?"

"Kötüydü demiyorum. O harika öpüşüyor. O sadece... Hep çok ciddi. Ben de öyleyim. İkimiz de eğlenceli olmayınca eğlenceli, seksi bir öpüşme olması çok zor." İç çektim ve başımı sandalyeye yasladım. "Bazen keşke biraz daha senin gibi olsaydım diyorum."

Sara kahkaha attı. "Eğer benim gibi olsaydın, Samson sana şu anda baktığı gibi bakmazdı."

Bu beni güldürdü. Belki de haklıydı. Bazı insanlar sadece birbirlerine uyarlardı. Ben Marcos'la uymazdım, Sara da Samson'la uymazdı.

Sadece sonbahar ve kışın da yazımız gibi huzurlu geçmesini istiyordum.

Bluetooth daha önce hiç duymadığım bir şarkıya geçince Sara her iki elini de havaya kaldırdı. "Bu şarkıya bayılıyorum!"

Ayağa fırladı ve dans etmeye başladı. Marcos da kalkıp onunla dans etti. Yavaş bir şarkı olmadığından ikisi de sanki hayat çok güzelmiş gibi ayaklarını yere vurup etrafta dönüyorlardı.

Şarkı bitene kadar dans etmelerini seyrettim ve Sara, nefesi kesilmiş bir halde sandalyeye oturdu. Kuma gömdüğü içki şişesine uzandı. "Al," dedi bana uzatıp. "Alkol herkesi eğlenceli yapar."

Şişeyi dudağıma götürdüm ve içiyormuş gibi yaptım. Sıkıcı olmayı annem gibi olmaya tercih ettiğim için gerçekten içmeye niyetim yoktu. Ama Sara'nın hatırı için içiyor gibi yaptım. Bu geceyi yeterince mahvetmiştim, o yüzden içki teklifini geri çevirip içtiği için onun suçluluk duymasını istemiyordum. Şişeyi ona geri verdiğim sırada gözüme hemen arkasında bir şey takıldı.

Sonunda. Saatler olmuştu.

Samson eve gitmek için yanımızdan geçmek zorundaydı. Her yeri kum olmuştu. Yorgun görünüyordu. Göz göze geldiğimizde biraz suçluluk hissediyor gibi görünüyordu. Hemen başını çevirdi ama sonra yanımızdan geçerken başını döndürdü. Geri geri yürürken tekrar başını kaldırdı. Başıyla evini işaret ettikten sonra arkasını döndü ve karanlığın içinde kayboldu.

"Çağrılıyorsun," dedi Sara.

Bir süre daha oturdum, hemen peşinden gitmeye hevesliymiş gibi görünmek istemiyordum. "Ben köpek değilim."

"Siz kavga mı ediyorsunuz?"

"Hayır."

"Git o zaman. Marcos beni çağırınca bu hoşuma gidiyor. Bu hep iyi bir şeyler olacağı anlamına geliyor." Marcos'a baktı ve "Hey, Marcos. Beni çağırsana," dedi.

Marcos bir kez başını salladı ve Sara sandalyesinden fırlayıp ona doğru yürüdükten sonra çarpıcı bir şekilde onun kucağına oturdu. Sandalye devrildi ve ikisi birlikte kuma düştü. Marcos birasını hâlâ havada tutuyordu. Tek bir damla bile dökülmemişti.

Onları yalnız bırakıp Samson'ın evine doğru yürümeye başladım. Yaklaşırken dıştaki duşun açık olduğunu duyabiliyordum. Evinin kazıklarının olduğu kattaki beton zemine çıktım. Burada hiç vakit geçirmemiştim ama hoştu. Duşun dışında bir bar ve birkaç masa vardı. Kumsal yerine neden her gece burada vakit geçirmediğimizi bilmiyordum. Samson'ın parti vermek için harika bir evi vardı ama o partiye ev sahipliği yapmak isteyen birine benzemiyordu.

Duşa yaklaşırken Samson'ın şortunu görmedim, bu da hâlâ giyinik olduğu anlamına geliyordu. Duşun kapısı yoktu. Duvarları ahşaptandı ve onu görmeden önce geçmem gereken bir açık alan ve sola dönüş vardı.

Sırtı bana dönüktü. Avuçlarını ahşaba dayamıştı ve duştan gelen su, ensesinden sırtına akıyordu. Başı omuzlarının arasından sarkıyordu.

"Özür dilerim," dedi sessizce. Döndü ve alnından ıslak saçlarını çekti.

"Ne için?"

"Seni bu duruma düşürdüğüm için. Ben sana hiçbir sırrımı söylemezken sır tutmanı beklediğim için."

"Benden kimseye söylemememi istemedin. Benden sadece polisi aramamamı istedin."

Eliyle yüzünü sildi ve tekrar akan suyun altına girdi. "Birine söyledin mi?"

"Hayır."

"Söyleyecek misin?"

"Söylememi istemezsen hayır."

"Aramızda kalmasını tercih ederim," dedi.

Sessizce onayladım. Benim için sır tutmak zor değildi. Bu konuda uzmandım.

Samson'ın kapalı bir kutu olması aslında hoşuma gidiyordu. İnsan daha okumadığı bir kitabı sevmemiş olamazdı. Ama sanırım ona karşı sabırlı olabiliyordum çünkü bana sonunda tüm gerçekleri anlatacağını söylemişti. Aksi takdirde, onun zahmet etmeye değer olmadığını düşünebilirdim.

"Rake'le aranızda daha fazlası olduğunu hissediyorum," dedim. "Bunu da bana borcun olan tüm o diğer cevaplarla Ağustos'un ikisinde anlatır mısın?"

Başını salladı. "Tamam. O zaman anlatırım."

"Cevaplamanı istediğim tüm soruların bir listesini tutmaya başlayacağım."

Dudağı seğirdi, sanki onu eğlendirmiştim. "Ben de hepsini Ağustos'un ikisinde cevaplayacağım."

Ona doğru bir adım attım. "Söz mü?"

"Yemin ederim."

Bir elini kaldırdım. Tırnaklarının içi toprak dolmuştu. "Hepsini kazarak mı çıkardın?"

"Evet."

"Ve Rake olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle."

Sesi de kendi de bitkindi. Hatta belki üzgün. Bence Rake hayatının anlattığından çok daha büyük bir parçasıydı. Kolye-

sine baktıktan sonra yüzüne baktım. Bana bakıyor, yüzünden sular damlıyordu.

Üstümdekiler serpintiyle ıslanmaya başladığı için tişörtümü çıkardım ve duşun duvarına fırlattım. Şortumu ve bikinimin üstünü çıkarmadım ve Samson'a tırnaklarını temizlemesi için yardım ettim. Tek tek tırnaklarındaki kirleri çıkarıp ellerini sabunla temizlerken sabırla bekledi.

İşim bitince, Samson elimi tuttu ve birlikte duracak şekilde suyun altına çekti. Beni öptü ve beni akan suyun altından çekerken sırtını duvara yasladı.

Yavaş bir öpüşmeydi. Elleri belimde duşun duvarına yaslandı ve anı benim yönlendirmeme izin verdi.

Ona doğru yaslanıp, göğüslerimi çıplak göğsüne bastırdım, sol elimi ensesine götürdüm. *Sara'ya hüzünlü bir öpüşme olduğunu söylememeliydim. O açıklama bu öpüşmenin berbat bir tarifiydi.*

Uzun ömürlü daha doğru bir kelimeydi.

Her öpüşmemiz, sanki sonsuza dek benimle kalacakmış gibi hissettiğim için önemliydi. Bunlar tesadüfen meydana gelen ufak sevgi gösterileri değildi. Bu öpüşmelerin ardında karşılıklı çekimden daha büyük bir şey vardı. Şu an o daha büyük şey hüzündü ve sadece birkaç dakikalığına bile olsa, bunu onun içinden söküp çıkarmak istiyordum.

Sağ elimi parmaklarım şortunun lastiğini bulana kadar göğsünden aşağıya indirdim. Elimi içeri soktum ve soktuğum anda, Samson derin bir nefes aldı. İlk kez ona dokunurken öpüşmeyi bıraktık. Gözlerini, sanki bunu yapmak zorunda değilsin der gibi dikmiş bana bakıyordu ama bir yandan da durmamam için yalvarıyor gibiydi.

Onu sımsıkı kavradım ve başını iç çekerek geriye attı. "Beyah," diye fısıldadı.

Boynunu öptüm ve elimi yavaşça aşağı yukarı kaydırmaya başladım. Dakota ile karşılaştırıldığında göründüğünden daha fazlası vardı. Buna şaşırmamıştım. Samson tanıdığım herhangi biriyle karşılaştırıldığında her anlamda daha fazlasına sahipti.

Sol elimle şortunu biraz daha indirdim. En az birkaç dakika daha bu pozisyonda kaldık. Ona dokunuyordum. Samson'ın nefesi daha ağırlaşmış ve derinleşmişti, her hareketimle kalçalarını daha da sıkı tutuyordu. Başka bir yere bakamadan, yüzünü seyrettim. Bazen bana bakıyor, bazen de sanki bu çok fazla geliyormuş gibi sımsıkı gözlerini kapatıyordu.

Vücudundaki tüm kaslar kasılmaya başlayınca, birden elini saçıma kaydırıp hafifçe çektikten sonra, başımı geri yatırarak dudaklarını dudaklarıma götürdü. Hızlıca iki adım atıp, beni karşı duvara yaslarken bundan önceki diğer tüm öpüşmelerimizden daha büyük bir güçle öpmeye devam etti.

Onu hâlâ tutuyordum ve sanki aynı anda hem nefes alıp hem beni öpmekte zorlanıyor gibiydi. Çok geçmeden uzaklaştı ve başını başıma yasladı. Ağzı kulağımın üzerindeyken genizden gelen bir sesle, "*Kahretsin...*" dedi.

Dokunuşumun etkisiyle titremeye başlayınca tüylerim diken diken oldu. Yapışkan ılık sıvıyı avucumda hissedene kadar onu okşamaya devam ettim ve sonunda iç çekerek yüzünü boynuma götürdü.

Soluklanmak için biraz bekledi ve sonra duş başına uzandı. İkimizin arasına yaklaştırıp kendini ve elimi yıkadıktan sonra tekrar yere bırakıp beni öptü.

Maraton koşmuş gibi nefes alıp veriyordu. Bu noktada, ben de öyle nefes alıp veriyor olabilirdim.

Sonunda geri çekilip bana baktığında, gözlerindeki ağırlığın bir kısmı kalkmış gibiydi. Tek istediğim buydu. Bu gece dışarıda ona her ne olduysa daha iyi hissetmesini istiyordum.

Onu yumuşak bir şekilde dudağının kenarından öpüp iyi geceler demeye hazırlanırken parmaklarını ıslak saçımda gezdirip, "Seni tutmama ne zaman izin vereceksin?" diye fısıldadı.

Yalvaran gözlerle, kucaklaşmaya sanki biraz önce yaptığım şeyden daha çok ihtiyacı varmış gibi bakıyordu.

Ağlamaktan bu kadar korkacak olmasam muhtemelen şu anda bana sarılmasına izin verirdim. Gözlerimdeki savaşı görebiliyormuş gibi başını salladı ve başımın yanını öptü.

"İyi geceler," diye fısıldadım.

"İyi geceler, Beyah." Duşu kapadı ve tişörtümü alıp üzerime geçirdikten sonra evinden uzaklaştım.

ON DOKUZ

Samson'ın beş evi de 4 Temmuz haftası için kiralandığından, Marcos'la birlikte kalıyordu.

Rake'i bulmasının üzerinden bir hafta geçmişti. O konuyu konuşmadık. Ağustos'un ikisine bir aydan az kalmıştı ve cevaplarımı o zaman alacaktım. O günü iple çekmiyordum. Ağustos'un ikisi benim için sadece birbirimize veda edeceğimiz günün arifesi demekti.

Sadece bugüne odaklanmaya çalışıyordum.

Ve bugün kumsal orada olmak istemeyeceğimiz kadar kalabalıktı. Marcos'un balkonundaydık. Sahilden birkaç sokak geride olduğu için buradaydık. Çok fazla müzik ve gürültü, Teksas'ın herhangi bir barında karşılaşacağınızdan daha çok sarhoş insan olduğundan hiçbirimizin içinden o kalabalığa yaklaşmak gelmiyordu.

Bu akşam Marcos'un ailesiyle yemek yedik. İki kız kardeşi ve bolca hareket, sohbet ve yiyecek vardı. Samson, Marcos'un ailesiyle olmaya alışkınmış gibi görünüyordu ve bu kendi ailesiyle birlikteyken nasıl olduğunu merak etmeme neden oldu.

Onlar da babamın ve Alana'nın sevdiği gibi birlikte aile yemekleri yiyorlar mıydı? Benimle tanışsalar beni kabul ederler miydi? İçimden bir ses etmeyeceklerini, edecek olsalar onlar hakkında bu kadar ketum davranmayacağını söylüyordu.

Bu gece kabul edildiğimi hissediyordum. Kabul edilmiş ve güzel yemekler yemiştim. Bu yaz kilo alma hedefim yerle bir olmuştu. Buraya geldiğimde aldığım kot pantolona girebileceğimden bile emin değildim. Bu yaz çoğunlukla şort ve bikini giymiştim.

Güneş yeni batmıştı ancak havai fişekler çok daha önce başlamıştı. Sonunda hava karardığı için sayıları giderek artıyordu ve yarımadanın her yerinde atılıyordu.

"Galveston havai fişekleri birkaç dakikaya başlar," dedi Sara. "Keşke buradan görebilseydik."

"Marjorie'nin çatısının manzarası güzel olurdu," dedi Samson.

"Sence çıkmamıza izin verir mi?" diye sordum.

Samson omuz silkti. "Uyanık olup olmadığına bağlı."

Marcos ayağa kalktı. "Bu gürültüde kimse uyuyamaz."

Hep beraber, Marcos'un evinin alt katında bekleyen P.J.'le birlikte Marjorie'ye gittik.

Sokağına vardığımızda Marjorie verandasında oturmuş, sahildeki karmaşayı seyrediyordu. Yaklaştığımızı gördü ve "Daha önce gelmenizi bekliyordum," dedi. Eliyle ön kapısını işaret etti. "Buyurun."

"Teşekkürler, Marjorie," dedi Samson.

İçeri girince, önce Sara ve Marcos'un, sonra benim merdiveni çıkmamı bekledi. Çatının girişine gelince, Sara elleri ve dizlerinin üzerinde açıklıktan geçti. Marcos ona yardım etmeye

çalışsa da ona hayır anlamında başını salladı. "Çok yüksek. Hareket edemiyorum."

Samson kahkaha attı. "Çatının ortasına gitmeyi dene. Orada yeri değil sadece gökyüzünü görürsün."

Sara emekleyerek çatının ortasına ilerledi. Hepimiz onu takip ettik ve onun yanına oturdum. Samson benim yanıma oturdu.

"Burada nasıl yürüyorsun?" diye sordu Sara.

"Aşağı bakmıyorum," dedi Samson.

Sara bir an için yüzünü kapatıp baş dönmesini hafifletmeye çalıştı. "Yüksekten korktuğumdan hiç haberim yoktu."

Marcos ona sarıldı. "Buraya gel tatlım." Marcos'a yaklaştı ve onun Sara'ya öyle sarıldığını görmek Samson ile benim birbirimize hiç dokunmadığımızı fark etmeme neden oldu. Ona baktım ama o aşağıda kumsalda bir yerlerde atılan havai fişeklere bakıyordu.

"Marjorie'nin kimsesi yok mu?" diye sordum.

Bana bakıp gülümsedi. "Hayır. Bir oğlu var. Houston'da avukat. Ayda birkaç kez onu ziyarete gelir."

Bunu duyduğuma sevinmiştim.

Samson yüzümdeki rahatlamayı fark etti ve sonra uzanıp alnıma minik bir öpücük kondurdu. "Çok tatlısın," diye fısıldadı. Sonra elimi tuttu, parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve birlikte sessizce havai fişekleri seyrettik.

Vakit geçtikçe daha fazla havai fişek atıldı. Galveston'dan atılan, burundaki havai fişeklerin hepsini görebiliyorduk. Her nasılsa, okyanusun açıklarında bile havai fişek atılıyordu.

Marcos, Sara'ya baktı ve "Arka planda beleşe bu kadar çok havai fişek varken bu harika bir evlenme teklifi olabilirdi. Daha yeni tanışmış olmamız ne üzücü," dedi.

"Beni seneye tekrar buraya getir," dedi Sara. "Bu konuşmayı unutmuş numarası yapacağım."

Beni güldürüyorlardı.

Birkaç dakika sonra Sara, Marcos'a midesi bulandığı için aşağı inmek istediğini söyledi. Onlar gittiler ama Samson ve ben, Marjorie'nin çatısında kaldık.

Havai fişeklerden çok onu seyrettiğimi fark ettim. O her şeyle aşk yaşıyor gibiydi.

"Darya'yı hiç bu kadar güzel görmemiştim," diye fısıldadı Samson.

Bir dakika. *Ne?* Darya kalbini kırdığını söylediği kızın adıydı.

"Baksana, havai fişekler nasıl da yansıyor," dedi okyanusu işaret ederek. İşaret ettiği yere sonra ona bakarken, kafam karışmıştı.

"Sen *okyanusa* Darya mı diyorsun?"

"Evet," dedi sakince. "Darya, *deniz* demektir. Rake öyle derdi."

"Bana Darya'nın kalbini kıran eski kız arkadaşın olduğunu söylemiştin."

Samson güldü. "Sana Darya'nın kalbimi kırdığını söyledim ama hiçbir zaman bir kız olduğunu söylemedim."

O konuşmamızı hatırlamaya çalıştım. Bunca zamandır *sudan* mı bahsediyordu? Okyanus insanın nasıl kalbini kırardı acaba?

"Sana..."

"Ağustos'un ikisinde söyleyeceksin," dedim gözlerimi devirip lafını tamamlayarak. Pozisyon değiştirip telefonu çıkarmak için cebime uzandım. "Not tutuyorum. Bana bir sürü açıklama borçlusun."

Samson güldü. "Listeyi görebilir miyim?"

Sonuncuyu ekledikten sonra telefonumu ona uzattım. Listeyi okumaya başladı.

"Babanın kiralık evlerinden bahsetmekten neden hoşlanmıyorsun? Akşam yemeğinde yanımıza gelen o çocuk kimdi? Yaptığın en kötü şey neydi? Ailenden bahsetmekten neden hoşlanmıyorsun? Rake'le ilgili hikâyenin tamamı ne? Kaç kızla birlikte oldun?" Durdu ve bir an için bana baktıktan sonra tekrar listeye döndü. *"Tam adın ne? Okyanus kalbini nasıl kırdı?"*

Bir süre telefonuma baktıktan sonra geri verdi.

"On," dedi. "Ama sadece dokuzunu hatırlıyorum. Kızlardan biriyle ilgili anılarım biraz bulanık."

On. Kendimle karşılaştırdığımda çok fazlaydı ama geçmişiyle ilgili tahminlerimdeki kadar çok değildi. Elli de diyebilirdi ve buna şaşırır mıydım bilmiyordum. "On çok değil."

"Senin bir kişin ile karşılaştırıldığında fazla," dedi şakalaşarak.

"Ben sadece daha fazla olduğunu sanıyordum. Sara seni öyle bir anlattı ki her hafta başka bir kızla yattığını düşünmüştüm."

"Çok nadiren yatarım. Kaç tanesiyle seviştiğimi bilmiyorum gerçi. Lütfen Ağustos'un ikisinde bana o soruyu sorma çünkü buna cevap veremeyebilirim."

Hemen önümüzde atılan bir havai fişek devasa bir şekilde patladı. Samson'ın dikkati dağıldı ama ben ona bakmaya devam ettim.

"Bazen sorularımın hepsine cevap istiyor muyum bilmiyorum. Senin gizemin seninle ilgili en çok sevdiğim şeylerden biri olabilir. Aynı zamanda seninle ilgili *en az* sevdiğim şeylerden de biri."

Samson bana bakmadan, "Seninle ilgili en çok neyi sevdiğimi bilmek ister misin?" diye sordu.

"Neymiş?"

"Sen bugüne kadar tanıdığım insanlar arasında fakir olsaydım muhtemelen beni çok sevecek tek insansın."

Bu çok doğruydu. "Haklısın. Sahip olduğun para seninle ilgili en az sevdiğim şey."

Samson omzuma bir öpücük kondurdu. Sonra tekrar okyanusa daldı. "Bu yaz gelmene çok sevindim, Beyah."

"Ben de," diye fısıldadım.

YİRMİ

Doğum kontrol hapından hoşlanmıyordum. Neredeyse bir haftadır kullanıyordum ve duygularımı alt üst etmişti. Buraya geldikten sonra yaşananları daha da fazla hissetmeye başlamıştım. Annemi ciddi anlamda özlediğim anlar olmuştu. Kendimi Samson'a âşık olmaya başladığıma ikna ettiğim anlar. Babamla sohbet edeceğim için heyecanlandığım anlar.

Kim olmaya başladığımı bilmiyordum ama bundan hoşlandığımdan emin değildim. Doğum kontrol hapıyla bir ilgisi olduğundan gerçekten şüpheliydim ama suçlayacak bir şey olması hoştu.

Samson günün büyük kısmında yoktu. Sara ile birlikte o yokken sahilde Marcos'la takıldık. Akşam yemeği saati geçmişti ve acıkmıştık, ancak tam toparlanmaya başladığımız sırada üç çocuk Samson ile bizim evin arasında kalan kumsala voleybol ağı kurmaya başladı. Sara ile sandalyelerimizi kazıkların olduğu kattaki depo alanına bıraktıktan sonra onlara baktım.

Göğsümde, sanki voleybol özlediğim bir şeymiş gibi tuhaf bir sızı hissettim.

Böyle olacağını hiç düşünmemiştim.

"Gidip onlarla oynayabilir miyim diye soracağım," dedim. "Sen de oynamak ister misin?"

Sara başını salladı. "Ben duş almak istiyorum. Popomun çatalında bile kum var." Merdivene yöneldi. "Ama sana iyi eğlenceler. Onlara günlerini göster."

Çocukların yanına gittiğimde teke tek maça başlamak üzereydiler.

İçlerinden biri görünmez kenar çizgisinde otururken, diğer ikisi başlamaya hazır pozisyondaydı. "Hey," dedim, onları bölerek. Hepsi dönüp bana baktı. Yaklaşınca biraz gözüm korkmuştu. Bu çocukların ne kadar iri olduğunu görünce kendimi komik duruma düşürebileceğimi hissettim. "Bir kişi daha lazım mı?"

Üçü birbirine baktı. En uzun boylu olan sırıtarak, "Emin misin?" diye sordu.

Sırıtışı beni sinir etmişti. "Evet. Hatta biraz daha adil davranıp üçünüzün arasından en kötüyle eş olacağım."

Güldüler. Sonra ikisi birden yerde oturan çocuğa baktı. "Üçümüzün içinde en kötü oynayan o."

Kumda oturan çocuk da doğruladı. "Doğru. Berbatım."

"Harika. Hadi oynayalım." P.J. yanımda durduğu için onu ayakaltında olmayacağı bir yere götürdüm ve oturup beklemesini söyledim.

Başlamadan önce çocuklar kendilerini tanıttılar. Takımımdaki çocuğun adı Joe'ydu. En uzun boylu olan Topher ve diğeri de Walker'dı. Walker servisi direkt bana attı ve kolayca filenin üzerinden geçirdim.

Walker topu Topher'a çıkardı ve bana doğru smaç atmaya çalıştı. Ama ben o daha farkına varmadan fileye sıçrayıp başarılı şekilde topu kestim.

"Etkileyici," diye mırıldandı Topher, ilk puanımı aldıktan sonra.

Joe daha topa bile dokunmadan üç puan almıştım.

Bir süredir antrenman yapmadığım için normalden çok daha kısa sürede nefesimin kesildiğini hissettim. Bunun için de doğum kontrol hapını suçluyordum. Ve kumu. Daha önce hiç kumda oynamamıştım.

Karşı takım, Joe ve ben servis atmadan önce iki puan daha aldılar. Tam servis atacağım sırada Samson'ın balkonda durduğunu gördüm.

Bana bakıyor, bizi seyrediyordu. El salladım ama o sallamadı.

Kıskanmış mıydı?

Balkondan çekilip eve geri girdi.

Bu da neydi?

Buna gerçekten sinirlenmiştim. Samson voleybol oynadığımı biliyordu. O, bu üç çocuğun biriyle flört ettiğimi düşünmeden masum bir voleybol maçı yapabilmeliydim.

Öfkem servisime yansıdı ve topa istediğimden daha sert vurdum. Şans eseri, içeriye, hemen çizginin üzerine düştü.

Beni endişelendiren de buydu. Samson'la daha fazla zaman geçirdikçe, onun ister istemez hoşlanmayacağım yönleri gün yüzüne çıkabilirdi. Kıskançlık hiç hoşlanmadığım bir şeydi.

Hemen bir sayı alınca dönüp tekrar balkona baktım. Hâlâ balkonda yoktu.

Tüm öfkemi ve enerjimi oyuna yansıtıyordum. Topa çıktım ve dizlerimin üzerine düştüm. Joe topa dokunmadan ben üç kez daha yere düşmüştüm. Bu maçın sonunda bir patlıcana döneceğim kesindi.

Bir sayı daha aldık ve dörde dört bitirdik. Joe yanıma geldi ve bir beşlik çaktı. "Bu kazandığım ilk maç olabilir," dedi.

Güldüm ama Samson'ın merdivenden indiğini görünce gülümsemem kayboldu. Buraya gelip olay çıkarırsa, gerçekten çok sinirlenecektim.

Geliyordu. Bu tarafa geliyordu.

Ve elinde bir... *Sandalye* vardı.

"Dikkat," diye bağırdı Joe. Başımı kaldırdım ve topun bana doğru geldiğini gördüğümde elimin ucundan geçti. Topa uçtum ve yere düşüp topu istemeden başka yöne gönderince bir ağız dolusu kum yuttum.

"Kalk, Beyah!" diye bağırdı Samson.

Ayağa fırladım ve dönüp ona baktım. Sandalyesi elinde, bize doğru yürüyordu. Sandalyeyi kumda P.J.'in yanına, ağdan yaklaşık bir buçuk metre uzağa koydu ve oturduktan sonra, başındaki gözlüğü taktı. Sonra ellerini ağzına götürdü. "Hadi, Beyah!" diye bağırdı.

Ne yapıyor bu?

Top bu sefer Joe'ya geçti ve sonunda topu benim için mükemmel bir şekilde ağa çıkardı. Benim, takımımın en iyi köşe smaçörü olduğumu bilmiyorlardı.

Doğrudan Topher ve Walker'ın arasına smaç attım. Top kuma değip sayı olunca, Samson ayağa fırladı.

"Evet!" diye bağırdı. "Aynen böyle devam, Beyah!"

Ne yaptığını anlayınca ağzım açık kaldı. Samson ona söylediğimi hatırlamıştı –oyunlarımı seyretmeye hiç kimsenin gelmediğini.

Buraya bana tezahürat yapmaya gelmişti.

"Bu herif de kim?" dedi Joe, Samson'a bakarak.

Samson sandalyenin tepesine çıktı ve tezahürata devam etti. "Beyah! Beyah!"

Bu gördüğüm en banal şey olabilirdi. Görünmez bir seyircinin arasında tek başına duran bir adam, daha önce kimsenin naralar atmadığını bildiği bir kız için avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Bu daha önce birinin benim için yaptığı en dokunaklı şeydi.

Topher servis attı ve gözlerimdeki yaşlara rağmen topu karşılayınca şoke oldum.

Lanet olası duygular. Bunun için de doğum kontrol hapını suçluyordum.

Uzun bir süre Samson susmadı. Oynadığım diğer üç çocuğu rahatsız ettiğini düşünüyordum ama hayatım boyunca hiç bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum. Her düşüşüm ve aldığım her puanda, nefesimin kesildiğini hissettiğim her anda gülüyordum. Gülüyordum çünkü daha önce hiçbir voleybol maçından bu kadar keyif almamıştım. Gülüyordum çünkü Samson bunu ne kadar özlediğimi fark etmemi sağlamıştı. Bugün bir voleybol topu alacaktım. Tekrar antrenmana başlamam gerekiyordu.

Nedeni Joe kadar kötü olmam değildi. O elinden geleni yapıyordu ama ben oyunu tek başıma götürüyordum. Bir noktada, o kadar nefesi kesilmişti ki öylece kenara çekildi ve neredeyse otuz saniye kadar her şeyi tek başıma yapmak üzere yalnız kaldım.

Oyun sayısına yaklaştığımızda mucizevi bir şekilde bir puan öndeydim. Bir puan daha alabilirsem, kazanıyordum.

Servis atmak için topu kaldırdığımda, Samson'ın sessiz olduğunu fark ettim. Dikkatli bir şekilde, sanki maçla gerçekten ilgileniyormuş gibi bana bakıyordu. Bana ufak bir gülümsemeyle bakıp elleriyle her şey yolunda işareti yaptı ve ben de ne-

fesimi tutup servis attıktan sonra filenin diğer tarafında kuma düşmesi için dua ettim.

Kısa bir servisti. Hem Topher hem de Walker topa atladı ama ikisinin de yetişemeyeceğini biliyordum. *SERVİS!* Top büyük bir sesle kuma düşünce, Samson sandalyesinden fırladı. "Başardın!"

Şoke olmuş halde kalakaldım.

Başardım. Aslında *başardık* derdim ama Joe'nun pek bir faydası olmamıştı. Ona bir beşlik çaktım ve sonra diğer ikisinin ellerini sıktım.

"Gerçekten çok iyisin," dedi Topher. "Bir maç daha yapalım mı?"

Samson'a baktım ve başımı salladım. Biraz soluklanmaya çalıştım ve "Bu gece olmaz. Ama yarın gelirseniz bir maça daha varım," dedim.

Onlara el sallayarak veda ettikten sonra Samson'a döndüm. Beni yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşıladı. Kollarımı boynuna doladım ve beni yerden kaldırıp döndürdü. Tekrar yere bastığımda, beni bırakmadı.

"Sen bir efsanesin," dedi. Yüzümdeki kumları temizledi. "Pis bir efsane."

Güldüm ve Samson beni kendine çekti. Yanağını başımın üstüne yasladı ve beni sıktı.

Bunu yaptığı anda ne olduğunu fark ettim. Bütün bedeninin, sanki beni bırakması mı yoksa daha sıkı tutması mı gerektiğinden emin değilmiş gibi öylece kalakaldığını hissettim.

Yüzümü tişörtüne yasladım.

Kollarımı Samson'ın boynundan çekip beline doladım. Kendimi onun yakınlığına bırakıp gözlerimi kapadım.

Beni daha sıkı tuttuğunu hissettim ve derin bir nefes verirken bir elini sırtımdan aşağı indirdi. Duruşunu onun kollarına bir şekilde daha iyi yerleşebilmem için biraz düzeltti.

Ve sonra biz böyle dururken dünya etrafımızda dönmeye devam etti. O beni tutuyordu. Ben ona izin veriyordum.

Ben *istiyordum.*

Ne kadar iyi hissedebileceğimden hiç haberim yokmuş. Tüm bunlar... Onunla geçirdiğim her an yoğun ve heyecan vericiydi ve her anı göğsümün tam ortasında hissediyordum. Sanki o, on dokuz yıldır uyuyan bir parçamı uyandırıyor gibiydi. Değerini bilebileceğimi hiç düşünmediğim bir sürü şeyin değerini anlamaya başlamıştım.

Bana gerçekten saygı duyan birinin beni öpmesi hoşuma gitmişti. Benimle gurur duymasına, beni kaldırıp havada döndürmesine bayılmıştım. Sırf benim iyi hissetmem için saçma bir plaj voleybolu maçında kenar çizgisinde bir aptal gibi çığlık atma zahmetine girmişti.

Bu kucaklaşma esnasında bir an, ağlamaya başladım. Fark edilir bir ağlama değildi ama yaşların yanaklarımdan süzüldüğünü hissedebiliyordum.

Her ne kadar daha fazla yakınlaşmamız mümkün olmasa da gerçekten yeterince yakın olduğumuzu hissetmiyordum. Onun kollarında eriyip gitmek istiyordum. Bir parçası olmak istiyordum. Onun bana hissettirdiği gibi ben de ona içi hayat doluymuş gibi hissettirebiliyor muydum görmek istiyordum.

Sanki onun beni bırakmasını istemediğimi anlıyor gibiydi. Beni bacaklarım beline dolanacak şekilde kaldırdı ve sonra beni kumsaldan, çocuklardan uzaklaştırıp doğrudan evine götürdü.

Kazıkların olduğu kata gelince, beni yere indirdi. İsteksizce geri çekilip yüzüne baktım ama hem güneş battığı hem de

bu evin birinci katının altında olduğumuzdan, onu istediğim kadar iyi göremiyordum. Çok loş olduğundan gözlerine gölge düşürüyordu. Başparmaklarını kaldırıp yanaklarıma götürdü, yaşları sildi. Sonra beni öptü.

Gözyaşları ve kum taneleriyle karışık bir tadımız vardı.

Geri çekildim. "Yıkanmam lazım. Her yerimde kum var."

"Açık duşu kullan," dedi, ileriyi işaret ederek.

Birlikte duşa yürürken elini bırakmadım. Bütün bedenim ağrıyordu ve nefesim hâlâ tam olarak düzelmemişti. Samson tişörtünü çıkardı ve duşa girmeden önce yere bıraktı. Suyu açtı ve kenara çekilerek duşun altında durmam için bana yol verdi.

Duş başını çıkardım ve üzerimdeki kumları temizledim. Samson duvara yaslandı ve baştan sonra beni seyretti.

Beni seyretme şekline bayılıyordum. Karanlık olmasına rağmen, özellikle duşun içi, yine de her bir santimimi içine çekiyormuş gibiydi.

Yıkanmayı bitirdikten sonra, duşu yerine taktım. Göz ucuyla Samson'ın çıktığını gördüm. Sonra onu arkamda hissettim. Bir kolunu belime doladıktan sonra avucunu karnıma koydu.

Başımı geriye omzuna yasladım ve yüzümü ona çevirdim. Samson dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı.

Bu pozisyonda öpüşmeye devam ettik –sırtım göğsündeyken o da bana arkadan sarılıyordu. Elini karnımdan yukarı götürdü ve eli bikini üstümün altında kayboldu.

Göğsümü avuçladı ve soluğum kesilirken onun nefesini biraz daha içime çektim. Sonra diğer eli karnımda dolanmaya başladı. Bikinimin kenarına gelince başparmağını kenarına taktı, dudaklarını dudaklarımdan çekti. Gözlerimin içine baktı ve cevabını aldı.

Durmasını istemiyordum.

Dudaklarım aralık merakla yapacağı şeyi beklemeye başladım.

Eli bacaklarımın arasında gözden kaybolurken yüzüme bakıyordu. Geriye yaslanıp inledim ve bu hareketimle dokunuşuna biraz daha baskı uyguladı.

Beni ilk öptüğü geceden beri bunun nasıl hissettireceğini hayal etmiştim. Gerçek dokunuşu hayallerimi gölgede bırakıyordu.

Tüm bedenimin tepki vermesi çok uzun sürmedi. Utanç verici derecede hızlı bir şekilde parmaklarının altında titremeye başladım. Arkamda kalan bacaklarına uzandım ve kasıklarını sımsıkı tuttum. Duvara doğru gerileyip beni de çekerken, elinin ritmini hiç bozmadı. Neyse ki dayanamayacağım o yoğun anda eliyle ağzımı kapadı ve çıkardığım sesleri bastırdı.

Bittiğinde beni hâlâ öpüyordu. Elini bacaklarımın arasından çıkardı ve ona bakmam için beni döndürdü.

Tamamen nefesim kesilmiş bir halde üzerine yığıldığımda kollarım gevşek, bacaklarım uyuşmuştu. Derin bir iç çektim.

"Dövme yaptırmak istiyorum," dedi Samson.

Göğsüne yaslanıp güldüm. "Şu anda gerçekten *bunu* mu düşünüyorsun?"

"Bu ikinci düşündüğüm şeydi," dedi. "İlkini sesli söylemedim."

"Birincisi neydi?" Yüzüne baktım.

"Bence bu gayet açık."

Başımı salladım. "Değil. Korkarım sesli söylemek zorundasın."

Başını eğdi ve dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "İlk seferimizi iple çekiyorum," diye fısıldadı. Sonra suyu kapadı ve bunu

sanki sesli fısıldayarak hiç söylememiş gibi duştan çıktı. "İster misin?" diye sordu.

Bir tür şoktaydım, sanırım, o yüzden ona cevap vermek birkaç saniyemi aldı. "Ne ister miyim?"

"Dövme."

Bu ana kadar bunu hiç düşünmemiştim. "Evet. Sanırım isterim."

Samson başını tekrar duşa uzattı ve gülümsedi. "Şu halimize bak, bir anda dövme yaptırmaya karar verdik. Biz kesinlikle eğlenceli insanlarız, Beyah."

YİRMİ BİR

"Bir fikrim var," dedi Marcos, ağzı yemek doluydu. "Arkadaşım Jackson."

Bu akşam vaftiz yemeği gecesiydi. Yani yine kahvaltı. Belirli bir konudan bahsetmiyorduk, o yüzden hiçbirimiz Marcos'un neden bahsettiğini anlamamıştık. Boş bakışlarımızı görünce, masanın karşısındaki Samson'ı işaret etti. "Jackson'ın saçları koyu sarı. Gözleri mavi. Yüz hatlarınız farklı ama sonuçta bir dövmeci dükkânı olduğundan kimliğine çok dikkatli bakacaklarını sanmıyorum."

Evet. Tamam. Samson cüzdanını bulamamıştı ve dövme yaptırmayı teklif etmesinin üzerinden üç gün geçmişti.

Kimlik olmadan dövme yapmıyorlardı ve üç gün boyunca evin altını üstüne getirip cüzdanını aramış olsa da bir türlü bulamamıştı. Son gelen kiracıların cüzdanı bulup almış olabileceklerini düşünüyordu. Hep sırt çantasında taşıdığını söylemişti ama ikimiz de çantasına bakmıştık ve orada yoktu. Sahip olduğu diğer her şey çantadaydı. Çantayı nasıl bu kadar rahat taşıdığını bilmiyordum çünkü çanta neredeyse yirmi kilo ağırlığındaydı.

Samson, Marcos'un önerisini uzun uzun düşündükten sonra omuz silkti. "Denemeye değer."

"Dövmeci dükkânı mı?" diye sordu babam. "Kimler dövme yaptırıyor?"

Sara hemen beni ve Samson'ı işaret etti. "Şu ikisi. Ben değil."

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı Alana.

Onun için kocasının kızından daha fazlası olmayabilirdim ama bu yorumu yine de canımı yakmıştı. Benim dövme yaptırmamdan rahatsız olmuyordu ama kendi kızının yaptırmasından açıkça rahatsızlık duyuyordu.

Babam bana baktı ve "Ne yaptıracaksın?" diye sordu.

Bileğimin içini işaret ettim. "Buraya bir şey. Daha ne olduğunu bilmiyorum."

"Peki, ne zaman gidiyorsunuz?"

"Bu gece," dedi Marcos, telefonunu havaya kaldırdı. "Jackson uğrayıp ehliyetini ödünç alabileceğimizi söyledi."

"Güzel," dedi Samson.

"Sen ne yaptıracağına karar verdin mi, Samson?"

"Daha değil," dedi, yumurta dolu çatalı ağzına götürdü.

Babam başını salladı. "İkiniz de birkaç saat içinde hayatınız boyunca vücutlarınızda kalacak bir dövme yaptıracaksınız ve ikiniz de ne yaptıracağınızı bilmiyor musunuz?"

"Oraya gitmek için feribota binmemiz gerekiyor," dedi Samson. "Bu düşünmek için yeterince uzun bir zaman sayılır." Sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Eline bir dilim jambon alıp tabağını mutfağa götürdü. "Yavaş yavaş gitsek iyi olacak. Feribot kuyruğu hafta sonu bittiği için uzun olabilir."

"Beyah," dedim babam, sesi yalvarır gibiydi. "Belki bunu birkaç hafta düşünsen daha iyi olur."

Tam bir ebeveyn cümlesiydi. Sanırım hoşuma gitmişti. "Bana güven baba. Hayatımda dövmeden çok daha büyük pişmanlıklarım olacaktır."

Bunu söyleyince yüz ifadesi değişti. Espri yapmak istemiştim ama babam karar verme becerilerim konusunda gerçekten endişeli görünüyordu.

Dövme dükkânı boştu ve bu aslında işimize gelmişti. Adam Samson'ın sahte ehliyetini alınca önce Samson'a, sonra tekrar sahte ehliyete baktı. Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. Evraklarımızın fotokopisini çekmek için bir kapıdan geçip gözden kayboldu.

Marcus daha önce Jackson'ın ehliyetiyle arabaya bindiğinde, kendimi gülmekten alamamıştım. Fotoğraftaki adam Samson'dan rahat yirmi kilo zayıftı ve en az on santim daha kısaydı. Marcos Samson'a dövmeci fotoğraftakinin o olduğuna inanmazsa, bizi arabayla bırakmak için ehliyeti aldığını söylemesi gerektiğini açıkladı.

Ehliyeti sorgulamamışlardı bile. Samson'ın yerinde olsam ben alınırdım.

"İşler baya kesat herhalde," diye fısıldadım. "Sana soru bile sormadı."

Samson önüme dövme çizimleriyle dolu kalın bir albüm itti. Kendi de bir albüm aldı ve sayfalara bakmaya başladık.

"Ben zarif bir şey istiyorum," dedim, kalp ve çiçek resimlerine bakıyordum ama gözüme çarpan herhangi bir şey olmamıştı.

"Zarifin tam tersini istiyorum," dedi Samson.

Zarifin tam tersi neydi? Albümün sonuna atladım ve benden çok Samson'ın kalemi gibi duran dövmeler gördüm ama hiçbiri

onun seveceği bir şeye benzemiyordu. Son sayfaya gelince, albümü kapatıp odaklanmaya çalıştım.

Bana göre zarifin anlamı narin, hassas, kırılgandı. Peki bunun tersi ne olabilirdi? Güç mü? Dayanıklılık mı? Hatta belki korkutucu bir şey miydi?

Bunları düşündükten hemen sonra ne yaptırması gerektiğini bulmuştum. Telefonumu çıkardım ve kasırga resimleri aramaya başladım. Birkaç tanesini geçtikten sonra onun bayılacağı bir resim buldum.

"Ben yaptırman gereken bir dövme buldum."

Samson başını baktığı albümden hiç kaldırmadan, "Tamam," dedi. Sayfalarda gezerken sol kolunu omzuma attı ve "Buraya yaptırmak istiyorum," dedi. Ön kolunun iç kısmının biraz üstünü işaret etti. "Gidip içerideki adama gösterirsen hazırlanmaya başlayabilir."

"Önce görmek istemez misin?"

Samson'ın bakışları bana kaydı. "Sence sevecek miyim?"

Başımı salladım. "Evet."

"O zaman o dövmeyi istiyorum." Bu konuda o kadar soğukkanlıydı ki sanki bu dövmenin her şeyden çok benimle ilgili olduğu konusunda şüpheye hiç yer yokmuş gibi davranıyordu. Kendimi tutamayıp onu öptüm.

Bu gece iki dövmeci vardı ve ikimiz de dövme yaptıracaktık ama ben hâlâ ne istediğime karar verememiştim. Samson sandalyeye oturmuştu, dövme tabancası kolundaydı. Başı tabancanın aksi yönündeydi, böylece bitmeden önce ne olduğunu göremeyecekti.

Telefonuna bakıyor, bir şeyler bulmam için bana yardım ediyordu.

"Günbatımına ne dersin?" diye sordu.

Fena bir fikir olmadığından, birkaç tanesine göz gezdirdim. Sonrasında hemen fikrimi değiştirdim. "Buna sanki çok mürekkep lazımmış ve daha büyük olsa daha iyi görünürmüş gibi duruyor. Ben küçük bir şeyle başlamak istiyorum."

Ellerindeki her albüme göz gezdirdim. Babamın haklı olduğunu düşünmeye başlıyordum. Belki bunu biraz daha düşünmeliydim.

"Bir fikrim var," dedi Samson. "Anlamlara göz atıp ne tür sembollere karşılık geldiklerine bakabiliriz."

"Tamam."

"Dövmenin neyi simgelemesini istersin?" diye sordu.

"Şans anlamına gelen bir şey olabilir. Hayatımda biraz daha fazla iyi şans işime yarayabilir."

Samson telefonunu kurcalarken ben de dövmesinin nasıl ilerlediğine bakmaya gittim. Onun için bir kasırga seçmiş olsam da geleneksel siyah mürekkeple yapılmıyordu. Seçtiğim dövme bir radar ekranı görüntüsünü andırıyor, kırmızılar, sarılar, maviler ve yeşillerden oluşuyordu. Suluboyayı andıran bir dövme değildi ama soluk siyah kenarlara tezat oluşturup dönerek hepsi birbirine geçen renkler öyle görünmesine neden oluyordu.

Beklediğimden çok daha iyi ilerliyordu.

"Seninkini buldum," dedi Samson. Benim için seçtiği resmi görebileyim diye telefonunu bana uzattı ama almadım.

"Sana güveniyorum," dedim. Adil olan buydu.

"Güvenmemelisin."

Bunu söyledikten sonraki yüz ifadesi nedeniyle içimde bir huzursuzluk girdabı oluştu. Haklıydı. Hakkında çok az şey

bildiğim birine güvenmemeliydim. Ben sadece –körü körüne dövmesini seçerek– yaptığımı yapmasına izin veriyordum. Ama sanki içimizde tuhaf şekilde daha güvenilir olan bendim. Telefonunu alıp fotoğrafa baktım. "Bu nedir?"

"Bir rüzgârgülü."

Resme baktım. Zarifti. Renkliydi. Ve daha onun için kasırga seçtiğimi bile bilmeden, ikimizde de dönen bir desenin dövmeleri olacaktı.

"Burada rüzgârgüllerinin kötü şansı tersine çevirdiği yazıyor."

"Harika," diye fısıldadım.

Sara ve Marcos biz dövmeler için gerekli formları doldurduğumuzdan beri neredeyse iki buçuk saattir dışarıda bekliyorlardı ama gelip şikâyet etmemişlerdi. Kendilerini oyalayacak bir şey bulduklarından emindim.

Dövmem bitmişti. Mükemmeldi. Dövmeci dışını ince siyah bir mürekkeple geçtikten sonra içini renklerle doldurmuştu ama renkler akan boya gibi kenar çizgilerinden dışarı taşıyorlardı. Sol el bileğime yaptırmıştım. Samson'a gösterdim ve dövmeci üzerini sarmadan önce bir resmini çektim.

Samson'ın dövmecisi onun dövmesini son bir kez daha sildi. Samson göz ucuyla bile bir kez bakmamıştı. "Bitti," dedi adam.

Samson dövmesine bakmadan sandalyede doğruldu. Ayağa kalktı ve tuvalete yürürken, başıyla peşinden gitmemi işaret etti.

Yanında kimse yokken dövmesine bakmak istiyordu. Onu suçlayamazdım. Nefret edebilirdi ve bu bana sadece kendimi kötü hissettirmekle kalmayacak, dövmecinin de kötü hissetmesine neden olacaktı.

Onunla birlikte tuvalete girdim ve kapıyı arkamdan kapadım. Küçük bir tuvalet olduğundan çok yakın duruyorduk. "Heyecanlı mısın?"

"Değildim. Ama artık bittiği için heyecanlıyım," dedi.

Gülümsedim ve sonra tedirgin bir halde ufak ufak kıpırdanmaya başladım. "Hadi bak artık, meraktan öleceğim."

Samson ilk kez dövmesine baktı. Bir yumruk büyüklüğünde, dirseğinin hemen iç kıvrımının altındaydı. Yüzüne bakıyor, tepkisini görmeyi bekliyordum.

Hiçbir tepki vermedi.

Öylece bakakaldı.

"Ike Kasırgası," diye açıklarken, parmağımı üzerinde gezdirdim. "Tam Bolivar Yarımadası'nın üzerindeyken çekilmiş bir radar fotoğrafını buldum ve resmi bir dövmeye çevirmesini istedim."

Samson sadece iç çekerek tepki verdi. Ve bu iyi miydi onu bile anlayamıyordum.

Tedirgin olmuştum. Beğeneceğinden o kadar emindim ki beğenmezse ne olacağını hiç düşünmemiştim.

Samson yavaşça bakışlarını kaldırdı. Yüz ifadesinde ne düşündüğüyle ilgili hiçbir ipucu yoktu.

Ama sonra yüzümü ellerinin arasına aldı, beni aniden ve o kadar sert öptü ki tuvaletin kapısına çarptım. *Sanırım bu dövmeyi sevdiği anlamına geliyordu.* Ellerini kalçalarıma koydu ve kapıya yaslayarak sanki ikimizi çözülmez bir düğümle birleştirmeye çalışıyormuş gibi bacaklarımı beline dolayana kadar kaldırdı.

Beni daha önce hiç öpmediği yepyeni bir duyguyla öpüyordu. Dövmesini gördükten sonra vereceği herhangi başka bir

tepkinin karşılaştığım *bu* tepkiden daha yerinde olup olmayacağından emin değildim.

Bana olan yakınlığı inlememe neden oldu ama ben ses çıkarmaya başlar başlamaz, o inleme kocaman kırmızı bir dur tabelasıymış gibi dudaklarını dudaklarımdan çekti. Alnını alnıma dayadı ve "Daha iyisini hak etmiyor olsan sana şimdi burada sahip olabilirdim," derken kelimeleri duygu yüklüydü.

Ona izin verirdim.

YİRMİ İKİ

"Hayır." Babamın cevabı netti.

"Lütfen?"

"*Hayır.*"

"Ben on dokuz yaşındayım."

"Hap kullanıyor," dedi Alana.

Çatalımı bıraktım ve bir elimi alnıma götürdüm. Babama gece Samson'da kalıp kalamayacağımı neden sorduğumu bile bilmiyordum. Gizlice evden kaçıp babam uyanmadan eve gelmeliydim. Ben sadece onun kurallarını çiğnememeye çalışıyordum.

Sara bu tartışma başlamadan yemeğini bitirmişti ama bundan resmen keyif alıyor gibiydi. Dizini göğsüne çekmiş masada oturuyor, bu sohbeti bir televizyon programı seyreder gibi seyrediyordu. Tek eksiği bir kova mısırdı.

"Annen geceyi erkeklerle geçirmene izin veriyor mu?" diye sordu babam.

Bu soruya yarım ağız güldüm. "Annem geceyi nerede geçirdiğimi umursamazdı. Ben senin *umursamanı* istiyorum. Ayrıca bana güvenirsen çok memnun olurum."

Babam bir eliyle sanki ne yapacağını bilmiyormuş gibi yüzünü ovuşturdu. Cevap bulmak için Alana'ya baktı. "Sen Sara'nın geceyi Marcos'la geçirmesine izin verir miydin?"

"Sara ve Marcos geceyi hep beraber geçiriyorlar," dedi Alana.

Sara'ya baktığımda sandalyeden ayağa fırladı. "Geçirmiyoruz."

Alana başını döndürdü. "Ben aptal değilim, Sara."

Sara büyük bir şaşkınlık içindeydi. "Şey. Ben öyle sanıyordum."

Güldüm ama benden başka gülen olmadı.

Bu duydukları karşısında babam biraz daha çaresiz görünüyordu.

"Dinle, baba," dedim olabildiğince kibar bir ses tonuyla. "Aslında senden izin istemiyordum. Ben sana nezaketen bu gece Samson'ın evinde kalacağımı söylüyordum çünkü burası senin evin ve ben saygılı davranmaya çalışıyorum. Ama olur demen her şeyi çok daha kolaylaştırır."

Babam homurdanarak tekrar sandalyesine oturdu. "Şansım varken o kahrolası çocuğa yumruk attığıma memnunum," diye mırıldandı. Sonra ön kapıyı işaret etti. "Tamam. Her neyse. Yalnız... Bu bir alışkanlığa dönüşmesin. Ve ben kalkmadan önce evde ol ki ben de bu gece hiç yaşanmamış gibi davranabileyim."

"*Teşekkür ederim*," dedim, sandalyeyle masadan uzaklaştım. Sara hemen peşimden mutfaktan çıkıp merdivene geldi. Odama gelince, kendini yatağa attı.

"Annemin Marcos'un arada burada kaldığını bildiğine inanamıyorum. Bunu gerçekten çaktırmadığımızı sanıyordum."

"Çaktırmamış olabilirsiniz ama sessiz olmadığınız kesin."

Kahkaha attı. "Marcos'un annemin bildiğini öğrenmesine izin veremem. Bu olayın gizli oluşunu seviyor."

Samson'a mesaj atıp onda kalacağımı haber verdim ve sonra dolabımın kapağını açıp baktım. "Ben ne giyeceğim?"

"Bence önemi yok. Amaç gecenin sonunda kıyafetsiz kalmak değil mi?"

Tenimin tedirginlikten ürpermeye başladığını hissedebiliyordum. Birkaç kez seks yapmıştım ama hiç yatakta olmamıştı. Hiçbir zaman tamamen çıplak olmamıştım. Ve hiçbir sefer gerçekten değer verdiğim insanlarla gerçekleşmemişti.

Samson bir havai fişek emojisi gönderdi. Gözlerimi devirdim ve telefonumu tekrar cebime koydum.

"Siz daha seks yapmadınız mı?" diye sordu Sara.

Üstümü değiştirmemeye karar verdim. Sırt çantama sadece temiz bir tişört ve iç çamaşırı koydum. "Daha yapmadık."

"Neden?"

"O iş için pek fırsatımız olmadı," dedim. "Hep seninle ve Marcos'layız. Ve yalnız kaldığımızda da biz sadece... Başka şeyler yaptık. Sadece *onu* yapmadık."

"Biz Marcos'la sürekli yapıyoruz. Siz geçen hafta dövme yaptırırken bile yaptık."

Ona bakıp gözlerimi kıstım. "Arka koltukta mı?"

"Evet. İki kez."

İğrenç. Samson'la eve dönerken o arka koltukta oturmuştuk.

"Yarın bana tüm ayrıntıları anlatacak mısın? Yoksa yine öylesine bir beşlik mi çakacaksın?"

Hayatımın bazı yönleriyle ilgili ne kadar az şey paylaştığım ve diğer yönleri konusunda ne kadar dobra olduğum göz önün-

de bulundurulduğunda, Sara bana karşı oldukça sabırlı davranmıştı. "Sana her şeyi anlatacağım," dedim, odamdan çıkmadan hemen önce. "Söz."

"Her ayrıntıyı bilmek istiyorum! Gerekirse not al!"

Şans eseri, babam ve Alana artık mutfakta olmadıkları için bu gece komşumla seks yapacağım gerçeğini daha fazla konuşmak zorunda kalmadan evden çıkabilmiştim. Her konuyu onlar gibi böyle alenen konuşan bir ailem olmasına hiç alışkın değildim.

Samson merdivenin başında beni bekliyordu.

"Çok mu çaresizsin?" diye dalga geçtim.

Beni öptü ve sırt çantamı aldı. "Hevesliyim."

Samson'ın evine yürümeye başladık. P.J. de peşimizden geliyordu ama Samson'ın ona göre bir köpek yatağı yoktu. "P.J. eve dön." Merdiveni işaret ettim. P.J. bir süre durdu. Tekrar söyledim ve sonunda arkasını dönüp merdivenden çıktı.

Samson elimi tuttu ve evine girene kadar bırakmadı. Ön kapıyı arkadan kilitledi, alarmın şifresini girdi ve sonra ayakkabılarını çıkardı.

Etrafa bakarken, merakla nerede birlikte olacağımızı düşündüm. *Nasıl* olacağını. Ne olacağını bilmek tuhaf bir histi. Seks söz konusu olduğunda planlardan çok spontane gelişen anları tercih ederdim. Dakota bana çok sert, dönüşümlü bir vardiyadaymışım gibi davranırdı.

"Susadın mı?" diye sordu Samson.

Başımı salladım. "Hayır."

Sırt çantamı kendi sırt çantasının durduğu duvarın dibine fırlattı. Elimi tuttu ve dövmemi görmek için bileğimi çevirdi. Dövmeleri yaptıralı neredeyse bir hafta olmuştu ve ikimizinki

de güzelce iyileşmişti. Bir tane daha yaptırmak istememe neden oluyordu ama bir sebebim olana kadar beklemem gerektiğini hissediyordum. Samson'la dövme yaptırmak önemli hissettirmişti. İkinci bir dövme yaptırmadan önce hayatımda başka önemli bir an daha olmalıydı.

"Çok güzel oldu," dedi, parmağını dövmemin üzerinde gezdirerek.

"Seninkini gerçekten sevdin mi hiç söylemedin."

"Yaptırdığım gece sana çok sevdiğimi söylemiştim. Sadece kelimelerle ifade etmedim." Parmaklarını parmaklarıma geçirdi ve beni merdivenden çıkardı. Odasının kapısını açınca, önce benim girmemi istedi.

Balkon kapıları açıktı ve tül perdelerini uçuran bir esinti vardı. Yatak jilet gibiydi ve hâlâ her şeyi nasıl bu kadar temiz tuttuğunu bir türlü anlayamıyordum. Samson yatağın başındaki bir ışığı açtı.

"Çok hoş," dedim balkona yürüyerek. Balkona çıktım ve kendi odama baktım. Yanlışlıkla ışığı açık unuttuğumdan yatağımı net olarak görebiliyordum. "Odamın içini gayet net görebiliyorsun."

Samson yanımda duruyordu. "Evet, biliyorum. O ışığı yeteri kadar çok açık bırakmıyorsun."

Ona bakınca sırıttığını gördüm. Şakalaşmak için hafifçe omzuna vurdum ve odaya geri döndüm. Yatağa ilerleyip kenarına oturdum.

Ayakkabılarımı çıkardım ve yatağına uzanıp onu seyrettim. Yavaşça yatağın etrafından dolanırken gözlerini dikmiş her açıdan bana bakıyordu.

"Bir av gibi etrafımın sarıldığını hissediyorum," dedim.

"Bu senaryoda köpekbalığı olmak istemem." Samson kendini yatağa bırakıp başını eliyle destekledi. "İşte. Şimdi bir planktonum."

"Daha iyi," dedim gülümseyerek.

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bir tutam saçımı kulağımın arkasına götürdü. "Gergin misin?"

"Hayır. Senin yanında kendimi rahat hissediyorum."

O cümleyle yüz hatlarında hafif bir endişe belirdi –sanki neredeyse yanında kendimi rahat hissetmemden rahatsız olmuş gibiydi. Ama belirdiği hızla kayboldu.

"O düşünceyi gördüm," dedim sessizce.

"Hangi düşünceyi?"

"Biraz önce aklından geçen olumsuz düşünce." Bir parmağımı kaşlarının ortasına koydum. "Tam buradaydı."

Söylediklerimi sindirirken sessizdi. "Beni çok tanımayan biri için hakkımda çok şey biliyorsun."

"Benden sır olarak sakladığın şeyler aslında gerçekten çok önemli şeyler değil."

"Senden neleri sakladığımı bilmeden bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu.

"İyi bir insan olduğunu bilmek için geçmişinle ilgili hiçbir şey bilmeme gerek yok. Hareketlerinden anlayabiliyorum. Bana davranışından anlayabiliyorum. Ben ortaya çıkmadan önce nasıl bir ailen olduğu, ne kadar zengin olduğun, ya da geçmişindeki insanların senin için ne anlama geldiklerinin neden bir önemi olsun ki?" Yüzündeki o olumsuz düşünce yine belirince, parmağımı uzatıp alnındaki çizgileri düzelttim. "Yapma," diye fısıldadım. "Kendine çok yükleniyorsun."

Samson sırt üstü yattı ve ellerini göğsünde birleştirdi. Bir süre tavana bakarken, ona biraz daha yaklaşıp başımı kaldırıp elimle destekledim. Kolyesine dokunduktan sonra parmaklarımı boynuna götürdüm ve dudaklarında gezdirmeye başladım.

Yüzünü bana döndürdü. "Acaba bunu yapmasak mı?"

Kelimeleri daha çok bir soru gibi olduğundan hemen başımı salladım. "Ben istiyorum."

"Bu sana haksızlık."

"Neden? Seninle ilgili her şeyi bilmediğim için mi?"

Başıyla onayladı. "Benimle ilgili tüm gerçekleri bilseydin şu anda bana evet demiyor olmamandan endişeleniyorum."

Dudaklarımı dudaklarına götürdüm, ufak bir öpücük kondurdum. "Çok dramatik davranıyorsun."

"Aslında davranmıyorum," dedi. "Sadece çok dramatik bir hayatım oldu ve bundan pek hoşlanmayabilirsin."

"Benim de. İkimiz de dramatik ebeveynlerimiz ve dramatik geçmişlerimiz olduğu için böyleyiz. Bu kadar suçluluk duymayı bırakmış olsaydın şu anda dramatik bir şekilde seks yapıyor olabilirdik."

Gülümsedi. Doğruldum ve tişörtümü çıkardım. Gözlerindeki endişe beni üzerine çekip bacaklarım açık üzerinde oturduğum anda geçti. Şimdiden hazırdı ama bir elini kaldırıp sanki hiç acelesi yokmuş gibi sutyenimin dantelli kenarlarında yavaşça gezdirmeye başladı.

"Ben bir tek Dakota'nın kamyonetinde seks yaptım," dedim. "İlk kez bir yatakta yapacağım."

Samson parmağını karnımda gezdirip şortumun düğmesinde durdu. "Benim de bir şeyler hissettiğim bir kızla ilk seferim olacak."

Bunu söylediğinde onun kadar soğukkanlı kalmaya çalıştım ama kelimeleri o kadar içime işlemişti ki kaşlarımı çattım.

Elini ağzıma götürüp parmaklarıyla kenarlarına dokundu. "Bu seni neden üzdü?"

Bu soruya cevap vermemek için başımı sallayıp sallamamayı düşündüm ama eğer bu yaz öğrendiğim bir şey varsa, o da sırların eskiden düşündüğüm kadar değerli şeyler olmadıklarıydı. Dürüstlüğü tercih ettim. "Sen böyle şeyler söyleyince, veda edeceğimiz anın gelmesinden korkuyorum. Yazı kırık bir kalple bitirmeyi beklemiyordum."

Samson başını yana yatırıp içten bir samimiyetle bana baktı. "Endişelenme. Kalplerin kemikleri olmaz. Gerçek anlamda kırılamazlar."

Samson beni sırt üstü yuvarlayıp tişörtünü çıkardı ve bu beni yaklaşık iki saniye kadar tatmin etti ama sonra düşüncelerim tekrar o yarı çıplak kalmadan önceki yere kaydı.

Yavaşça üzerime çıktı ama tekrar öpüşmeden önce, "Eğer kalbin içinde kırılabilecek bir şey yoksa, o zaman önümüzdeki ay taşınma zamanım geldiğinde neden kalbim ortadan ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum? Senin kalbin böyle hissetmiyor mu?"

Samson'ın bakışları bir an yüzüme odaklandı. "Evet," diye fısıldadı. "Hissediyor. Belki ikimizin de kalbinde kemikler çıkmıştır."

Bunu söyler söylemez, ensesini yakaladım ve onu dudaklarıma çektim. Bu gibi kelimeleri ondan mümkün olduğu kadar çok duyup onları içime hapsetmek istiyordum. Cümlesi parçalar halinde, sanki kelimeleri etrafımızda, aramızda uçuşuyormuş ve öpüşürken içime işliyormuş gibi süzülüyorlardı.

Haklı olabilirdi. Belki de gerçekten kalp kemiklerimiz çık-

mıştı. Peki ya insanın kalbinde kemik çıkıp çıkmadığını bilmesinin tek yolu kırılmanın neden olduğu ıstırap hissiyse?

Yaklaşan vedamızı düşünmemeye çalışıyordum ama bu kadar mükemmel hissettiren bir şeyin elimden alınmak üzere olduğunun gerçekten farkında olmadan yaşamak çok zordu.

Samson dizlerinin üzerinde oturdu. Parmağını şortumun düğmesine götürüp açılana kadar çekti. Fermuarı açıp şortu üzerimden çıkarırken hep gözlerimin içine bakıyordu. Kalçamı ve sonra bacaklarımı kaldırıp şortu çıkarmasına yardımcı oldum. Şortu kenara fırlattı ve sonra bana bakıp manzarayı içine çekti. Kendimi onun yüz ifadelerinde görmek hoşuma gidiyordu. Bana olduğumu düşündüğümden çok daha güzel hissettiriyordu.

Örtüleri üzerimize çekti ve yanıma uzandıktan sonra kendi şortunu çıkarmaya başladı. Bu herhangi bir anlamda rahatsız edici olmadığından sutyenimi ve külotumu çıkarırken hiç tereddüt etmedim. Onunla aramızda, sanki bunu daha önce bir düzine kez daha yapmış gibi bir rahatlık vardı ama ben bunu daha önce hiç yaşamamış birinin beklentisiyle doluydum.

Örtünün altında çıplak kaldığımızda, ikimiz de yana yatıp yüzlerimizi birbirimize döndük. Samson bir elini yanağıma götürdü ve hafifçe üzerine koydu. "Hâlâ üzgün görünüyorsun."

"Öyleyim."

Elini boynumda ve omzumun üzerinde gezdirdi. Gözleri elini takip ettiği için, "Ben de," derken gözlerime bakmıyordu.

"O zaman neden veda etmek zorundayız? Ben üniversiteye, sen de Hava Kuvvetleri Akademisi'ne gidebilirsin ama hâlâ iletişimde kalıp birbirimizi görmeye gelebiliriz ve..."

"*Gelemeyiz*, Beyah." Bunu söylerken gözlerime bakıyordu ama sonra bakışlarını kaçırdı ve başka bir şeye odaklandı. "Ben Hava Kuvvetleri'ne gitmiyorum. Hiç gitmeyecektim."

Söyledikleri ve yüz ifadesiyle kalbimin daha şimdiden çatlamaya başladığını hissedebiliyordum. Ona ne demek istediğini sormak istiyordum ama gerçeği öğrenmekten çok korktuğum için soruyu hiç dile getirmedim.

Samson derin bir iç çekti ve bana doğru eğildi. Dudaklarını omzuma götürürken kolumu biraz daha sıkmaya başladı. Nefesini tenimde hissedince gözlerimi sımsıkı kapadım. Ondan şu anda çok fazla şey istiyordum. Dürüst olmasını istiyordum ama aynı zamanda sessizliğini, dokunuşunu ve öpücüklerini de istiyordum. İçimden bir ses bana hepsine sahip olamayacağımı söylüyordu. Ya bu anı yaşayacaktım ya da gerçeği.

Boynuma sokuldu. "Lütfen bana neyi kastettiğimi sorma, çünkü sorarsan sana karşı dürüst olmam gerekecek. Sana daha fazla yalan söyleyemem. Ama seninle bu geceyi birlikte geçirmeyi hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum."

Sözleri üzerimden bir dalga gibi geçip çok şiddetli bir şekilde yüzüme çarpınca irkilerek yüzümü buruşturdum. Elimi saçlarında gezdirdim ve ikimiz birbirimize bakacak şekilde yüzümü çevirdim. "Yarın uyandığımızda bana karşı dürüst olacak mısın?"

Samson başıyla onayladı. Sesli olarak evet demese de ben ona inandım.

Ona inandım çünkü beni kaybedebileceğinden korkuyor gibiydi. Ve kaybedebilirdi. Ama bu gece onundum ve şu anda tek umurumda olan buydu.

Gerçeğin yarına kadar bekleyebileceğini göstermek için onu öptüm. Şu anda, sadece seks sırasında hep hak etmiş olduğum şeyi –bedenime saygı duyulduğunu ve dokunuşumun maddi bir değerden daha kıymetli olduğunu– hissetmek istiyordum.

Samson yatağın başucundaki komodinden bir prezervatif almak için uzandı. Örtünün altında taktıktan sonra tekrar üzerime çıktı. Beni sabırlı bir şekilde öperken, içime girmek için doğru anı bekliyordu.

Sonunda birlikte olduğumuzda bana bakıyor, yüz ifademi inceliyordu. Mümkün olduğu kadar birbirimize yakın olana kadar nefesimi tuttum. Ürpererek iç çekti. Sonra, tıpkı girdiği gibi yavaş bir şekilde geri çekilmeye başlarken, dudakları dudaklarımı buldu.

Tekrar içime girerken inledim, Samson'ın bunu benim için ne kadar yeni bir şey haline getirdiğine şaşırmıştım. Şu an burada olmak istemeyen tek bir zerrem bile yoktu ve bu dünyama yeni bir soluk getirmişti.

Samson başını başıma yasladı. "Bu iyi mi?"

Başımı salladım. "İyiden çok daha iyi."

Kahkahasını boynumda hissettim. "Katılıyorum." Sesi sanki benim kırılmamdan korktuğu için kendi tutuyormuş gibi gergindi.

Dudaklarımı kulağına yaklaştırıp parmaklarımı saçlarında gezdirdim. "Benimle dikkatli olmak zorunda değilsin." Bacaklarımı beline doladım ve teni dilimin altında ürperene dek boynunu öpmeye devam ettim.

Söylediklerim inlemesine neden oldu ve sonra sanki birden hayata döndü. Dudakları dudaklarımı buldu ve beni acıkmış gibi öpüp elleri açlıktan çıldırmış gibi dokunmaya başladı.

Her nasılsa bu yaşadığımız her geçen dakika daha da iyi oluyordu. Bedenlerimiz bir ritim, öpüşmelerimiz bir tempo tutturmuştu ve ikimizin iniltilerinde bir uyum vardı. Daha önce seks sırasında yaşamadığım her şey gerçekleşiyordu.

Aşk oluyordu.

Yarın onun gerçeğiyle her ne kadar Samson değişeceğine ikna olmuş olsa da ona karşı hissettiklerimi değiştiremeyeceğini şimdiden biliyordum. Benim için ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin değildim. Onunla ilgili gerçeğin tamamını sonunda öğreneceğimi bilmek bana korkutucu gelmiyordu.

Samson benim, bir yalancı ve birini gerçekten korumak için yalan söyleyen biri arasında bir fark olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu.

Bana göre Samson yalancı değildi. Korumacı davranıyordu, yalancı değildi.

Ve şimdi şu anda, Samson her zamankinden daha dürüst davranıyordu ama aslında tek bir kelime bile söylemiyordu.

Bu zamana kadar değerimin hiç şu anki kadar çok anlaşıldığını hissetmemiştim. Sadece beni takdir etmekle kalmıyor, tadımı çıkarıyordu. Saygı duyuyordu. İsteniyordum.

Hatta belki seviliyordum.

YİRMİ ÜÇ

"Gerçekten çok üzgünüm."

Samson'ın sözleri ile duvara çarpmış gibi oldum. Daha gözlerimi bile açmamıştım ama sesi daha önce hiç duymadığım kadar pişmanlık doluydu.

Rüya mıydı?

Yoksa bir kâbus mu?

Yastığına uzandım ve gözlerimi açtım ama bomboştu. Ona sımsıkı sarılarak uyumuştum ama şimdi yoktu ve kollarım bomboştu. Yan dönüp odanın kapısına bakınca onu gördüm. Elleri arkasındaydı. Bir polis memuru kolunu tutmuş, onu odadan dışarı çıkarıyordu.

Hemen kalktım. "Samson?"

Adını söyleyene kadar yatağın diğer ucunda, eli belinde silahını tutan başka bir kadın polis memuru daha olduğunu fark etmemiştim. Örtüyü hemen göğsüme çektim. Gözlerimdeki korkuyu görünce bir elini havaya kaldırdı. "Üstünüzü giyebilirsiniz ama yavaş hareket edin."

Kalbim hızla çarparken neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Memur yere eğildi ve bana tişörtümü attı. Ellerim titreyerek örtünün altında giyinmeye çalıştım. "Neler oluyor?"

"Benimle aşağı gelmeniz gerekiyor," dedi polis memuru.

Aman Tanrım, neler oluyordu? Sevişerek geçirdiğimiz bir gece nasıl Samson'ın kelepçelendiği bir sabaha dönüşmüştü? Bir hata olmalıydı. Ya da bir eşek şakası. Gerçek olamazdı.

"Biz yanlış bir şey yapmadık." Yataktan çıktım ve şortumu aramaya başladım. Nerede olduğunu hatırlamıyordum bile ama arayacak zamanım da yoktu. Onların Samson'ı götürmelerine engel olmalıydım.

Kapıya koştum ama polis memuru, "Durun!" dedi.

Durdum ve dönüp ona baktım.

"Üstünüzü giyseniz iyi olur. Aşağıda başkaları da var."

Başkaları mı?

Belki eve hırsız girmişti. Belki de Samson'ı başka biriyle karıştırıyorlardı. Ya da birileri onun Rake'in kalıntılarıyla ne yaptığını öğrenmişti.

Acaba bununla mı ilgiliydi?

Bu düşünceyle paniğe kapıldım çünkü ben de oradaydım. Ne yaptığını görmüş ve polise bildirmemiştim, o yüzden ben de Samson kadar suçlu sayılıyordum.

Ben şortumu giyerken polis memuru odadan çıktı. Bekledi ve merdivenden aşağı inerken arkamdan geldi. Oturma odasına girince Samson'ın oturma odasında iki polis memurunun daha ayakta olduklarını gördüm.

"Neler oluyor?" diye fısıldadım, kendi kendime. Dışarı baktım ama daha güneş bile doğmamıştı, bu da hâlâ gecenin yarısı

olduğu anlamına geliyordu. Samson ile gece yarısından sonra uyuyakalmıştık.

Duvardaki saate baktım. Sabaha karşı 02:30'u gösteriyordu.

"Oturun lütfen," dedi kadın memur.

"Beni tutukluyor musunuz?"

"Hayır. Sadece birkaç soru soracağız."

Şimdi korkmuştum. Samson'ı nereye götürdüklerini bilmiyordum. "Babamı istiyorum. Yan evde oturuyoruz. Biriniz lütfen ona neler olduğunu anlatabilir misiniz?"

Başıyla memurlardan birine işaret etti ve memur evden çıktı.

"Samson nerede?" diye sordum.

"Size isminin o olduğunu mu söyledi?" Memur bir not defteri çıkardı ve bir şeyler yazdı.

"Evet. Shawn Samson. Bu onun evi ve siz onu biraz önce gecenin bir yarısı yatağından kaldırıp götürdünüz."

Ön kapı açıldı ve içeri başka bir polis memurunun peşinden kucağında çocuk tutan başka bir adam girdi. Adamın arkasından bir kadın girdi. Karısı olmalıydı, çünkü içeri girer girmez kadın adamın koluna yapışmıştı.

Neden burada bu kadar çok insan vardı?

Kadın bana bir yerden tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordum. Ağlıyor gibiydi. Adam çocuğu karısına uzatırken şüpheli gözlerle bana bakıyordu.

"Ne kadardır burada kalıyorsunuz?" diye sordu polis.

Başımı salladım. "Kalmıyorum. Ben yan evde oturuyorum."

"Genç adamla nereden tanışıyorsunuz?"

Başımın döndüğünü hissediyordum ve korkmuştum, keşke babam hemen gelseydi. Bu sorulardan hoşlanmamıştım. Sam-

son'ın nerede olduğunu bilmek istiyordum. Bir avukata ihtiyacım var mıydı? Samson'ın var mıydı?

"İçeri nasıl girdiniz?" Bu soruyu kucağında çocuğu tutan adam sormuştu.

"İçeri mi?"

"Bizim *evimize* nasıl girdiniz?" dedi.

Onların evi mi?

Karısına baktım. Çocuğa baktım. Hemen kapının yanında asılı duran fotoğrafa baktım. Bu o kadının resmiydi. Ve fotoğraftaki küçük çocuk şu anda kucağındaydı.

"Burası sizin eviniz mi?" diye sordum adama.

"Evet."

"Sahibi siz misiniz?"

"Evet."

"Samson oğlunuz mu?"

Adam başını salladı. "Onu tanımıyoruz."

Tekrar fotoğrafa baktım. Samson'ın o ve annesi olduğunu söylediği fotoğrafa. *O konuda da mı yalan söylemişti?*

Tam bir şaşkınlık içinde başımı sallarken babam kapıdan telaşla içeri girdi. "Beyah?" Hızla içeri girerken, memurlardan biri elini omzuna koyup ikimizin arasına girince aniden durmak zorunda kaldı.

"Lütfen dışarıda bekler misiniz?"

"Ne oldu?" diye sordu babam. "Neden tutuklanıyorlar?"

"Kızınız tutuklanmıyor. Bunun bir parçası olmadığına eminiz."

"*Neyin* bir parçası?" diye sordum.

Kadın memur ağır bir nefes alırken sanki söylemek üzere olduklarını söylemek istemiyor gibiydi. "Bu ev bu aileye ait," dedi eliyle adamı, kadını ve çocuğu işaret ederek. "Arkadaşınızın burada olmaya izni yoktu. Haneye tecavüz ile suçlanıyor."

"*Piç kurusu*," dedi babam dişlerini sıkarak.

Ağlamak üzere olduğumu hissedebiliyordum. "Bu doğru olamaz," diye fısıldadım. Burası Samson'ın babasının evi. Dün gece alarmı bile kurdu. Alarmın şifresini bildiği bir eve izinsiz girmiş olamazdı. "Bir yanlışlık olmalı."

"Yanlışlık yok," dedi polis memuru. Not defterini cebine koydu. "Bizimle karakola gelmenizin mahsuru var mı? İhbarda bulunmamız gerekecek ve bir sürü sorumuz var."

Başımı sallayıp ayağa kalktım. Bana soracakları soruları olabilirdi ama bende kesinlikle cevapları yoktu.

Babam öne atılıp bir eliyle beni işaret etti. "Buranın onun evi olmadığı konusunda hiçbir fikri yoktu. Dün gece burada kalmasına ben izin verdim."

"Bu sadece formalite. Bizimle karakolda buluşabilirsiniz ve eğer her şey yolunda giderse, kızınız sizinle gitmekte özgürdür."

Babam başını salladı. "Endişelenme, Beyah. Hemen arkanızdan geleceğim."

Endişelenme mi?

Dehşete kapılmıştım.

Evden çıkmadan önce, hâlâ kapının yanında duran Samson'ın ve benim sırt çantalarımızı alıp babama uzattım. "Eşyalarımı eve bırakabilir misin?" Çantalardan birinin Samson'a ait olduğunu söylemedim.

Çantaları alıp kararlı bir şekilde gözlerime baktı. "Ben gelene kadar hiçbir soruya cevap verme."

YİRMİ DÖRT

Oda o kadar küçüktü ki içeride dördümüze yetecek kadar hava yokmuş gibi hissediyordum.

Babam bu minicik masada yanımda oturduğundan, kendi alanımı korumaya çalışmak için sağa yaslanıyordum. Dirseklerim resmen masaya geçmişti ve başım ellerimin arasındaydı.

Endişeliydim.

Babam ise sadece sinirliydi.

"Ne kadardır o evde kaldığını biliyor musunuz?"

Kadın polisin adının Memur Ferrell olduğunu öğrendim. Adamın adını bilmiyordum. Pek konuşmamıştı. Sadece not alıyordu ve şu anda başımı kaldırıp kimseye bakmak istemiyordum.

"Hayır."

"Beyah buraya haziran ayında taşındı. Ama Samson bahar tatilinden beri o evde kalıyor. Onunla da o zaman tanıştım."

"Sahiplerini tanımıyor musunuz?" diye sordu memur babama.

"Hayır. Orada birilerini gördüm ama kiracı olduklarını düşündüm. Biz yılın çoğunu Houston'da geçiririz, o yüzden henüz civardaki komşularımızın çoğunu tanımıyoruz."

"Samson'ın alarmı nasıl etkisiz hale getirdiğini biliyor musunuz?" Bu soru doğrudan banaydı.

"Şifreyi biliyor. Dün gece şifreyi girdiğini gördüm."

"Şifreyi nereden öğrendiğini biliyor musunuz?"

"Hayır."

"Evin sahipleri geldiğinde onun nerede kaldığını biliyor musunuz?"

"Hayır." Daha kaç farklı şekilde hayır diyebilirdim bilmiyordum ama sorularının neredeyse hiçbirinin cevaplarını bilmiyordum.

Samson'ın nereli olduğunu bilmiyordum. Babasının adını bilmiyordum. Doğum gününü, nerede doğduğunu, nerede büyüdüğünü, annesinin gerçekten ölüp ölmediğini bilmiyordum. Onlar bana soru sordukça giderek daha çok utanıyordum.

Onun hakkında nasıl hiçbir şey bilmezken, yine de onu çok iyi tanıdığımı hissediyordum?

Belki de onu hiç tanımıyordum.

Bu düşünce beni başımı kollarımın üzerine koymaya zorladı. Yorgundum ve cevaplar almak istiyordum ama Samson'la konuşana kadar bir şey öğrenemeyeceğimi biliyordum. Aslında tek öğrenmek istediğim gerçekten kalbinde bir kemik çıkıp çıkmadığıydı. Eğer çıktıysa, şu anda kırılıyor muydu?

Çünkü benimki kırılıyordu.

"O gerçekten başka hiçbir şey bilmiyor," dedi babam. "Geç oldu. Başka sorunuz varsa bizi arayabilir misiniz?"

"Tabii. Müsaadenizle gitmeden önce hemen bir şeyi kontrol edeyim. Hemen döneriz."

Her iki memurun da odadan çıktıklarını duyunca, sonunda başımı kaldırdım ve tekrar arkama yaslandım.

"İyi misin?" diye sordu babam.

Başımı salladım. İyi olmadığımı söyleseydim, konuşmak zorunda kalacaktım. Şu anda konuşmamayı tercih ederdim.

Kapı açılınca, odanın önündeki hareketi net olarak gördüm. Koridorun karşısındaki odada bariz bir şekilde bir tür uyuşturucu bağımlılığı nedeniyle tutulan bir adam vardı. Bu odada olduğumuz süre boyunca, adamın yok yere anlaşılmaz sesler çıkardığını duymuştuk. Bunu her yaptığında, irkiliyordum.

Bu davranışa alışkın olmam gerekirdi çünkü evimde çok sık karşılaştığım bir durumdu. Annem hep kendi kendine söylenirdi. Özellikle geçen sene. Annem evde olmayan insanlarla konuşurdu.

Bir bağımlıyla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştum. O adamı burada görmek beni üzmüştü. Hapis onun bağımlılığına çare olmayacaktı, tıpkı anneminkine bir faydası olmadığı gibi. Hatta daha da kötüleştirmişti. Tekrar tekrar hapse atılmak ve serbest bırakılmak her tutuklanmada daha da güçlenen bir döngüdür.

Annem birkaç kez tutuklanmıştı. Ne sebeple tutuklandığından emin değildim ama hep uyuşturucu ile ilgiliydi. Bulundurma. Satın alma amaçlı. Bir komşumuzun gece yarısı beni almaya gelip uyumam için birkaç kez kendi evine götürdüğünü hatırlıyordum.

Annemin benim ona verebileceğimden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. Birden çok kez denemiştim ama benim boyumu aşmıştı. Şimdi dönüp bakınca, keşke daha fazlasını yapabilseydim diyordum. Belki de babamı aramalıydım.

Bence hasta olmasaydı kötü bir insan olmayabilirdi. Zaten bağımlılık bu değil miydi? Bir hastalık. Kolay kapabileceğim ama yakalanmama konusunda kararlı olduğum bir hastalıktı.

Uyuşturucu bağımlısı olmasaydı nasıl biri olurdu merak ediyordum. Acaba herhangi bir açıdan bana benziyor muydu?

Babama baktım. "Tanıştığınızda annem nasıl biriydi?"

Bu soruya şaşırmış gibiydi. Başını salladı. "Gerçekten hatırlamıyorum. Özür dilerim."

Neden hatırlamasını beklediğimi bilmiyordum. Benden çok da büyük olmadığı bir yaşta yaşadığı tek gecelik bir ilişkiydi. Muhtemelen ikisi de sarhoştu. Bazen babama nasıl tanıştıklarını sormak istiyordum ama bilmek istediğimden emin değildim. Bir barda tanıştıklarına emindim ve babamın hatırlayabileceği romantik bir an olmamıştı.

Babam her nasılsa bir şekilde normal biri olmuşken, annemin nasıl olabileceği en kötü versiyonuna dönüşebildiğini merak ediyordum. Sadece bir bağımlı olduğu için mi öyle olmuştu? Acaba bu, doğanın yetiştirilme tarzına karşı sergilediği bir dengesizlik miydi?

"Sence bir şeylere bağımlılığı olan tür sadece insan mıdır?" diye sordum babama.

"Ne demek istiyorsun?"

"Uyuşturucu ve alkol gibi. Sence hayvanların ahlaksızlıkları var mıdır?"

Babamın bakışları, sanki sorduğum soruları anlayamıyormuş gibi yüzümü inceliyordu. "Sanırım bir yerlerde laboratuvar farelerinin morfine bağımlı olabildiklerini okumuştum," dedi.

"Onu kastetmedim. Bir hayvanın doğal ortamında bağımlılık yapan şeyler olup olmadığını bilmek istiyorum. Yoksa ken-

dilerini ve etraflarındaki herkesi kendi bağımlılıklarıyla sabotaj eden tek tür insan mıdır?"

Babam alnını kaşıdı. "Annen bir bağımlı mıydı, Beyah?" diye sordu. "Bana bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Bu kadar ileri gittiğime ve hâlâ annemin öldüğünü söylemediğime inanamıyordum. Daha hâlâ farkına varmadığına inanamıyordum. "Artık bir bağımlı değil."

Gözlerini endişeli bir ifadeyle kıstı. "Öyle olduğunu bile bilmiyordum." Bana baktı, endişesi hâlâ belli oluyordu. "Sen iyi misin?"

Soru karşısında gözlerimi devirdim. "Gecenin bir yarısı karakolda oturuyoruz. Hayır, iyi değilim."

İki kez gözlerini kırptı. "Evet, biliyorum. Ama soruların. Onlar sadece... Pek mantıklı değil gibi."

Kıkırdadım. Tıpkı babamın kıkırdamasına benziyordu. Kendimle ilgili en az hoşuma giden en yeni şey buydu.

Ayağa kalkıp bacaklarımı esnettim. Kapıya yürüdüm ve bir yerlerde Samson'ı görebilme ümidiyle dışarı baktım ama o hiçbir yerde yoktu.

Sanki polis arabasına bindiğin an ile tekrar Samson'la konuşabileceğim an arasında bir boşluk varmış gibiydi. Bu olası konuşmamızdan başka hiçbir şey hissetmediğim ya da hiçbir şeyi umursamadığım devasa duygusal bir boşluk.

Her ne oluyorsa kabullenmeyi reddediyordum ve muhtemelen bu yüzden beklerken düşüncelerim darmadağınıktı. Eğer şu anda bunu kabullenmeyi seçseydim, Samson'ın benim için tamamen bir yabancı olduğuna ikna olabilirdim. Ama dün gece, bu gerçeğe çok uzak gelmişti.

Bu yaz ikinci kez, hayatın hayatta bir günün bir günü tutmadığına ne kadar şaşırdığımı fark ettim.

Memur Ferrell geri geldiğinde ellerinin arasında bir kahve fincanı tutuyordu. Kapının girişinden geriledim ve kapıya yaslandım. Babam ayağa kalktı.

"Tüm bilgileriniz bizde var. İkiniz gitmekte özgürsünüz."

"Peki ya Samson?" diye sordum.

"Bu gece serbest bırakılmayacak. Muhtemelen bir süre de bırakılmaz, tabii kefaletini ödeyecek biri çıkarsa başka."

Söyledikleri göğsüme taş gibi oturdu. *Bir süre ne kadardı?* Elimi karnıma bastırdım. "Onu görebilir miyim?"

"Şu anda hâlâ işlemleri yapılıyor ve birkaç saat içinde hâkimle görüşmesi gerekiyor. Yarın saat dokuzdan itibaren ziyaretçiye izin verilecek."

"Onu ziyaret etmeyeceğiz," dedi babam.

"Evet, edeceğiz," diye karşı çıktım.

"Beyah, çocuğun gerçek adını bile bilmiyorsun muhtemelen."

"Adı Shawn Samson," dedim korumacı bir şekilde. Ama sonra yüzümü buruşturup polis memuruna bakarken, bunun dürüst olmadığı başka bir konu olup olmadığını düşündüm. "Adı bu değil mi?"

"Tam adı Shawn Samson *Bennett*, aslında," diye düzeltti memur.

Babam bana bakarken bir eliyle de polis memurunu işaret ediyordu. "Gördün mü?" Elleri belinde Memur Ferrell'a döndü. "Endişelenmem gerekiyor mu? Tam olarak neyle suçlanıyor ve ne kadar hapiste kalacak?"

"İki haneye tecavüz. Bir şartlı tahliye ihlali. Bir kundakçılık iddiası."

Sonuncu iddiayı duyunca neredeyse boğuluyordum. *"Kundakçılık mı?"*

"Bir yangın geçen sene bir evin kısmen yanarak yok olmasına neden oldu. Yangın çıktığında izinsiz olarak o evde kalıyormuş. Görüntüleri kamera kayıtlarında mevcut ve hakkında bir tutuklama emri var. O olaydan sonra şartlı tahliye memuruyla görüşmeyi kesmiş, bu da bizi mevcut önemli hükümlerle birlikte yeni suçlamalara götürüyor."

"Şartlı tahliye edilmesinin nedeni neydi?" diye sordu babam.

"Araba hırsızlığı. Altı ay yatmış."

Babam adımlamaya başladı. "Yani bu sık yaptığı bir şey mi?"

"Baba, ben onun kusurlu bir sistemin mağduru olduğuna eminim." Babam adımlamayı kesti ve bana ağzımdan nasıl bu kadar komik bir cümlenin çıktığını anlamıyormuş gibi baktı. Polis memuruna baktım. "Peki ya ebeveynleri?"

"İkisi de vefat etmiş. Babasının Ike Kasırgası'ndan sonra ortadan kaybolduğunu ve o zamandan beri tek başına olduğunu iddia ediyor."

Babası kayıp mı olmuş?

Rake *babası* mıydı? Bu, kumsalda onun kemiklerini bulduğundaki tavrını çok daha iyi açıklıyordu. Çok acı çekiyormuş gibi göründüğü o ana geri dönmek istedim. Geri dönmek ve yapmam gerektiği gibi ona sarılmak istedim.

Gerisini kendim anladım. Eğer Samson yaşı konusunda yalan söylemediyse, o zaman bu Ike Kasırgası olduğunda on üç yaşında olduğu anlamına geliyordu.

On üç yaşından beri yalnız mıydı? Yaralı olduğunu anlamama şaşırmamalıydım.

"Onun için üzülme, Beyah. Yüzünden anlayabiliyorum," dedi babam.

"Babası öldüğünde daha çocukmuş. Ondan sonra nasıl bir hayatı olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Yaptığı şeyleri yapmak zorunda olduğu için yaptığına eminim."

"Bu bahane yirmi yaşında biri için de hâlâ geçerli mi? Hepimiz gibi o da bir işe girebilirdi."

"İlk kez hapisten çıktıktan sonra eğer kendi başına kaldıysa ne yapmalıydı sence? Ona yardım edecek ebeveynleri yoksa muhtemelen bir kimliği de yoktu. Hiç kimsesi, hiç parası yoktu. İnsanlar çatlaklardan geçerler baba. Bu olur." *Bana da oldu ve sen hiç fark etmedin.*

Babam, Samson'ın davranışının onun seçtiği bir yol olduğunu düşünüyordu ama bu bana hiçbir şekilde çıkışı olmamış olabilecek bir hayat gibi geliyordu. Ben ihtiyaç yüzünden kötü seçimler yapmak nedir iyi biliyordum.

"Ona karşı bir uzaklaştırma emri çıkartabilir miyiz? Onu ne evimin ne de kızımın yakınında görmek istemiyorum."

Babama inanamıyordum. Ne Samson'la konuşmuş ne de olayları onun ağzından dinlemişti ama onun tarafından tehdit edildiğini mi düşünüyordu? "O zararsız, baba."

Babam, sanki burada mantıksız olan benmişim gibi bana baktı.

"Mülkünüzü korumak kesinlikle haklarınız dahilindedir ancak kızınız bir yetişkin ve kendini korumak için uzaklaştırma emri başvurusunu şahsen yapmak zorunda," dedi Memur Ferrell.

"Beni neden korumak için? O iyi biri." Sanki beni duymuyorlardı.

"İyi biriymiş gibi *davranıyordu*, Beyah. Onu tanımıyorsun."

"Onu seni tanıdığımdan daha iyi tanıyorum," diye mırıldandım.

Babam dudaklarını kapatıp sıktı ama cevap vermedi.

Samson geçmişte ne tür kötülükler yapmış olursa olsun, bu seçimleri kendi isteğiyle yapmamıştı. Buna ikna olmuştum. Samson asla tehdit oluşturmamıştı. Benim için Teksas'ın en rahatlatıcı, en az tehditkâr kısmı olmuştu.

Babam onunla ilgili fikrini çoktan vermişti. "Tuvalete gitmem lazım," dedim. Babamla arabaya binmeden önce nefes almam gerekiyordu.

Memur koridoru işaret etti. Hızla tuvalete girdim ve kapının kapanmasını bekledikten sonra ciğerlerimi olabildiğince çok havayla doldurdum. Yavaşça nefes verirken aynaya ilerledim.

Kendime baktım. Samson'dan önce, aynaya baktığımda, kimse için önemli olmayan bir kız görürdüm. Ama onunla tanıştığımdan beri her aynaya baktığımda, biri için önemli olan bir kız görüyordum.

Acaba Samson aynaya baktığında ne görüyordu?

Benim için ne kadar önemli olduğuyla ilgili bir fikri var mıydı?

Keşke fırsatım varken dün gece ona söyleseydim.

YİRMİ BEŞ

Babamla eve geldiğimizde saat sabahın yedisiydi. Pepper Jack Peyniri kuyruğunu sallıyor, arabanın kapısını açarken önümde bekliyordu.

Şu anda sadece köpeğimle olmak istiyordum.

Sorulara cevap vermekten yorulmuştum ve P.J. son birkaç saattir beni soru yağmuruna tutmayacak tek canlı olacaktı.

Babam merdivenden çıktı ve ben evin kazıkların olduğu katında kaldım. Piknik masasına oturdum ve P.J.'in başını kaşırken okyanusa baktım. Belki üç dakikalık huzur dolu bir yalnızlıktan sonra merdivenden hızla inen birinin ayak seslerini duydum.

Sara.

"Aman Tanrım, Beyah." Hemen piknik masasına koştu ve karşıma oturdu. Masaya uzandı ve elimi sıkıp zoraki hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Samson'la konuşana kadar iyi olmayacağım."

"Çok merak ettim. Baban öyle aceleyle çıktı ki... Ve sonra anneme mesaj atıp Samson'ın tutuklandığını haber verdi. Neler oldu?"

"Onun evi değilmiş."

"İzinsiz mi girmiş?"

"Öyle bir şey."

Sara bir elini yüzünde gezdirdi. "Ben çok üzgünüm. Korkunç hissediyorum. Seni ona yönlendiren bendim." Öne uzandı ve bileğimi tutup samimi bir şekilde gözlerime baktı. "Her erkek onun gibi değildir, Beyah. Söz veriyorum."

Bu konuda haklıydı ama Samson'ın diğer erkekler gibi olmadığı da rahatlamama neden olmuştu. Dakota gibi olabilirdi. Ya da Gary Shelby gibi. Bana bok gibi davranıp dünyanın geri kalanına iyi görünen bir erkekle olmayı, şaibeli bir geçmişi olan ve bana Samson kadar iyi davranan bir erkeğe âşık olmayı tercih ederdim.

"Ona kızgın değilim, Sara."

Kahkaha attı ama tedirgindi. Tıpkı ilk tanıştığımızdaki haline benziyordu –şaka mı yapıyordum yoksa ciddi miydim anlamamış gibi bakıyordu.

"Samson'ın korkunç biri gibi göründüğünü biliyorum. Ama onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Geçmişinden gurur duymuyordu. Ve sonunda bana her şeyi anlatmayı planlıyordu, o sadece gerçeğin yaz tatilimizin geri kalanını mahvetmesini istemiyordu."

Sara kollarını piknik masasının üzerinde birleştirdi ve öne uzandı. "Beyah. Üzgün olduğunu ve ona değer verdiğini biliyorum. Ama o sana yalan söyledi. Hepimize yalan söyledi. Marcos ve ben onu mart ayından beri tanıyorduk. Bize söylediği her şey bir yalanmış."

"Ne gibi?"

Eliyle yan evi işaret etti. "Öncelikle şu evin sahibi olduğunu."

"Peki başka?"

Dudakları incecik bir çizgi halini aldı. Düşünürken sandalyede kıpırdandı. "Bilmiyorum. Aklıma şu anda belirgin bir şey gelmiyor."

"Kesinlikle. Nerede yaşadığı ile ilgili yalan söyledi ve sizin ona yakıştırdığınız zengin-çocuk hikâyesini bozmadı. Ama kendinden bahsetmemek için elinden geleni yaptı çünkü böylece size yalan *söylememiş* olacaktı."

Parmaklarını şaklattı. "Yemekteki o adam! Ona Shawn diyen adam. Onunla New York'ta yatılı okula gittiği yalanını söylemişti."

"Yalan söyledi çünkü onu cevap vermeye zorladık."

"Bize o anda doğruyu söylemiş olsaydı ona şimdikinden daha çok saygı duyardım."

"Bu doğru değil. O zaman da tıpkı şu anda olduğu gibi yargılanırdı." Sara gibi insanlar için her şey siyah ve beyazdı. Gerçek dünya basit bir doğru yanlış sistemine göre dönmüyordu. Sadece yiyecek ve kalacak bir yer için ruhlarının bir parçasını hiç takas etmek zorunda kalmamış insanlar, çaresiz insanların vermek zorunda kaldıkları kötü kararların faturasını anlayamazlardı. "Artık bundan bahsetmek istemiyorum, Sara."

Beni daha onu unutmaya ikna etmeye çalışmayı bitirmemiş gibi iç çekti.

Şaibeli geçmişi olan birini unutmam için bundan daha fazlasını yapması gerekecekti çünkü Samson benim şaibeli geçmişimi öğrenince gözünü bile kırpmamıştı.

Sara'nın da Samson söz konusu olduğunda babamla aynı fikirde olduğu belliydi. Herkesin öyle olduğuna emindim. "Şu anda gerçekten yalnız kalmak istiyorum."

"Tamam," dedi Sara. "Ama eğer konuşmak istersen ben buradayım."

Sara beni düşüncelerimle baş başa bıraktı ve merdivene yöneldi. Eve girince, P.J.'in kulağının arkasını kaşıdım. "Sanırım Samson takımında sadece sen ve ben varız."

Telefonum titremeye başlar başlamaz P.J. kulaklarını dikti. Hemen fırladım ve telefonu cebimden çıkardım. Arayanın numarasının görünmediğini fark edince kalbim ağzıma geldi. Hemen açtım.

"Samson?"

"Galveston Şehir Hapishanesi mahkûmundan bir aramanız var," diyordu kayıt. *"Kabul etmek için bir tuşuna..."* Hemen bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Samson?" Sesim panik doluydu. Alnımı ovuşturdum ve yerime oturdum.

"Beyah?"

Sesi çok uzaktan geliyordu ama sonunda onu tekrar hissedebiliyordum. Rahatlayarak iç çektim. "İyi misin?"

"Evet." Sesi benimki gibi korku dolu değildi. Aslında sakindi, sanki bu anı bekliyor gibiydi. "Uzun konuşamam. Ben sadece..."

"Ne kadar süren var?"

"İki dakika. Ama biraz önce saat dokuzda ziyaretçi kabul edebileceğimi söylediler."

"Biliyorum. Orada olacağım. Ama şimdi ne yapabilirim? Senin için arayabileceğim birileri var mı?"

Hattın diğer tarafında bir sessizlik oldu. Soruyu duyup duymadığından emin değildim ama sonra iç çekti ve "Hayır. Hiç kimse yok," dedi.

Tanrım, bundan nefret ediyordum. P.J. ve ben şu anda tek sahip olduğu varlıklardık. "Babamın seni kefaletle çıkaracağını sanmıyorum. Oldukça sinirlendi."

"Bu onun sorumluluğu değil," dedi Samson. "Lütfen ondan böyle bir şey yapmasını isteme."

"Ben bir şeyler düşüneceğim ama."

"Ben bir süre burada olacağım, Beyah. Her şeyi berbat ettim."

"Bu yüzden bir avukat bulmana yardım edeceğim."

"Bana bir kamu avukatı ayarlayacaklar," dedi. "Bunu daha önce de yaşadım."

"Evet onların iş yükü zaten çok fazla. Davana hazırlanmak ve mücadele etmek için daha çok vakti olan bir avukat bulmaktan bir zarar gelmez."

"Bir avukat tutacak param yok. Daha hâlâ farkına varmadıysan diye söylüyorum, ben aslında zengin değilim."

"Güzel. Paranın seninle ilgili en az sevdiğim şey olduğunu biliyorsun."

Samson sessizdi ama sanki söyleyecek çok şeyi varmış gibiydi.

"Günün geri kalanını iş başvuruları yaparak geçireceğim. Bir avukat tutmana yardımcı olmak için para biriktireceğim. Bu işte yalnız değilsin Samson."

"Benim hatalarım *senin* sorumluluğunda değil. Yapabileceğin hiçbir şey yok. Hem zaten, mahkeme tarihi birkaç haftadan önce belli olmaz. Sen o zamana zaten Pennsylvania'da olursun."

"Ben Pennsylvania'ya gitmiyorum." Onu terk edeceğimi düşünüyorsa gerçekten çıldırmış olmalıydı. O hapiste yatarken, yaz boyunca kalbimde bir kemik çıkmamış gibi gerçekten ülkenin bir ucuna gideceğimi düşünmüş olabilir miydi? "Ya Marjorie'nin oğlu? O hangi davalara bakıyor?"

Soruma cevap vermedi.

"Samson?" Telefona baktım ve aramanın sonlandığını gördüm. *"Kahretsin."*

Telefonu alnıma götürdüm. Muhtemelen beni bir daha arayamayacaktı. Yarın onunla yüz yüze konuşmayı beklemem gerekecekti. Listeye eklemem gereken şimdiden bir sürü sorum daha olmuştu.

Ama yapmam gereken işler de olduğundan, sokağın karşısına geçip doğrudan Marjorie'nin evine gittim. Kapıyı açana kadar çaldım.

Saatin daha hâlâ çok erken olduğunu unutmuştum. Üzerinde sabahlığı vardı, kapıyı açtığında önünü bağlıyordu. Beni baştan aşağı süzdü. "Bu kadar erken kalkmanın nedeni ne?"

"Samson. Hapse girdi."

Gözlerinde bir endişe belirdi ve içeri girmem için bana yol verdi. "Neden?"

"Kaldığı ev onun değilmiş. Bu sabah tutuklandı çünkü evin sahipleri gecenin bir yarısı eve geldiler."

"Samson mı? Emin misin?"

Başımı salladım. "Ben de oradaydım. Bir avukata ihtiyacı olacak, Marjorie. Kamu avukatından daha çok davasına zaman ayırabilecek bir avukata."

"Evet, bu iyi bir fikir."

"Oğlun. O hangi davalara bakıyor?"

"O bir savunma... *Hayır*. Hayır, Kevin'dan böyle bir şey isteyemem."

"Neden? Ben işe gireceğim. Ona ödeme yapabilirim."

Marjorie üzgün görünüyordu. Onu suçlayamazdım. Benimle ilk tanıştığında Samson'ı çok iyi tanımadığını söylemişti. Bu

durumda benim kaybedecek daha çok şeyim vardı ama Samson'ın onun için yaptığı onca şeyi de görmezden gelemezdi. Marjorie'nin kedilerinden biri yanında durduğu mutfak tezgâhına çıktı. Kediyi alıp göğsüne koydu.

"Samson burada yaptığı işler için senden ne kadar ücret aldı?"

Sorumu anlaması biraz zaman aldı. Duruşu değişti. "Hiç. Benden para almadı."

"Aynen öyle. O kötü biri değil, bunu sen de biliyorsun, Marjorie." Ona cep telefonumu uzattım. "Lütfen. Oğlunu ara. Bu iyiliği Samson'a borçlusun."

Kediyi yere bıraktı ve eliyle telefonumu işaret etti. "Bu şeylerin nasıl kullanıldığını bilmiyorum." Mutfağa yürüdü ve sabit hat telefonunu aldıktan sonra oğlunun numarasını çevirdi.

Kevin, Samson'la iletişime geçmeyi kabul etti ama tek nedeni son birkaç aydır Marjorie'ye yardım etmiş olmasıydı. Ücretsiz avukatlığını yapmayı ya da davasını almayı kabul etmemişti ama en azından şu anda Marjorie'nin evine geldiğimden bir adım daha öndeydim.

Evden ayrılırken, Marjorie elime bir kilo pekan cevizi tutuşturdu. "Haftaya badem alacağım," dedi.

Gülümsedim. "Teşekkürler, Marjorie."

Eve dönünce, cevizleri masaya bıraktım ve babamın bu sabah getirdiği iki sırt çantasını aldım. Yukarı çıkarken babam koridordan çıktı. "Beyah?"

Yürümeye devam ettim. "Günün geri kalanında odamda olacağım. Rahatsız edilmemeyi tercih ederim, yatacağım."

"Beyah, bekle," dediğini duydum.

Merdivenin başına geldiğimde, Alana'nın, "Yalnız kalmak istediğini söyledi, Brian. Bence ciddiydi," dediğini duydum.

Alana haklıydı. Ciddiydim. Babamdan Samson'ın ne kadar korkunç bir insan olduğuyla ilgili nutuk dinleyecek havada değildim. Çok üzgündüm. Ve yorgundum.

Dün gece belki en fazla iki saat uyumuştum ve uyandığımdan beri damarlarımda dolaşan adrenalin yüzünden gözlerim her saniye giderek daha da ağırlaşıyordu.

Sırt çantalarını yatağın yanına koyup kendimi yatağa bıraktım. Uzanıp cam balkon kapılarından dışarıyı seyrettim. Dışarısı çok aydınlıktı. Çok ılık. Çok mutlu.

Ayağa kalkıp perdeleri çektikten sonra tekrar yatağa girdim. Neler olacağını düşünmekten kendimi alamıyordum. Hapiste ne kadar kalacaktı? Acaba bu hapis cezası alacağı anlamına mı geliyordu? Eğer gerçekten hakkında bu kadar çok suçlama varsa, ne kadar süre yatacaktı? Altı ay mı? On yıl mı?

Ufak bir destek almadan uyuyamayacaktım. Aklımdan bir sürü şey geçiyordu. Kapıyı açtım ve mutfakta kimsenin olmadığını duyana kadar bekledim. Tekrar aşağı indim ve kilere girdim. Burada ilaçları tuttukları bir yer olduğunu biliyordum. Şişeleri gözden geçirdim ama uyumama yardımı olabilecek hiçbir şey bulamadım.

İlaçlar onların banyosunda olabilirdi. Babam ve Alana'nın şimdiye kadar çoktan işe gitmiş olmaları gerektiğinden onların banyosuna girdim ve ilaç dolabını açtım. Burada diş macunu ve yedek diş fırçalarından başka bir şey yoktu. Bir tür merhem vardı. Kulak çubuklarının olduğu bir kutu.

Hızla ilaç dolabının kapağını kapadım ama aynada Alana'nın arkamda durduğu yansımasını görünce irkildim. "Affedersin. İşe gittiğini sanmıştım."

"Bugün izin aldım," dedi. "Ne arıyorsun?"

Dönüp çaresizce ona baktım. "Ben sadece *NyQuil*[12] ya da öyle bir şey arıyordum. Uyumam lazım. Hâlâ uyuyamadım ve kafamda bir sürü şey var." Ellerimi yüzüme götürüp dün geceden beri mucizevi şekilde tuttuğum yaşları yine tutmaya çalıştım.

"Sana biraz çay yapabilirim."

Çay mı? Bana çay mı yapmak istiyordu?

O diş hekimiydi ve bu evde bir yerlerde mutlaka bir atı bile sakinleştirebilecek bir ilaç olmalıydı.

"Ben *çay* istemiyorum, Alana. İşe yarayacak bir şeye ihtiyacım var. Şu anda uyanık kalmak istemiyorum." Ellerimi kaldırıp yüzümü kapadım. "Düşünmek çok canımı yakıyor," diye fısıldadım. "Onunla ilgili rüya bile görmek istemiyorum. Sadece uyumak istiyorum... Ne rüya görmek ne düşünmek ne de bir şeyler hissetmek istemiyorum."

Bir anda her şeyin ağırlığını göğsümün ortasında hissetmeye başladım.

Samson'ın telefonda söylediği her şey öyle bir darbe şeklinde geldi ki destek almak için lavaboyu tuttum. Sesi kafamda yankılanıyordu. "*Ben bir süre burada olacağım, Beyah.*"

Tekrar mutlu olmadan önce daha ne kadar beklemem gerekiyordu?

Onunla tanışmadan önceki halime dönmek istemiyordum. O zamanlar içimde acı ve öfkeden başka hiçbir şey yoktu. Hiçbir duygu, hiçbir mutluluk, hiç huzur yoktu. "Ya çok uzun süre gelmez ve hapisten çıktığında hayatımın bir parçası olmak istemezse?"

---

[12] *Vicks* markasının çıkardığı, soğuk algınlığı ve grip için kullanılan şurup ve tablet formunda bir ilaç.

Bunu sesli söylemek istememiştim. Belki de istemiştim.

Gözümden yaşlar süzülmeye başladı ve Alana hemen tepki verdi. Üzgün olduğum için kötü hissetmeme neden olabilecek bir şey söylemedi. Sadece sarıldı ve başımı omzuna yasladı.

Bu hiç aşina olmadığım bir rahatlıktı ama şu anda tam da buna ihtiyacım vardı. Bir anne şefkati. Birkaç dakika hıçkırarak kollarında ağladım. Bu aslında şu an ihtiyacım olduğunu bilmediğim her şeydi. *Birinin* gösterdiği ufacık bir anlayış kırıntısı.

"Keşke annem sen olsaydın," dedim, gözlerimden yaşlar akarken.

İç çektiğini hissettim. "Ah, tatlım," diye fısıldadı anlayışlı bir şekilde. Geri çekildi ve nazikçe yüzüme baktı. "Sana bir tane *Ambien*[13] vereceğim ama bu benden alacağın ilk ve son ilaç olacak."

Başımı salladım. "Bir daha istemeyeceğime söz veriyorum."

[13] Uyku bozukluğu için kullanılan, hızlı etki gösteren bir ilaçtır.

YİRMİ ALTI

Çok derin uyumuştum. Beynim sanki kafamın sağ tarafına doğru sıkıştırılmış gibiydi.

Yatakta doğruldum ve dışarı baktım. Hava neredeyse kararmıştı. Telefondan saate baktım ve yediyi geçtiğini gördüm. Karnım çok sesli guruldadığı için de uyanmış olabilirdim.

Telefonumun sesini en yükseğe ayarlamıştım ama hiç ses duymamıştım ve hiçbir cevapsız arama yoktu.

Onu görmeme daha on dört saat vardı.

Yere uzandım ve Samson'ın sırt çantasını aldım. İçindekileri yatağıma boşalttım ve her şeyi gözden geçirmeye başladım.

Kelimenin tam anlamıyla sahip olduğu her şey şu anda yatağımın üzerindeydi.

İki çift şort ve Marcos'un markası olan iki tişört vardı. Tutuklandığında üzerinde başka bir takım vardı, o zaman bu sadece üç çift kıyafeti olduğu anlamına mı geliyordu? Aynı tişörtleri giydiğini fark etmiştim ama bunu Marcos'u desteklemek için yaptığını sanmıştım. Muhtemelen kimsenin fark etmeyeceğini düşünerek düzenli olarak yıkıyordu.

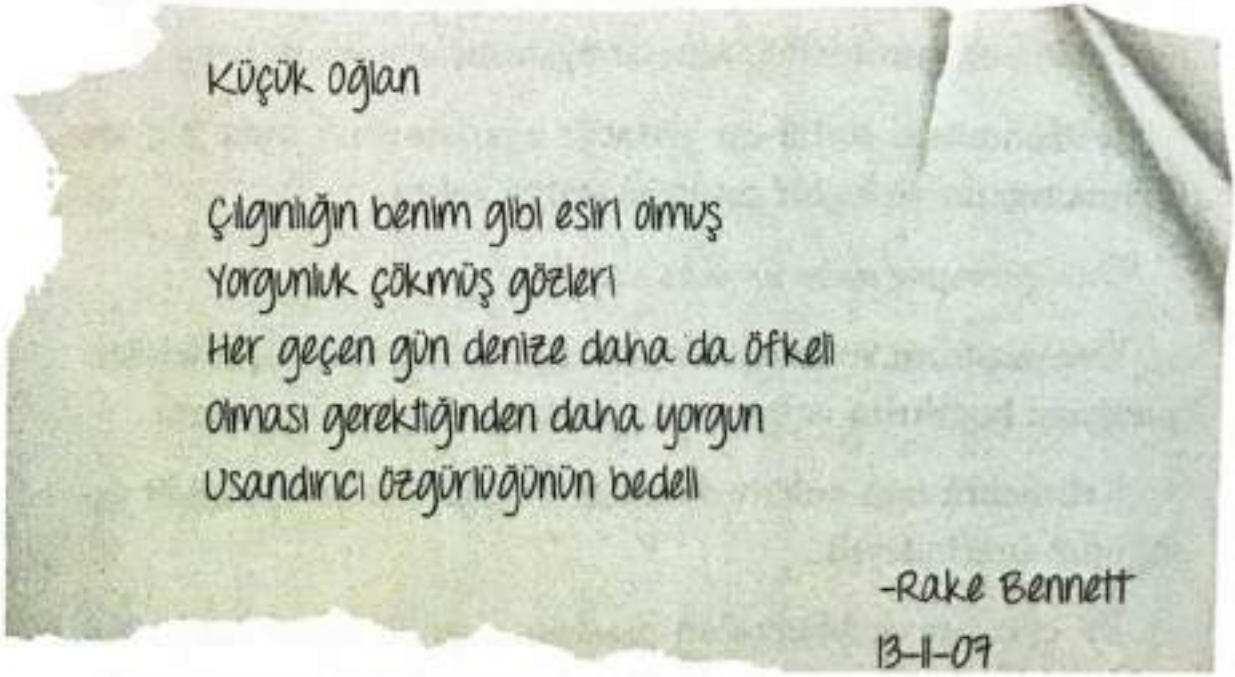
Bir çantada tuvalet malzemeleri vardı. Diş macunu, deodorant, diş fırçası, tırnak makası. Cüzdan yoktu.

Cüzdanını gerçekten de dövmelerimizi yaptırmaya gitmeden önce mi kaybetmişti yoksa hiç cüzdanı yok muydu? Babası öldüğünden beri yalnızsa, nasıl ehliyet almıştı?

Bir sürü sorum vardı. Yarınki görüşmemizin onun tüm sorularıma izin verecek kadar uzun sürmesi olanaksızdı.

Sırt çantasının dibinde, kilitli bir plastik poşet buldum. Poşetin içi katlanmış kâğıdı andıran şeylerle doluydu. Kâğıtların hepsi hafif soluk bir sarı renkte olduklarından çok eski oldukları belliydi.

Poşeti açtım ve kâğıt parçalarından birini içinden çıkardım.

Küçük oğlan

Çılgınlığın benim gibi esiri olmuş
Yorgunluk çökmüş gözleri
Her geçen gün denize daha da öfkeli
Olması gerektiğinden daha yorgun
Usandırıcı özgürlüğünün bedeli

-Rake Bennett
13-11-07

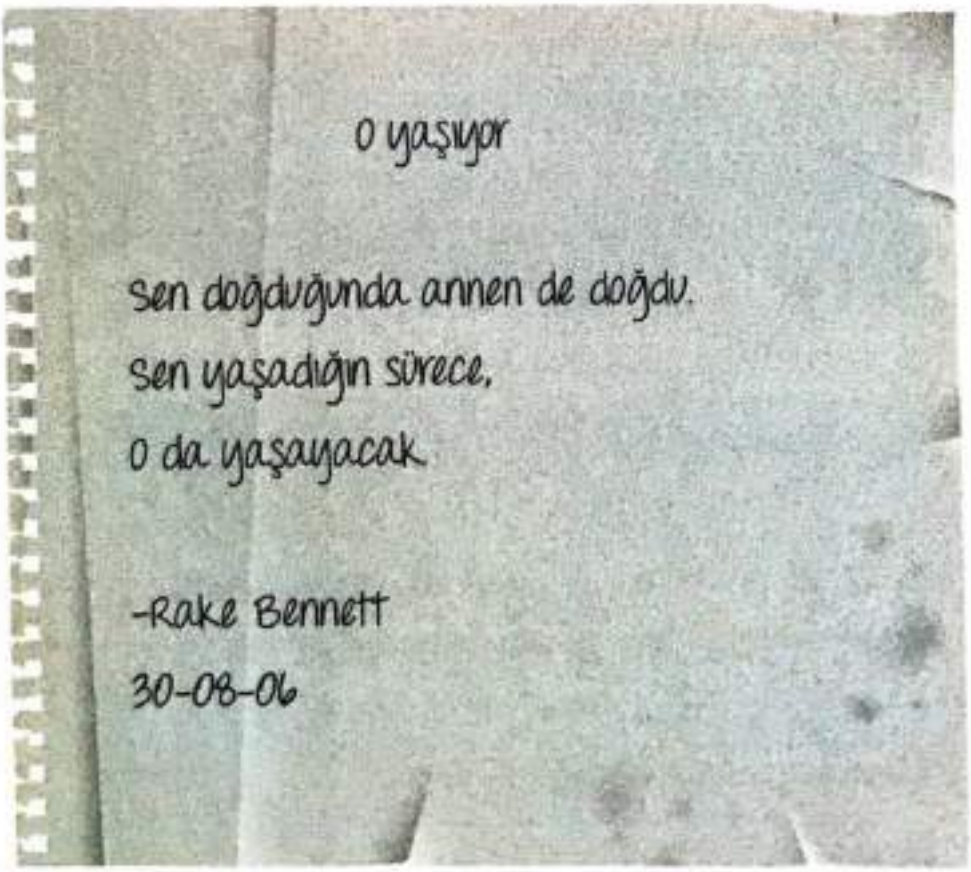
Samson, Rake'in şiir yazdığından bahsetmişti. Şiire baktım ve bir anlam çıkarmaya çalıştım.

Samson'la mı ilgiliydi? Tüm bu notlar babasından mı kalmıştı? Tarihleri Samson'ın on iki yaşında olduğu döneme denk geliyordu. Kasırga vurmadan bir sene öncesi.

Özgür olmaktan çok yorgun.

Bu satırın anlamı neydi? Babası Samson'ın onunla okyanusta bir hayat sürmesinden bıktığını mı düşünmüştü?

Diğer kâğıtları da poşetten çıkardım, her birini okumam gerektiğini hissediyordum. Hepsi Ike Kasırgası'ndan önce, hepsi babası tarafından yazılmıştı.

Gitti

Annenle kumsalda tanışmıştım.
Ayaklarını kuma gömmüştü.
Dizlerimin üzerinde yere çömelip
O kum tanelerini
Avuçlarımın arasına almadığıma pişmanım.
Dokunduğumuz herhangi bir şeyin üzerine
O da bastı mı merak ediyorum.
Yoksa karşısına çıkan her bir kum tanesi
çoktan sularla denize geri mi dönmüştü?

-Rake Bennett
16-07-07

Sevgili Shawn,

Her çocuk er ya da geç yeni bir yerde olmaya can atar. Ben senin ilk evinin bir tekne olmasını istedim ama şimdi düşünüyorum da bu tekne senin kaçıp geleceğin bir ev mi?

Eğer öyleyse bu büyük hatanın suçlusu benim. Çünkü bir erkek ben eve gidiyorum dediğinde denize açılıyor olmalıdır.

-Rake Bennett
03-01-08

Bu poşette en az yirmi şiir ve mektup vardı. Sadece birkaçı doğrudan Samson'a yazılmıştı ancak tüm sayfalara bir bütün olarak bakınca, Samson'ın bana babasıyla ilgili anlattıklarının doğru olduğu izlenimine kapıldım. Rake suda yaşıyordu ama Samson'ın söylemediği şey, onun da Rake ile birlikte denizde yaşadığıydı.

YİRMİ YEDİ

"Beyah Grim?"

Oturduğum sandalyeden resmen ayağa fırladım. Babam da ayağa kalktı ama babamın benimle birlikte Samson'ı görmeye gelmesini istemiyordum. "Gelmek zorunda değilsin."

"Oraya yalnız girmene izin vermiyorum." Kararı kesindi, sanki uzlaşmaya hiç yer yok gibiydi.

"Baba, *lütfen*." Babam karşısında otururken Samson'ın bana karşı dürüst olmak isteyeceğinden emin değildim. "Lütfen."

Gergin bir halde başını salladı. "Arabada bekleyeceğim."

"Teşekkürler."

Görevlinin peşinden büyük bir odaya ilerledim. Birkaç masa vardı ve neredeyse hepsi mahkûmları ziyarete gelenlerle doluydu.

İç karartıcıydı. Ama beklediğim kadar moral bozucu değildi. Ben, cam bir pencerenin diğer tarafında durup ona dokunamayacağımı sanmıştım.

Gözlerim hemen onu aradı ve Samson'ın odanın diğer ucundaki bir masada yalnız oturduğunu gördüm. Koyu mavi bir tulum giyiyordu. Onu hep alıştığım şortundan başka bir

şey giyerken görmek tüm bunların daha da gerçek olduğunu anlamama neden oldu.

Sonunda başını kaldırıp beni görünce, hemen ayağa kalktı. Ellerinin neden kelepçeli olmasını beklediğimi bilmiyordum ama öyle olmadıklarını görünce rahatladım. Hemen ona koştum ve kendimi kollarına bıraktım. Sımsıkı sarılarak beni kendine çekti.

"Çok üzgünüm," dedi.

"Biliyorum."

Bir süre daha bana sarıldı ama başının derde girmesini istemediğim için ayrıldık ve hemen karşısına oturdum. Masa küçük olduğundan o kadar uzak değildik ama bana dünyalar kadar uzaktaymış gibi geliyordu.

Elime uzandı ve iki elinin arasına alıp birlikte masaya koydu. "Sana vermem gereken cevaplar var. Nereden başlamamı istersin?"

"Nereden istersen."

Nereden başlayacağına karar vermek için biraz düşündü. Diğer elimi de elinin üzerine koyunca dört el masanın üzerinde birleşti. "Sana annemle ilgili söylediğim her şey doğruydu. Adı Isabel'di. Öldüğünde beş yaşındaydım ama ölümünden önceki hayatımı pek hatırlamasam da, o öldükten sonra ciddi anlamda değiştiğini biliyordum. Rake babamdı, bunu söylemedim. Annem öldükten sonra, denizde olmadığı her an kaybolmuş gibiydi. Sanki onun olmadığı bir yerde olmayı aklı almadığından beni okuldan aldı ve birkaç yıl teknede yaşadık. İşte benim hayatım buydu, Darya onu benden alana kadar."

"Yani Darya kalbimi kırdı derken bunu mu kast ediyordun?"

Başını salladı.

"Kasırga olduğunda sen neredeydin?"

Samson dişlerini sıktı, sanki bu anlatmak istemediği bir anı gibiydi. Konuşurken ellerimize baktı. "Babam beni bir kiliseye bırakmıştı. Birçok insan oraya sığınmıştı ama o kalmayı reddetti. Tüm hayatımız o olduğundan teknesini emniyetli bir yere bağlamak istemişti. Hava kararmadan döneceğini söylemişti ama o geceden sonra onu bir daha hiç görmedim." Gözlerime baktı. "Yarımadada kalmak istedim ama kasırgadan sonra hiçbir şey kalmamıştı. On üç yaşında bir çocuğun orada saklanması hatta o noktada hayatta kalması bile zor olduğundan gitmek zorunda kaldım. Eğer birine babamın kayıp olduğunu söylersem, beni bir bakımevine göndereceklerini bildiğim için sonraki birkaç yılımı görünmez olarak geçirmeye çalıştım. Galveston'da bir arkadaşımın yanında çim biçmek gibi tuhaf işler yaptım. Restoranda karşılaştığımız adam oydu. O zamanlar gençtik ve aptalca şeyler yaptık. Sonunda da yakalandık."

"Kundakçılık suçlaması ne peki?"

"Teknik olarak benim suçum değildi. Mal sahibinin birkaç boktan elektrik işi vardı ama o gece o eve girip elektriği açmamış olsaydım, asla yangın çıkmazdı. O yüzden kâğıt üzerinde bu *benim* suçum oldu." Samson parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "Hakkımda başka bir tutuklama kararı daha olduğunu öğrenince, teslim olmadan evvel son bir kez daha buraya gelmeye karar verdim. Bir defteri kapatmayı mı yoksa babamı bulmayı mı umuyordum bilmiyordum ama her ikisi de gerçekleşti. Ama aynı zamanda seni buldum ve hiç gitmek istemedim." Samson başparmağını sol elimin üzerinde gezdirdi. "Bir süre hapis yatacağımı biliyordum, o yüzden sen gitmeden önce kalan zamanımızı uzatmaya çalışıyordum." İç çekti. "Başka ne bilmek istiyorsun?"

"O evin alarm şifresini nereden biliyordun?"

"Ev sahibi evinin numarasını şifre olarak kullanıyor. Tahmin etmesi en kolay şifre."

Onu yargılamam zordu çünkü bu benim açımdan büyük bir ikiyüzlülük olurdu. Aksine, ben onun hayatta kalma becerilerine hayran kalmıştım.

"Ya Hava Kuvvetleri Akademisi? O doğru muydu?"

Bakışlarını düşürdü, benimle göz göze gelemiyordu. Başını salladı. "Hava Kuvvetleri'ne gitmek istemiştim. Planım buydu, batırana kadar. Ama yalan söylediğim konular oldu, tıpkı bunun bir aile geleneği olduğu gibi. Doğru olmayan birçok şey söyledim. Ama o evde olma nedenimi sana hiç söylemek istemediğim yalanlarla desteklemek zorunda kaldım. Bu yüzden hiçbir soruna cevap vermiyordum. Sana dürüst olmamaktan hoşlanmıyordum. Ya da herhangi birine. Ben sadece..."

"Başka seçeneğin yokmuş," dedim, aklından geçeni söyledim. Anlıyordum. Tüm hayatım boyunca ben de oradaydım. "Yanlış kararların güçlü olmaktan ya da zayıflıktan kaynaklandığını söyleyen sendin. Sen zayıf olduğun için yalan söylemiyordun, Samson."

Yavaşça nefes aldı, sanki bundan sonra söyleyeceğinden korkuyor gibiydi. Gözlerime bakınca tüm tavrı değişti. O bakışla odanın tüm ağırlığını üzerimde hissetmeye başladım. "Dün telefonda Pennsylvania'ya gitmeyeceğini söyledin."

Bu sorudan çok, cevap beklediği bir cümleydi. "Seni bırakamam."

Başını sallayarak ellerini ellerimden çekti. Sanki bana sinirliymiş gibi elleriyle yüzünü ovuşturduktan sonra ellerimi daha da sıkı tuttu. "Üniversiteye gideceksin, Beyah. Benim dağıttığım şeyi toplamak senin işin değil."

"Senin *dağıttığın* şeyi mi? Samson, senin yaptığın kötü bir şey değildi. Sen sadece sokaklarda kendi kendine büyüyen bir çocuktun. İlk kez hapisten çıktıktan sonra ayaklarının üzerinde nasıl durman gerekiyordu? Onlara yangının neden başladığını

ve şartlı tahliyene neden uymadığını anlatırsan, anlayacaklarından eminim."

"Mahkeme yasaları neden çiğnediğimi umursamaz, sadece yasaları çiğnememi umursar."

"Evet ama *umursamalılar*."

"Sistemin ne kadar kusurlu olduğunun bir önemi yok, Beyah. Sadece ikimiz her şeyi bir gecede değiştiremeyiz. Ben birkaç yıl yatarım ve bu konuda ikimizin de yapabileceği hiçbir şey yok, bu yüzden senin Teksas'ta kalmak için de hiçbir nedenin yok."

"Sen yeterli bir nedensin. Pennsylvania'da olursam seni nasıl ziyarete gelebilirim?"

"Beni ziyarete gelmeni istemiyorum. Üniversiteye gitmeni istiyorum."

"Burada da üniversiteye gidebilirim."

Kahkaha attı. Öfkeli bir kahkahaydı. "Neden bu kadar inatçısın? Tüm yaz planımız buydu –okul başladığında ikimiz de kendi yolumuza gidecektik."

Söyledikleri canımı yakıyor, içimi acıtıyordu. Sesim bir fısıltı gibi çıkarak, "Ben işlerin değiştiğini sanmıştım. Kalp kemiklerimizin çıktığını söylemiştin," dedim.

Samson o yorumu tüm bedeniyle hissetmiş gibiydi. Sanki canını yakıyormuşum gibi karşımda biraz küçüldü. Ona incitmek istemiyordum ama o bundan çok daha fazlasını hak ediyordu. Benim için kimsesiz bir çocuk değildi.

"Senden o kadar uzakta olamam," dedim sessizce. "Telefon etmek ve mektup yazmak yeterli olmayacaktır."

"Ben telefon görüşmeleri ya da mektup da istemiyorum. Senin gidip hayatını yaşamanı ve beni bir yük gibi görmemeni

istiyorum." Yüzümdeki şaşkınlığın farkındaydı ama bana onunla tartışacak kadar zaman tanımadı. "Beyah. Biz hayatlarımız boyunca adalarda yalnızdık. İşte bu yüzden anlaştık çünkü o yalnızlığı birbirimizde gördük. Ama bu senin kendi adandan ayrılman için bir şans ve kaç sene kalacağımı bilmediğim bir yerde seni alıkoymayı reddediyorum."

Gözlerimin dolduğunu hissedebiliyordum. Tam başımı eğdiğim sırada bir damla yaş masaya düştü. "Beni uzaklaştıramazsın. Bunu sensiz yapamam."

"Bensiz *yaptın* zaten," dedi, kararlı bir ses tonuyla. Masanın üzerinden bana uzandı ve yüzümü kaldırıp ona bakmaya zorladı. O da tıpkı benim hissettiğim kadar üzgün görünüyordu. "Benim senin başarılarınla hiçbir ilgim olmadı. Şu an olduğun kişi üzerinde hiçbir katkım olmadı. Her şeyden vazgeçme nedenin lütfen ben olmayayım."

Samson onunla iletişimde kalmamı istemediği fikrini ısrarla vurguladıkça, ben daha çok sinirleniyordum.

"Bu bana haksızlık. Benden öylece çekip gitmemi ve seninle hiç iletişim kurmamamı mı bekliyorsun? Madem sonunun böyle olacağını biliyordun, o zaman neden en başta sana âşık olmama izin verdin?"

Hızla bir nefes verdi. "Bunun ağustos ayında sona ereceği konusunda anlaşmıştık, Beyah. İlişkimizi sığ sularda tutmakta hemfikirdik."

Gözlerimi devirdim. "İnsanların sığ sularda da boğulabildiklerini söyleyen sendin." Dikkatini yine bana verene kadar öne eğildim. "Ben boğuluyorum, Samson. Ve beni suyun altında tutan sensin." Sinirli bir şekilde gözlerimi sildim.

Samson tekrar ellerimi tuttu ama bu sefer, farklıydı. "Gerçekten çok üzgünüm," derken sesinde bir acı vardı. Tek söylediği buydu ama ben, onun veda ettiğini anlamıştım.

Bu konuşma bitmiş gibi ayağa kalktı ama bana sanki benim de ayağa kalkmamı istiyormuş gibi bakıyordu. Kollarımı göğsümde birleştirdim. "Veda etmek için sana sarılmayacağım. Artık bana sarılmayı hak etmiyorsun."

Samson hafifçe başını salladı. "Ben sana sarılmayı en başından beri hak etmedim." Gitmek için arkasını döndü ve o anda bunun onu son görüşüm olduğu gerçeğiyle dehşete kapıldım. Samson o bakışla bir şey söylediğinde, bu gerçekten ciddi olduğu anlamına gelirdi. Onu tekrar görmeme izin vermeyecekti. Buraya kadardı. Burada son buluyorduk.

Uzaklaşmaya başlayınca yerimden fırladım. "Samson, bekle!"

Tam kollarımı açıp ona sarılacağım sırada bana sarılmak için arkasını döndü. Yüzümü boynuna koydum. Beni kollarına aldığında, ağlamaya başladım.

Birden aklımdan bir sürü şey geçti. Onu şimdiden özlemiştim ama hiç olmadığım kadar da sinirliydim. Bu anın geleceğini biliyordum; veda. Ama bu şartlar altında gerçekleşeceğini bilmiyordum. Güçsüz hissediyordum. Vedamızın benim de rolümün olduğu bir seçenek olmasını istemiştim ancak şu anda hiçbir seçme şansım yoktu.

Başımın yanını öptü. "Bursu al, Beyah. Ve eğlen. *Lütfen.*" *Lütfen* derken sesi çatlaktı. Beni bıraktı ve kapının yanında duran gardiyana yürüdü. Onsuz çok kederli, sanki tüm destek sistemimi kaybetmiş ve artık kendi başıma ayakta duramazmışım gibi hissediyordum.

Samson odadan çıkarıldı ve arkasında bıraktığı yıkımı görmek için bir daha dönüp bakmadı.

Babamın arabasına binmek için dışarı çıktığımda hıçkırarak ağlıyordum. Kapıyı hızla çarptım, öfkeliydim ve kalbim kırılmıştı. Orada neler olduğunu sindirmeye bile başlamamıştım. Bunu beklemiyordum. Tam tersinin olmasını bekliyordum.

Takım olarak bunun üstesinden geleceğimizi sanmıştım ama aksine, tıpkı hayatımdaki diğer herkes gibi o da beni tek başıma bırakmıştı.

"Ne oldu?"

Başımı salladım. Sesli olarak bile söyleyemiyordum. "Sadece sür."

Babam direksiyonu eklem yerleri sıkmaktan beyaz olana kadar sıkı tuttu. Arabayı çalıştırdı ve geri vitese taktı. "O gece onu duşta üzerinden aldığım gece eşek sudan gelene kadar dövmeliydim."

O gece beni aslında Samson'dan korumadığını açıklamaya bile çalışmadım. Samson bana yardım ediyordu ama şimdi başka bir açıklama yapmak gereksizdi. Sadece genel bir ifade kullandım. "O kötü biri değil baba."

Babam arabayı tekrar parka aldı. Bana baktığında yüz ifadesi kararlıydı. "Bir baba olarak nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum ama ben bütün yaz ona yalan söyleyen bir adamı savunacak bir kız yetiştirmedim. Sence seni umursuyor mu? O kendinden başka kimseyi düşünmüyor."

Ciddi miydi?

Gerçekten beni *yetiştirdiğini* söyleme cesaretine sahip miydi?

Öfkeyle ona baktığımda elim kapı kolundaydı. "Sen *asla* bir kız çocuğu yetiştirmedin. Bu senaryoda yalan söyleyen biri varsa, o da *sensin*." Kapıyı açtım ve arabasından indim. Bolivar Yarımadası'na kadar onunla aynı arabada gitmem mümkün değildi.

"Arabaya bin, Beyah."

"Hayır. Beni alması için Sara'yı arayacağım." Arabanın yanaştığı kaldırıma oturdum. Babam arabadan inerken telefonumu çıkardım. Çakılları tekmeledi ve arabayı işaret etti.

"Bin hadi. Seni eve götüreyim."

Sara'yı aradıktan sonra gözlerimdeki yaşları sildim. "Senin arabana binmiyorum. Artık gidebilirsin."

Babam gitmedi. Sara beni alacağını söyledi ama babam o gelene kadar sabırlı bir şekilde arabasında bekledi.

YİRMİ SEKİZ

Samson'dan hiç haber almadan işkence dolu bir hafta geçirmiştim. Hiçbir haber yoktu. Onu iki kez ziyaret etmeyi denemiştim ama artık beni görmeyi reddediyordu.

Onunla iletişim kurmamın hiçbir yolu yoktu. Tek tutunacak dalım anılarımızdı ve sesini bile duyamazsam bunların da giderek yok olacaklarından endişeliydim.

Gerçekten de öylece hayatıma devam etmem mi gerekiyordu? Onu unutmalı mıydım? Bu yaz beni tamamen farklı, çok daha iyi biri olmaya zorlamamış gibi öylece üniversiteye mi gitmem gerekiyordu?

Bu evdekilerle artık Samson hakkında konuşmuyordum. Adının telaffuz edilmesini bile istemiyordum çünkü tartışmalar çıkıyordu. Bütün hafta odamdan neredeyse hiç çıkmamıştım. Günlerimi saçma televizyon programları ve Marjorie'ye yaptığım ziyaretlerle geçiriyordum. Onun hakkında tek konuştuğum kişi Marjorie'ydi. Benim tarafımı tutan bir tek o vardı.

Bütün haftayı Samson'ın sırt çantasındaki iki tişörtü dönüşümlü olarak giyerek geçirmiştim ama artık onun gibi kokmuyorlardı. Artık benim gibi koktukları için sırt çantasına sarılmış, bir İngiliz yemek programı seyrediyordum.

Eşyalarıyla ne yapacağımı bilmiyordum. Tuvalet malzemelerini saklamak istediğini sanmıyordum ve çantasında babasının ona yazdığı şiirlerden başka değerli bir şey yoktu. Ama onları Samson'a ulaştırması için Marjorie'ye bırakmak da istemiyordum çünkü bunlar sanki onunla aramızda kalan son bağ gibiydi.

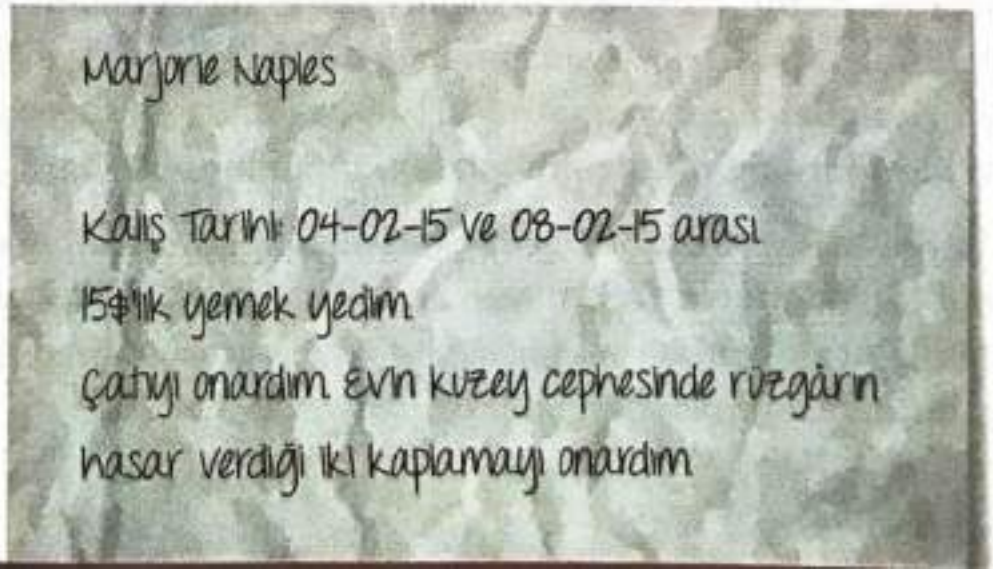
Bir gün onun benimle konuşmasını sağlamak için bunlar tek bahanem olabilirdi.

Bir yerden sonra hayatıma devam etmek zorunda kalacaktım. Bunu biliyordum ama hâlâ burada ve o hâlâ hapisteyken başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Kollarımdaki sırt çantasını tekrar ayarlayıp bir nevi yastık olarak kullanacaktım ama sert bir şey şakağıma battı. Çantayı açıp gözden kaçırdığım bir şey olup olmadığını kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu. Elimi çantanın içinde gezdirdim ve daha önce fark etmediğim bir fermuar buldum.

Hemen doğrulup fermuarı açtım. Küçük, ciltli bir not defteri buldum. Yaklaşık on santim kadardı. Defteri açtım, içi isimler ve adreslerle birlikte alışveriş listesini andıran yazılarla doluydu.

Birkaç sayfa çevirdim, hiçbir şey anlayamıyordum. Ama sonra Marjorie'nin adı ve adresinin yazılı olduğu bir sayfa buldum.

Marjorie'nin adının altında birkaç isim ve adres daha vardı ama tarihlerin önemini bilmem gerekiyordu. Telefonumu alıp onu aradım.

"Alo?"

"Hey, ben Beyah. Hemen bir şey soracağım. Bu yıl dört şubat ile sekiz şubat arasının senin için bir önemi var mı?"

Marjorie bu tarihleri biraz düşündü. "Bunların kalp krizi geçirdikten sonra hastanede kaldığım günler olduğuna eminim. Neden?"

"Ben sadece Samson'ın sırt çantasında bir şey buldum. Kevin'a vermen için daha sonra sana getiririm."

Onunla vedalaşıp telefonu kapadıktan sonra Samson'ın deftere yazdığı tüm diğer notları gözden geçirmeye başladım. En sık rastlanan adres yan evde oturan David Silver'a aitti. Birkaç tarih yazılmıştı. Çoğu mart ayını işaret ediyordu. David'in isminin altında yapılan tamiratlar yazıyordu.

Yatak odası balkonunun parmaklıklarındaki birkaç gevşek çıta sağlamlaştırıldı. Sigorta kutusundaki arızalı bir sigorta değiştirildi. Açık duşun borusundaki bir sızıntı onarıldı.

Listeler devam ediyordu. İnsanlar için yaptığı tuhaf işler ve her iş için ne kadar para aldığı yazıyordu ve bu, akşam yemeği ve dövme gibi şeyler için arada nasıl parası olduğunu açıklıyordu. Bir de yaptığı işler için para almadığı insanlar vardı.

Son yedi aydır her güne not düşülmüştü. Birinin buzdolabından izinsiz alıp yediği her yiyecek. Birinin eviyle ilgili yaptığı her tamirat. Hepsinin kaydını tutmuştu.

Ama neden? O evlerde izinsiz kalmanın karşılığını bir şekilde ödemek için bu evleri ücret almadan tamir etmesi gerektiğini mi düşünmüştü?

Acaba bu, mahkemede onunla ilgili hiçbir suçlamayı hak etmediğinin bir kanıtı olabilir miydi?

Hemen aşağı indim ve babam ile Alana'yı oturma odasındaki koltukta otururken gördüm. Sara ve Marcos iki kişilik koltukta oturuyorlardı. Hepsi *Çarkıfelek* seyrediyordu ama babam bugün ilk kez aşağı indiğimi görünce televizyonu sessize aldı.

Defteri babama uzattım. "Bu Samson'ın." Defteri aldı ve sayfaları çevirdi. "Kaldığı her yerin ve o yerleri nasıl tamir ettiğinin ayrıntılı bir listesi."

Babam ayağa kalktı, defterin sayfalarını çevirmeye devam etti.

"Bu listenin ona yardımı dokunabilir." Sesim o tutuklandığından beri ilk kez umut doluydu. "Doğru olanı yapmaya çalıştığını kanıtlayabilirsek, savunmasına faydası olabilir."

Babam daha defterin birkaç sayfasına bile gelmeden iç çekti. Defteri kapadı ve bana geri uzattı. "Bu yaptığı her yanlışın ayrıntılı bir listesi. Buna ona zarar verir, yardımcı olmaz."

"Bunu bilmiyorsun."

"Beyah, o şimdi sadece iki kez birinin evine izinsiz girmekle suçlanıyor. Eğer bunu polise götürür ve onlara kaç eve daha girdiğini gösterirsen, bunu suçlamalarını kaldırmak için değil üzerine *eklemek* için kullanacaklardır." Bana bir adım atarken sinirli görünüyordu. "*Lütfen* bu işin peşini bırak. Çok az tanıdığın birinin hayatını bu şekilde tüketmesine izin veremeyecek kadar gençsin. O işleri batırdı ve bunun sonuçlarına katlanmak zorunda."

Alana da ayağa kalktı. Destek olmak adına babamın kolunu tuttu ve "Baban haklı, Beyah. Önüne bakmaktan başka yapacak bir şey yok," dedi.

Sara ve Marcos hâlâ koltukta oturuyor, acınacak bir haldeymiş gibi hissetmeme neden olacak şekilde bana bakıyorlardı.

Hepsi acınacak halde olduğumu düşünüyordu.

Hiçbiri Samson'a ne olacağını umursamıyordu. Ve hiçbiri bizim yaşadığımız şeye inanmıyordu. Hayatımda ilk kez, beni gerçekten umursayan biri olmuştu ve dördü de benim gerçek aşkın ne olduğunu bilemeyeceğimi düşünüyordu.

Ben aşkın ne olduğunu biliyordum çünkü bütün hayatımı ne *olmadığını* bilerek geçirmiştim.

"Annem öldü." Bunu söyledikten sonra sanki odanın tüm havası boşalmış gibi oldu.

Alana elini ağzına götürdü.

Babam şaşkınlık içinde başını salladı. "Ne? Ne zaman?"

"Seni arayıp buraya gelebilir miyim diye sorduğum gece. Aşırı dozdan öldü çünkü ben kendimi bildim bileli bağımlıydı. Benim yanımda hiç kimse yoktu. Sen yoktun. Annem yoktu. *Hiç kimse. Kahrolası* hayatım boyunca ben hep yalnızdım. Samson maçıma gelen ve benim için tezahürat yapan tek insandı."

Babam yanıma geldi, yüz ifadesi şaşkınlık ve anlayış doluydu. "Böyle bir şeyi bana neden söylemedin?" Bir elini yüzüne götürdü ve mırıldandı: "*Tanrım*, Beyah."

Kucaklamak için beni kendine çekmeye çalıştı ama ben geri adım attım.

Merdivenden çıkmak için arkamı döndüm ama babam arkamdan seslendi. "Bekle. Bunu konuşmamız gerekiyor."

Artık öfkem su yüzüne çıktığı için, şimdi içinde boğulduğumu hissediyordum. Şansım varken hepsini boşaltmam gerekiyordu. Arkamı döndüm ve tekrar babamla yüzleştim.

"Neyi konuşacağız? Senden sakladığım diğer her şeyi mi? Havaalanında seninle karşılaştığımızda sana nasıl yalan söylediğimi bilmek ister misin? Havaalanı şirketi bavullarımı kaybetmedi. Benim hiçbir zaman bir şeyim yoktu çünkü Janean ona gönderdiğin her kuruşu kendi kullandı. Sırf yiyecek bir şeyler alabilmek için on beş yaşında para karşılığı biriyle yatmak zorunda kaldım. O yüzden *canın cehenneme* Brian. Sen benim babam değilsin. Hiç olmadın ve hiç olmayacaksın!"

Hiçbirinin tepkisini görmek için bekleme zahmetinde bulunmadım. Ayaklarımı yere vurarak merdivenden çıktım ve odamın kapısını kapadım.

Babam yaklaşık otuz saniye sonra kapımı açtı.

"Lütfen, git," dedim, duygusuz bir sesle.

"Bunu konuşmak zorundayız."

"Yalnız kalmak istiyorum."

"Beyah," dedi, yalvarır gibi ve odaya girdi. Hızla odanın kapısına yürüdüm, yüz ifadesinin beni etkilememesi için ona bakmıyordum.

"On dokuz yılını ilgisiz bir baba gibi geçirdim. Nihayet zamanı geldi diye şimdi ilgilenmene izin verecek havada değilim. O yüzden lütfen beni yalnız bırak."

O an babamın gözlerinden bir dolu şey geçti. Hüzün. Pişmanlık. Anlayış. Ama hissettiği hiçbir şeyin duygularımı etkilemesine izin vermedim. Donuk bir ifadeyle ona baktım ve sonunda başını sallayıp odamdan çıktı.

Kapıyı kapadım.

Kendimi yatağa bıraktım ve Samson'ın not defterini göğsüme bastırdım.

Onlara göre bu not defteri Samson'ın adada yanlış yaptığı

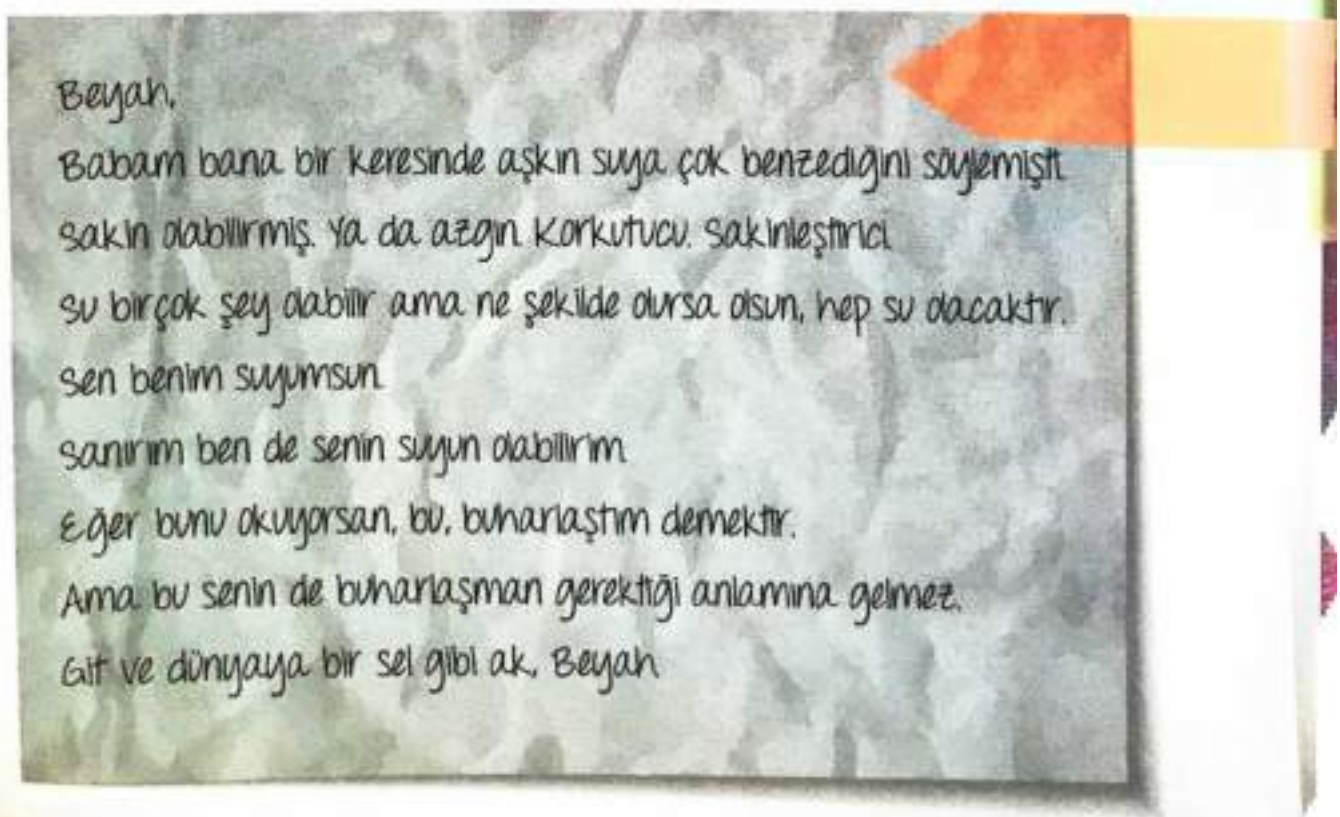
herkesin bir listesi olabilirdi ama benim için bir iyi niyet göstergesiydi. Var olmayan yöntemlerle doğru şeyi yapmaya çalışmıştı.

Not defterine tekrar göz gezdirdim, her sayfayı okuyup, parmak ucuyla onun baştan savma el yazısıyla yazdığı kelimelerin üzerinden geçtim. Kaldığı her yerin adresine baktım. Defterin yarısı kendi el yazısıyla doluydu. Bazıları çarpıktı ve okuması zordu, sanki bunları alelacele yazmış ve yakalanmadan önce defteri kapamış gibiydi.

Defterin son sayfalarını kurcaladım ve diğerlerinden farklı bir sayfada durdum. Farklıydı çünkü sayfanın başında adım yazıyordu.

Defteri alıp göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapadım. Yazdığı şey kısacıktı ama benim adımdı.

Kalp atışım normale dönene kadar birkaç kez derin nefes alıp verdim. Sonra defteri göğsümden uzaklaştırıp yazdıklarını okudum.

Bunlar deftere son yazdığı şeylerdi. Sanki bana veda etmeden önce tutuklanmaktan korkmuş gibiydi.

Notu birkaç kez daha okurken gözümden akan yaşlar sayfaya düştü. *Bu* Samson'dı. Başkalarının neye inandığı umurumda değildi. Bu, serbest kalana kadar benim tutunacağım insandı.

Bu aynı zamanda gitmeyi reddetme nedenimdi. Yardımıma ihtiyacı vardı. Tek sahip olduğu bendim. Şu anda onu bırakıp gitmem mümkün değildi. Bu kasabadan onun akıbetinin ne olacağını bilmeden ayrılma fikri bencilce bir davranış olurdu. Bana iyilik yaptığını düşünüyordu ama kararının bana ne yaptığından haberi yoktu. Bilseydi, kalmam için yalvarırdı.

Hafifçe kapım çaldı. "Beyah, gelebilir miyim?" Sara başını uzattı ama tartışacak havada değildim. Bunu sesli söyleyecek gücüm olduğundan bile şüpheliydim. Yazdıklarının olduğu defteri göğsüme bastırdım ve duvara doğru yana döndüm.

Sara yatakta yanıma sokuldu ve bana arkadan sarıldı.

Hiçbir şey söylemedi. Sessizce büyük abla rolüne büründü ve ben uyuyana kadar yanımda kaldı.

YİRMİ DOKUZ

Güneşin doğuşu şu anda hayatımda bana huzur veren tek şeydi.

Bu sabah saat beşten beri burada oturmuş güneşin doğuşunu bekliyordum. Uyuyamamıştım. Geçirdiğim haftadan sonra nasıl uyuyabilirdim ki?

Gözlerimi her kapadığımda, Samson'ın arkasına bakmadan benden yürüyerek uzaklaştığını görüyordum. Bana ümitle, şevkle ve yoğun duygularla baktığı zamanları anımsamak istiyordum. Ama gözümün önüne sadece beni ağlarken yalnız bıraktığı o son an geliyordu.

Onu bu şekilde hatırlayacak olmaktan korkuyordum çünkü vedamızın böyle olmasını istemiyordum. Fikrini değiştirebileceğime emindim. Ona yardım edebileceğimden emindim.

Bugün yarımadanın tek çörek dükkânında bir iş görüşmem vardı. Ona yardım edebilmek için kazandığım her kuruşu biriktirecektim. Bunu istemeyeceğini biliyordum ama bu yaz hayatıma kattığı her şey için en azından bu kadarını yapabilirdim.

Burada kaldığım süre boyunca bunun babamla aramızda bir çekişme konusu olacağı kesindi. Babam Pennsylvania'ya taşınmadığım için saçmaladığımı düşünüyordu. Ben de babamın

benden hiç kimsesi olmayan birine gerçekten sırtımı dönüp gitmemi beklemesini saçma buluyordum. Çoğu insan yalnızlığı Samson ve ben kadar iyi bilemezdi.

Babamın bu yaz yeni bir eyalette her şeye ikinci kez baştan başlamamı nasıl beklediğini de bilmiyordum. Baştan başlayacak gücüm yoktu. Hiç takatimin kalmadığını hissediyordum.

Ülkenin bir ucuna gidecek gücüm yoktu, özellikle de bursumu hak etmek için voleybol oynayacak enerjim yoktu.

İşi alsam bile her gün kalkıp çörek pişirecek enerjim olduğundan emin değildim ama her bir kuruşun Samson'ın yardımına gideceğini bilmek buna değerdi.

Güneş tam ufukta belirmeye başladığında dikkatim odanın kapısına kaydı. Babam başını uzattı ve onun varlığı ile neredeyse tüm bedenimle iç çektim.

Dün gece onunla tartışmak için vakit çok geçti ve bu sabah da tartışmak için çok erkendi.

Burada oturduğumu görünce rahatlamış gibiydi. Yatağımda olmadığımı görünce muhtemelen gecenin bir yarısı kaçtığımı düşünmüştü.

Birçok kez kaçıp gitmek istemiştim ama nereye gidebilirdim? Artık hiçbir yere ait olmadığımı hissediyordum. Samson ait olduğumu hissettiğim ilk yerdi ve o da benden sökülüp alınmıştı.

Babam yanıma oturdu. Ona yanımda Samson olduğundaki kadar rahat sokulamadım. Gergindim ve kaskatıydım.

Benimle birlikte güneşin doğuşunu seyretti ama varlığı anı berbat etmişti. Yanımda oturan adama karşı bu kadar öfke doluyken manzarada bir güzellik bulmak zordu.

"Kumsala ilk gittiğimiz anı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ben bu yazdan önce hiç kumsala gitmedim."

"Evet, gittin. Küçüktün ama. Belki hatırlamıyorsun ama seni dört ya da beş yaşındayken Santa Monica'ya götürmüştüm."

Sonunda gözlerine baktım. "Ben California'ya mı gittim?"

"Evet. Hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

Yüzünde bir anlık bir pişmanlık belirdi ama sonra kolunu sandalyenin arkasından çekip ayağa kalktı. "Hemen dönerim. Burada bir yerde fotoğraflar vardı. Geleceğini öğrenince Houston'daki evimizden albümü getirmiştim."

Onda çocukluk fotoğraflarım mı vardı? Sözüm ona hem de bir kumsalda mı?

Görünce inanacaktım.

Birkaç dakika sonra, babam bir albümle geri geldi. Tekrar yerine oturdu ve albümü açıp kucağıma itti.

Sayfaları çevirerek fotoğraflara baktım ama sanki başka birinin hayatına bakıyor gibiydim. Çekildiğini hatırlamadığım bir sürü fotoğrafım vardı. Kesinlikle hiç hatırlamadığım günlerin anıları.

Kumda koştuğum fotoğrafların olduğu bir sayfaya geldim ve bunları hiçbir anıyla bağdaştıramadım. O yaşta muhtemelen araba yolculuğunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum.

"Bu ne zamandı?" diye sordum, bir masada önümde bir doğum günü pastasının olduğu fotoğrafı işaret ettim ama arka planda küçük bir yeni yıl ağacı vardı. Doğum günüm Noel'den aylar sonraydı ve normalde babamı sadece yazları ziyaret ederdim. "Seninle Noel kutladığımızı hatırlamıyorum."

"Teknik anlamda kutlamadın. Sadece yazları geldiğin için, tüm önemli tatil ve bayramları tek bir büyük kutlamaya sıkıştırırdım."

Bahsedince hayal meyal hatırlamaya başladım. Hediyeleri açarken karnımın canımı yakacak kadar tok olduğunu hissettiğim bulanık anılarım vardı. Ama bu çok uzun zaman önceydi ve o anılar yıllar içinde aklımda kalmamışlardı. Anlaşılan gelenekler de öyle olmuştu.

"Neden yapmayı kestin?" diye sordum.

"Bilmiyorum, gerçekten. Sen büyümeye başladın ve her sene beni ziyarete geldiğinde, aptalca şeylere olan ilgin daha da azalmış gibiydi. Ya da belki ben öyle olduğunu sandım. Çok sessiz bir çocuktun, senden bir şey öğrenmek çok zordu."

Bunun için annemi suçluyordum.

Albüme göz gezdirdim ve babamın kucağında oturduğum bir fotoğrafa bakarken durdum. İkimiz de kameraya gülümsüyorduk. Bana sarılmıştı ve ben de ona sokulmuştum.

Bunca yıldır, onun bana hiç sevgi ve şefkat göstermediğini düşünmüştüm. Onun bana sevgi ve şefkat *göstermediği* yıllar o kadar çoktu ki *onlar* en çok hatırladığım yıllardı.

Parmağımı fotoğrafın üzerinde gezdirdim, ilişkimizin değişmesine neden olan şeye üzüldüm.

"Bana kızın gibi davranmayı ne zaman bıraktın?"

Babam iç çekti ve o iç çekişi bir sürü şeyle doluydu. "Sen doğduğunda yirmi bir yaşındaydım. Seninle ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sen küçükken numara yapmak daha kolaydı ama büyüdükçe, ben sadece... Suçluluk hissettim. O suçluluk duygusu birlikte geçirdiğimiz zamana da yansımaya başlamıştı. Ziyaretlerinin sana sıkıntı verdiğini hissettim."

Başımı salladım. "İple çektiğim tek şeydi."

"Keşke bilseydim," dedi sessizce.

İçimden keşke ona söyleseydim dedim.

Bu yaz Samson'dan bir şey öğrendiysem, o da her şeyi içinde tutmanın hiçbir işe yaramadığıydı. Bu sadece gerçeğin sonunda daha da beter can yakmasına neden oluyordu.

"Onun nasıl bir anne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu, Beyah. Sara dün gece bana ona anlattığın bazı şeylerden bahsetti ve ben sadece..." Sesi titriyordu, gözyaşlarını tutmaya çalışıyor gibiydi. "Birçok yanlış yaptım. Hiçbir bahanem yok. İçerlemek sonuna kadar hakkın, çünkü haklısın. Seni tanımaya çalışmak için daha çok gayret etmeliydim. Seninle vakit geçirmek için daha çok mücadele etmeliydim."

Babam fotoğraf albümünü aldı ve yanındaki sandalyeye koydu. Huzursuz bir ifadeyle bana baktı. "Yaptığın şeyin –bu çocuğun geleceğini çizmesine izin veriyor olman– benim hatammış gibi hissediyorum çünkü senin için hiçbir zaman örnek olamadım. Ama buna rağmen, sen şu anda karşımda duran harika bir insana dönüştün ve nedeni ben değilim. Nedeni *sensin*. Sen bir savaşçı olduğundan doğal olarak Samson için kalıp savaşmak istiyorsun. Belki de bu onda kendinle büyük bir benzerlik gördüğün içindir. Ama ya o olduğunu sandığın kişi değilse ve sen yanlış karar verdiysen?"

"Peki, ya tam olarak düşündüğüm gibi biriyse?"

Babam sağ elime uzandı ve ellerinin arasında tuttu. Çok samimi görünüyordu, son derece dürüst bir ifadeyle bakıyordu. "Eğer Samson olduğunu sandığın kişiyse, sence senin için ne isterdi? Sence uğruna çalıştığın her şeyi bırakmanı ister miydi?" Başımı çevirdim, gün doğumuna baktım. Tüm duygularım boğazımda düğümlenmişti.

"Seni seviyorum, Beyah. Hayatında bir sürü insanın seni yüzüstü bıraktığını itiraf edecek kadar çok seviyorum. Sana karşı gerçekten dürüst olan tek insan vardı, o da *sensin*. Şu anda *kendine* öncelik vermeyerek kendine zarar veriyorsun."

Öne eğildim ve başımı ellerimin arasına aldım. Gözlerimi sımsıkı kapadım. Samson'ın kendime ondan daha çok önem

vermemi istediğini biliyordum. Ben sadece onun benim için bunu istemesini *istemiyordum.*

Babam eliyle sırtımı sıvazladı ve bu sakinleştirici his ile ona doğru yaslanıp kollarımı ona doladım. O da bana sarıldı, eliyle nazikçe başımı okşadı.

"Canının yandığını biliyorum," diye fısıldadı. "Keşke o acıyı söküp alabilseydim."

Canım yanıyordu. Bu zalimlikti. Haksızlıktı. Sonunda hayatımda iyi bir şeyler vardı ve şimdi onu arkamda bırakmaya zorlanıyordum.

Gerçi haklılardı. Ben hariç herkes haklıydı. Kendime öncelik vermeliydim. Şimdiye kadar hep öyle yapmıştım ve bu zamana kadar da işime yaramıştı.

Samson'ın bana yazdığı mektubu ve son satırın beni nasıl tam kalbimden vurduğunu düşündüm. *Git ve dünyaya bir sel gibi ak, Beyah.*

Tuzlu sabah havasını bir yudumda içime çekerken, Pennsylvania'ya gitmeden önce çok daha fazlasını içime çekemeyeceğimi biliyordum. "Ben yokken Pepper Jack Peyniri'yle ilgilenir misin?"

Babam rahat bir nefes aldı. "Tabii ki ilgilenirim." Saçıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Beyah."

Söyledikleri çok gerçekçiydi ve ilk kez, kendime ona inanmak için izin verdim.

Bu her şeyi bıraktığım andı. Çocukluğumda kalbime ağır gelen her şeyi.

Öfkemi babama bıraktım.

Hatta öfkemi anneme bıraktım.

Bu noktadan sonra tutunacağım tek şey iyi şeylerdi.

Bu yazı yanımda Samson'la bitiremeyebilirdim ama buraya geldiğimde sahip olmadığım bir şeyle bitiriyordum.

Bir aileyle.

OTUZ

Oda arkadaşım Los Angeles'lı bir kızdı. Adı Cierra diye yazılıyor, *Sierra* diye okunuyordu.

İyi anlaşıyorduk ama ben dikkatimi okul ve voleybola vermeye çalıştığım için yurt odası dışında onunla pek fazla takılmıyordum. Onun dışında ikimiz de sadece ödev yapıp uyuduğumuz için onu pek fazla görmüyordum. Bütün bir yaz Sara'nın karşısındaki odada kalıp onu şu anda benimle aynı odada kalan insandan daha fazla görmüş olmam çok tuhaftı.

Her gün mesajlaşmamıza rağmen Sara'yı özlüyordum. Babamla da mesajlaşıyorduk.

Hiçbirimiz Samson'dan bahsetmiyorduk. Pennsylvania'ya gelmeye karar verdiğim o sabahtan beri ondan hiç bahsetmemiştik. Herkesin hayatıma devam ettiğime inanması gerekiyordu ama ben bunu nasıl yapacağımı bildiğimden emin değildim. Sürekli onu düşünüyordum. Bir şey görüyor ve bir şey duyuyordum ve içimde birden bunu ona anlatmak için yoğun bir istek doğuyordu. Ama anlatamıyordum çünkü benimle her türlü iletişimi kesmişti.

Ona bir mektup yazmıştım ama o da geri dönmüştü. O öğleden sonrayı ağlayarak geçirmiş ve ondan sonra da bir daha yazmamaya karar vermiştim.

Duruşması bu sabahtı. Tüm suçlamalar göz önünde bulundurulduğunda, birkaç yıl hapis cezası alması muhtemeldi. Bütün gün telefonun başında Kevin'ın aramasını beklemiştim.

Tek yaptığım buydu. Telefonuma bakıyordum. Bekliyordum. Sonunda sıkıldım ve Kevin'ı aradım. Samson'ın cezası belli olduktan sonra beni arayacağını söylemişti ama işi çıkmış olabilirdi. Cierra'nın hâlâ duşta olduğundan emin olmak için dönüp arkama baktım ve Kevin telefonu açınca doğrulup oturdum.

"Ben de tam seni aramak üzereydim."

"Ne oldu?"

Kevin iç çekti ve o iç çekişle Samson'ın aldığı cezanın ağırlığını hissettim. "İyi ve kötü haberlerim var. Haneye tecavüz suçlamalarını izinsiz mülke girmeye indirmeyi başardık. Ancak güvenlik kamerası kayıtları yüzünden kundaklama suçlamasından geri adım atmadılar."

Kollarımı karnımın üzerinde sıkıca birleştirdim. "Ne kadar yatacak, Kevin?"

"Altı yıl. Ama muhtemelen dört yılda çıkar."

Elimi alnıma götürdüm. "Neden bu kadar uzun? Bu çok uzun."

"Çok daha kötü olabilirdi. Sadece kundaklama için on yıl bekliyordu. Daha önce şartlı tahliyesini ihlal etmeseydi, muhtemelen daha hafif bir ceza alabilirdi. Ama bu işlediği ilk suç değil, Beyah."

"Peki hâkime şartlı tahliyesini *neden* ihlal ettiğini açıkladınız mı? Parası yoktu. Parası yokken insanların şartlı tahliye ücretini ödemelerini nasıl beklerler?"

"Bunların duymayı beklediğin haberler olmadığını biliyorum ama bu olabileceğin çok daha iyisi."

Çok gergindim. Gerçekten bu kadar uzun hapis cezası alacağını düşünmemiştim. "Tecavüzcüler ondan daha kısa ceza alıyor. Adalet sistemimizin sorunu ne?"

"Her şey. Sen üniversitedesin. Belki de avukat olup bu konuda bir şeyler yapmalısın."

Yapabilirdim. Daha ana branşıma karar vermemiştim ve beni arada kaynayıp giden onca insanı düşünmekten daha çok sinirlendiren başka bir şey yoktu. "Onu hangi hapishaneye gönderiyorlar?"

"*Huntsville*, Teksas."

"Ona ait bir posta adresi var mı?"

Kevin'ın tereddüdünü telefonda duyabiliyordum. "Ziyaretçi istemiyor. Mektup da istemiyor. Annem dışında listede bir tek benim adım var."

Bunu tahmin etmiştim. Samson hapisten çıkana kadar bu inadını sürdürecekti. "O çıkana kadar seni her ay arayacağım. Ama herhangi bir değişiklik olursa ya da şartlı tahliye ile erken çıkarsa lütfen sen beni ara. Her ne olursa olsun. Farklı bir yere götürülürse bile ara."

"Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim, Beyah?"

Gözlerimi devirdim, Samson'ı hiç tanımayan birinden bir nutuk daha dinlemeye hazırdım.

"Benim kızım olsaydın, sana hayatına devam etmeni söylerdim. Bu çocuğa çok fazla emek harcadığını ve hiç kimsenin onu bu emeğe değecek biri olup olmadığını bilecek kadar çok tanımadığını söylerdim."

"Ya Samson senin oğlun olsaydı?" diye sordum. "Herkesin ondan ümidini kesmesini ister miydin?"

Kevin derin bir iç çekti. "Anlaşıldı. O zaman önümüzdeki ay konuşuruz."

Telefonu kapadı. Telefonumu şifonyere koydum, büyük hayal kırıklığına uğramıştım. Çaresizdim.

"Erkek arkadaşın hapiste mi?"

Cierra'nın sesini duyunca arkamı döndüm. İlk tepkim ona yalan söylemekti çünkü hep öyle yapmıştım. Gerçeği etrafımdaki herkesten saklamıştım. Ama artık öyle biri olmak istediğimi sanmıyordum.

"Hayır, erkek arkadaşım değil. Sadece önemsediğim biri."

Cierra aynaya döndü ve bir gömleği üzerinde dener gibi tuttu. "İyi. Çünkü bu akşam bir parti var ve senin de gelmeni istiyorum. Orada bir sürü erkek olacak." Gömleği kenara attı ve başka birini denedi. "Ve kızlar da olacak, eğer tercihin o yöndeyse."

Cierra aynada kendini seyrederken ona baktım. Bakışlarında bir beklenti ve çok az bir hayal kırıklığı vardı. O, şu anda olmak istediğim kişiydi. Üniversite hayatının eğlenceli taraflarından heyecan duyan ve buraya gelmek için aşması gerekebilecek şeylerin ağırlığını üzerinde hissetmeyen biriydi.

Samson parmaklıklar ardındayken eğlenmek bana hiç adil gelmediğinden, kampüse geldiğimden beri tek yaptığım ders çalışıp voleybol oynamak ve insanları hapisten çıkarmanın yollarını araştırmaktı.

Ne kadar üzülürsem üzüleyim bu Samson'ın kaderini değiştirmeyecekti. Ve benimle iletişimini tamamen koparmış olmasına rağmen bunu neden yaptığını biliyordum. Onunla sürekli iletişim halinde olursam sadece buna odaklanıp üzüleceğimi biliyordu. Bunun için ona kızamazdım.

Ve ona kızgın olmadığımda, onu nasıl unutabilirdim?

Gerçi hiç kimse Samson'ın fikrini değiştiremezdi. Bundan emindim çünkü rolleri değişmiş olsaydık, ben de onun benim için istediğini isterdim.

Onun amacını tüm benliğimle hissedebiliyordum. Acaba Samson, üniversite yıllarımı lisedeki gibi bunalımda ve yalnız geçirdiğimi öğrense ne tepki verirdi?

Bu yılları boşa harcasaydım gerçekten büyük hayal kırıklığına uğrardı.

Ya sonu olmayan ıssız bir ümit yolunda yürümeye devam edecektim ya da bu ortamda kim olduğumu keşfetmeye çalışacaktım.

Burada kendimin hangi versiyonu olabilirdim?

İşaret parmağımla gözümün altını sildim. Duygusal olmamın birçok nedeni vardı ama en büyük nedeni şu anda Samson'ı gerçekten bırakmam gerektiğini hissetmemden kaynaklanıyordu çünkü aksi takdirde hayatımın sonraki birkaç senesinde omuzlarımda bir yük olacaktı. Böyle olsun istemiyordum. O da istemiyordu.

"Hey," dedi Cierra, bana bakmak için arkasını döndü. "Seni tedirgin etmek istemedim. Gelmek zorunda değilsin."

Ona gülümsedim. "Hayır, gelmek istiyorum. Seninle partiye gelmek istiyorum. Sanırım ben de eğlenceli biri olabilirim."

Cierra sanki söylediklerim onu üzmüş gibi alt dudağını sarkıttı. "*Tabii* ki eğlenceli olabilirsin, Beyah. Al." Elinde tuttuğu gömleği bana fırlattı. "Bu renk sana çok yakışacak."

Ayağa kalkıp gömleği üzerime tuttum. Aynadaki yansımama baktım. İçimdeki hüznü hissedebiliyordum ama yüzümden belli olmuyordu. Ne hissettiğimi saklama konusunda hep çok iyiydim.

"Makyajını yapmamı ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Çok sevinirim."

Ciera tekrar banyoya girdi. Banyo kapısının yanına, geldiğim gün duvara astığım Rahibe Teresa tablosuna baktım.

Bağımlılıkları olmasa annemin nasıl biri olabileceğini düşündüm. Keşke annemin o halini tanıyabilseydim.

Onun hatırı için, onun bu halini özlemeyi tercih ediyordum. Olma şansını hiç yakalayamadığı halini.

Parmaklarımı öptükten sonra yanından geçerken tabloya sürttüm ve banyoya girdim.

Cierra makyajını düzeltiyordu. Onunla ilk tanıştığımda kendime, onu Sara'ya yaptığım gibi bir soyunma odası kızı olarak etiketlemeyeceğime dair söz vermiştim. Cierra, ya da ben, lisede nasıl insanlar olmuş olursak olalım, hepimiz geçmişteki iyi ya da kötü davranışlarımızdan daha fazlasıydık.

Artık insanları kabul etmeden önce yargılayan eski ben olmak istemiyordum. Kızdığım tüm o davranışları yansıtıyordum.

Cierra aynadaki yansımama baktı ve tıpkı Sara'nın beni süslemekten hoşlanacağı gibi heyecanlanarak gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim ve heyecanlanmış gibi yaptım.

Bütün bir seneyi böyle numara yaparak geçirmek zorunda kalacaksam, öyle yapacaktım. Sahte gülüşlerim sonunda gerçek olana kadar bol bol gülümseyecektim.

OTUZ BİR

2019 – SONBAHAR

Bugünün harika bir gün olmak için her şeyi tamamdı. Ekim ayındaydık ve hava güneşliydi ama aynı zamanda son iki saattir arabamın kaportasında oturmama rağmen hiç terletmeyecek kadar da ılıktı.

Günün harika geçebilme potansiyeline rağmen her şey büyük bir hayal kırıklığıyla sona da erebilirdi. Hiçbir fikrim yoktu.

Samson o kapılardan çıktığında nasıl tepki verecekti?

Kim olarak çıkacaktı?

Nasıl biri *olmuştu*?

Maya Angelou'nun bizim durumumuzu anımsatan bir sözü vardı. *İnsanlar size kim olduklarını gösterdiklerinde, onlara ilk seferinde inanın.*

Bu deyişe o kadar inanmıştım ki sanki kemiklerime işlemişti. Her tereddüt ettiğimde kendime bunu hatırlatıyordum çünkü o yazı geçirdiğim Samson'ın gerçek Samson olduğuna inanmak istiyordum. Benim onu beklediğimi ümit ettiğine inandığım kadar, onun da benim burada olmamı ümit ettiğine inanmak istiyordum.

Öyle düşünmese bile, kalp kemiğimin iyileşmesine yetecek kadar uzun zaman geçtiğini düşünüyordum. Hâlâ bir çatlak

vardı. Bazen sızladığını hissedebiliyordum. Daha çok geceleri geç saatlerde ve uyuyamadığımda ağrıyordu.

Onu en son görmemin üzerinden dört yıl geçmişti ve onunla ilgili düşüncelerim Samson'ın olmadığı başka düşüncelerle giderek daha da farklı yönlere gitmeye başlıyordu. Ama bunun kendimi bugün olabileceklerden korumaya çalışmamdan mı yoksa Samson'ın başka mevsimlerle dolu bir hayatta sadece bir yaz aşkı olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Bu aklıma gelen en kötü olasılıktı –benim üzerimde böyle kalıcı bir etki bırakan paylaştığımız tüm o anların, onun için o kadar derin olmaması.

Kendimi olası bir utançtan kurtarmayı düşünmüştüm. Burada onu beklediğimi görebilir ve beni tam olarak hatırlamayabilirdi. Daha da kötüsü –bunca süredir onu beklemiş olan bu kıza acıyabilirdi.

Her iki seçenek de bu riski almaya değerdi çünkü o kapılarda bekleyen kimsesi olmadan çıkması en üzücü olandı. Burada olup beni burada istememesini, burada olmamı ümit ederken burada olmamaya tercih ederdim.

Kevin geçen hafta arayıp Samson'ın erken tahliyesinin onaylandığını haber vermişti. Daha telefonu açmadan bana bunu söyleyeceğini biliyordum çünkü Kevin beni hiç aramazdı. Herhangi bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için onu ben ararım. Onu o kadar çok ararım ki muhtemelen telefon pazarlamacılarından daha çok rahatsızlık veriyordum.

Bağdaş kurup kaportanın üzerinde oturmuş, çantamdan çıkardığım elmayı yiyordum. Dört saattir burada bekliyordum.

Yanımdaki arabada tahliye olacak birini bekleyen bir adam vardı. Bacaklarını açmak için indi ve arabasına yaslandı. "Sen kimi bekliyorsun?" diye sordu.

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilemediğimden omuz silktim. "Burada olmamı istememe ihtimali olan eski bir arkadaşı."

Bir taşa tekme attı. "Ben erkek kardeşim için geldim. Bu onu üçüncü alışım. Umarım bu son seferi olur."

"Umarım," dedim. Ama şüpheliydim. Üniversitede okuduğum süre zarfında hapishane sistemi hakkında, sistemin suçluları doğru düzgün rehabilite edeceğine çok az inanmama neden olacak kadar çok şey öğrenmiştim.

Bu yüzden hukuk fakültesindeydim. Samson hapisten ilk çıktığında mevcut kaynaklara erişimi daha iyi olsaydı, şu anda bulunduğu yerde olmayacağından emindim. Bu hikâyenin sonunda Samson'la birlikte olmasak bile, onun sayesinde yepyeni bir tutkum olmuştu.

"Kapıları genelde saat kaçta açarlar?" diye sordum adama.

Adam saate baktı. "Öğle yemeğinden önce açacaklarını düşünmüştüm. Bugün biraz geç kaldılar."

Kaportanın üzerinde yanımda duran çantama uzandım. "Aç mısın? Yanımda cips var."

Ellerini kaldırınca cipsi ona fırlattım. "Teşekkürler," dedi poşeti açarken. Ağzına bir parça attı. "Arkadaşınla sana bol şans."

Gülümsedim. "Sana da kardeşinle bol şans."

Elmamdan bir ısırık daha alıp ön cama yaslandım. Kolumu kaldırdım ve parmaklarımı rüzgârgülü dövmemin üzerinde gezdirdim.

Samson tutuklandıktan sonra bu dövmeden nefret etmiştim. Bana iyi şans getirmesi gerekiyordu ama ben dünyamın Teksas'a taşınmadan öncekinden daha da kötü olduğunu hissetmiştim. Bu dövmeyi gerçekten sevmem bir yıldan uzun sürmüştü.

Samson'ın tutuklanmasını takip eden olayları bir kenara koyunca, bu dövmeyi yaptırdıktan sonra hayatımdaki diğer her şey düzelmişti. Babam ve yeni ailesiyle daha da yakınlaşmıştım. Sara artık sadece kız kardeşim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşımdı.

Hukuk fakültesine kabul edilmiştim. Çocukken ilk kez voleybol oynamaya başladığımda bunun avukat olmam için bir fırsat yaratacağı aklımın ucundan bile geçmezdi. *Ben.* Karnını doyurmak için bir zamanlar akla gelmeyecek şeyler yapmak zorunda kalan yalnız kız harika bir avukat olacaktı.

Belki de bu dövme sonunda gerçekten de şansımı döndürmüştü. O anda beklediğim şekilde olmamıştı ama şimdi hayatımda bu aşamaya gelmişken, o yazın getirdiği tüm o iyiliklerin farkına varabiliyordum. Samson da bugün kim olursa olsun, o iyi şeylerden biriydi. Artık hayatımda geleceğimin olası bir ilişkinin sonucuyla belirlenmeyeceği bir noktadaydım.

Samson'ın hep olduğuna inandığım kişi olmasını istiyor muydum? Kesinlikle evet.

Öyle biri değilse dağılır mıydım? Kesinlikle hayır.

Hâlâ çelik gibiydim. *Üzerime gel dünya. Hasar geçirmez bir şeye zarar veremezsin.*

"Kapı açılıyor," dedi, yanımdaki arabada duran adam.

Hemen doğrulup elmayı yanımda duran çantaya bıraktım.

Avucumu göğsüme bastırdım ve binadan biri çıkarken derin bir nefes verdim. Gelen Samson değildi.

Arabanın üzerinden kayıp ayağa kalkardım ama bacaklarımın beni ayakta tutamayacak kadar zayıf olmalarından korkuyordum. Girişten altı metre kadar uzaktaydım ama eğer birilerinin onu karşılamasını beklemiyorsa beni görmeme ihtimali vardı.

Biraz önce çıkan adam ellili yaşlarda gösteriyordu. Yanımda duran arabayı görene kadar otoparka bakındı. Başını salladı ve ağabeyi arabadan bile inmedi. Adam arabaya yaklaştı ve yolcu koltuğuna bindikten sonra sanki burası bir havaalanıymış ve bu geliş gidişleri son derece normalmiş gibi uzaklaştılar.

Hâlâ bağdaş kurmuş kaportanın üzerinde otururken sonunda onu gördüm.

Samson binadan çıktı ve gözlerini güneşten korumak için elini siper edip kaldırım boyunca otobüse baktı.

Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Düşündüğümden çok daha hızlı. On dokuz yaşındayken hissettiğim tüm duygular sanki bir anda yeniden canlanıyordu.

Hemen hemen aynı görünüyordu. Artık bir çocuktan çok bir erkek gibiydi ve saçları biraz daha koyuydu ama onun dışında anılarımdakiyle neredeyse aynıydı. Saçını yüzünden çekti ve otoparka hiç bakmadan otobüs durağına doğru yürümeye başladı.

Ona seslenmeli miydim yoksa peşinden koşmalı mıydım bilmiyordum. Benden uzaklaşıyordu. Avuçlarımı kaportaya koyup, kayarak inmeye hazırlandığım sırada Samson durdu.

Bir süre sırtı bana dönük bir halde dururken heyecanla nefesimi tutup bekledim. Sanki bakmak istiyor ama hiç kimseyi görememekten korkuyor gibiydi.

Sonunda, sanki benim varlığımı hissediyormuş gibi dönmeye başladı. Göz göze geldik ve uzun bir süre bana baktı. Şu anda da tıpkı o zamanki gibi ne düşündüğünü anlamak zordu ama aramızda akan duyguları hissetmek için onun ne düşündüğünü bilmeme gerek yoktu.

Ellerini ensesine götürdü ve sanki bana bir saniye daha bakamazmış gibi arkasını döndü. Yavaşça nefes verirken omuzlarını geriye yuvarladığını gördüm.

Tekrar bana döndüğünde, bu sefer yüzünde dokunaklı bir ifade vardı. "Üniversiteye gittin mi, Beyah?" Otoparkın bir ucundan sanki bu dünyanın en önemli sorusuymuş gibi bağırdı. Aklından geçebilecek herhangi başka bir şeyden çok daha önemliymiş gibi.

Bu soruyu sorar sormaz, yanağımdan kocaman, tek bir damla yaş süzüldü. Başımı salladım.

Başımı sallayınca ruhundaki tüm o gerginlik sanki anında geçmişti. Hâlâ arabamın kaportasında oturuyordum ama buradan bile kaşını çattığını görebiliyordum. Yanına gidip kaşlarını düzeltmek ve ona artık her şeyin yolunda olduğunu söylemek istiyordum.

Ne yapacağını bilemiyormuş gibi yere baktı. Ama sonra kararını verdi çünkü hızla bana doğru yürümeye başladı. Son üç metreyi koştu ve arabanın yanına geldiğinde nefesim kesildi, çünkü durmadı. Kaportaya tırmandıktan sonra sırtını ön cama yaslayarak benim üzerime çıktı. Sonra beni öptü –içimde hissettiğim haşin bir sessizlikle benden özür diliyordu.

Kollarımı boynuna doladım ve sanki tek bir saniye bile geçmemiş gibiydi. Arabamın kaportasında birkaç saniye öpüştükten sonra Samson daha fazla dayanamayınca durduk. Üzerimden kalktı ve arabadan indikten sonra beni belimden tutup ayaklarım yere basana kadar kenara çekti. Bana sarıldı –ilk sarılmamızdan çok daha sıkı sıkı sarıldı.

Sonraki birkaç dakika daha çok bana ait gözyaşlarıyla, birbirimizi öperek ve şaşkınlık içinde birbirimize bakarak geçti. Buraya gelirken aklımda bir sürü soru vardı ama şimdi aklıma tek bir soru bile gelmiyordu.

Konuşmasına yetecek bir süre kadar durunca, "Bunu yapmadan önce muhtemelen biriyle görüşüp görüşmediğini sormam gerekirdi," dedi.

Başımı sertçe sallayarak gülümsedim. "Şu an gayet bekârım."

Beni tekrar, yavaşça öptükten sonra sanki en çok özlediği şeymiş gibi dudaklarıma baktı. "Çok özür dilerim."

"Seni affediyorum."

Ve işte bu kadar basitti.

Kaşları bir rahatlamayla gevşedi. Beni sıkı sıkı kendine çekti ve sonra saçlarımın arasında derin bir iç çekti. "Gerçekten burada olduğuna inanamıyorum." Beni havaya kaldırdı ve yere bırakmadan önce bir kez döndürdü. Alınlarımız birbirine değdirdikten sonra gülümsedi. "Şimdi ne olacak?"

Kahkaha attım. "Hiçbir fikrim yok. Günümün geri kalanı bu anın sonucuna bağlıydı."

"Benim de." Ellerimi tuttu ve ağzına götürüp eklem yerlerimi öptü. Sonra yumruklarımı göğsüne bastırdı ve "Darya'yı görmem lazım," dedi.

Sözleri bana babasının şiirlerindeki bir dizeyi anımsattı. Onları o kadar çok okumuştum ki hepsi aklımda olduğundan sesli söyledim. "Çünkü bir adam *eve gidiyorum dediğinde,* denize gitmelidir."

Arabanın kapısını açmak için ondan uzaklaşırken Samson elimi yakaladı ve beni tekrar kendine çekti. "Bunu babam yazmıştı. Sırt çantam sende mi?"

Bu ana kadar Samson'ın sırt çantasının sonsuza dek kaybolduğunu düşündüğünü fark etmemiştim. "Evet. Seni tutukladıkları gece almıştım."

"Babamın şiirlerini benim için sakladın mı?"

Başımı salladım. "Elbette sakladım."

Gözlerinde, sanki yaşları tutmaya çalışıyormuş gibi can acıtan bir bakış vardı. Sonra aramızdaki mesafeyi kapadı ve par-

maklarını saçlarımın arasına geçirip başımı ellerinin arasında tuttu. "Bana inandığın için teşekkürler, Beyah."

"Önce sen bana inandın, Samson. Lafı bile olmaz."

OTUZ İKİ

Sonunda kumsala geldiğimizde, tadını çıkarmak için bile beklemedi. Arabadan indi, tişörtünü çıkardı ve doğrudan denize daldı. Bir süredir kumda oturmuş onun yüzmesini seyrediyordum. Şu anda suda bir tek o, kumsalda bir tek ben vardım. Ekim ayında olduğumuz için bomboştu ve Samson bu kadar soğukken suya girdiği için delirmiş olmalıydı.

Ama onu anlıyordum. Buna ihtiyacı vardı. Yıllarca sürecek terapi, tek bir yüzmeye sığdırılmıştı.

Sonunda geri dönüp kendini yanımda kumlara bıraktı. Sırılsıklamdı ve sık nefes alıp veriyordu ama mutlu görünüyordu. Buraya gelirken yolda pek konuşmamıştı ama ben de pek bir şey sormamıştım. Çok uzun süre sevdiği her şeyden mahrum kalmıştı ve onu son birkaç yılla ilgili soru yağmuruna tutmadan önce tüm bunları sindirmesini istiyordum.

Dönüp arkamıza baktı. "Marjorie'nin evinde kimse oturmuyor mu?"

"Hayır."

Bunu sormasının nedeni boş kaldığından beri evle kimsenin ilgilenmemiş olmasıydı. Çatıda eksik padavralar vardı. Temelin etrafındaki çimler uzamıştı.

Marjorie mart ayında vefat etmişti ve Kevin burayı muhtemelen yakında satılığa çıkaracaktı. Samson'ın onun cenazesine katılamamasına çok üzülmüştüm. Marjorie'nin onun için çok önemli olduğunu biliyordum. Ölmeden önce birkaç kez ziyaretine bile gitmişti.

Samson tekrar duruşunu değiştirip kumlara uzanıp başını kucağıma koydu. Bana huzur dolu bir mutlulukla baktı. Parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirdim ve gülerek ona baktım.

"Pepper Jack Peyniri nerede?" diye sordu.

Başımla bizim evi işaret ettim. "O artık bir ev köpeği. Babamla birbirlerine bağlandılar."

"Peki ya sen ve baban?"

Gülümsedim. "Biz de iyiyiz. Harika biri."

Samson elimi dudaklarına götürüp öptü. Sonra iki eliyle sımsıkı tuttu ve avucumu göğsüne götürüp orada tuttu.

Bugün onunla göz göze gelir gelmez tüm taşlar yerine oturmaya başlamıştı. Bir dakika bile geçmemiş gibiydi. Yarının ne getireceğini bilmiyordum ama ihtiyacım olan her şey bu andaydı.

"Farklı görünüyorsun," dedi. "Daha iyi. Daha mutlu."

"Öyleyim." Kalbinin avucumda çarptığını hissedebiliyordum. "Yalan söylemeyeceğim, ilk başta sana çok kızgındım ama haklıydın. Öylesi daha iyiydi. Aksi takdirde asla gitmezdim."

"Korkunçtu," dedi söylediğiyle çelişen bir gülümsemeyle. "Tam bir işkenceydi. Kaç kez pes edip Kevin'dan adresini istememe ramak kaldığını bilemezsin."

Kahkaha attım. "Beni düşündüğünü öğrendiğime sevindim."

"Her an," dedi kendinden emin bir sesle. Elini uzatıp yanağıma dokundu. Yüzümü avucuna yasladım. "Sana özel bir şey sorabilir miyim?"

Başımı salladım.

"Başkalarıyla çıktın mı?"

İki kez göz kırptım. Bunu sormasını bekliyordum ama bu kadar erken sormasını ummamıştım.

Kolunun üzerinde doğrulup yüz yüze geleceğimiz şekilde yükseldi. Bana uzandı ve teselli eder gibi eliyle ensemi tuttu. "Bunu sadece cevabının evet olmasını umarak sordum."

"Başkalarıyla çıkmış olmamı mı *umuyorsun*?"

Omuz silkti. "Kıskanmayacağımı söylemiyorum. Ben sadece üniversitede gerçekten eğlendiğini ve yurt odana bir hapishane hücresi muamelesi yapmadığını umuyorum."

"Birileriyle çıktım," dedim. "Hatta üçüncü sınıfta kısa bir süre erkek arkadaşım bile oldu."

"Hoş biri miydi?"

Başımı salladım. "Öyleydi. Ama sen değildi." Öne eğildim ve onu öptüm. "Arkadaşlar edindim. Dışarı çıktım. İyi notlar aldım. Ve voleybol takımımı bile çok sevdim. Biz epey iyiydik."

Samson sırıttı ve sonra başını tekrar bacaklarıma koyup eski halini aldı. "Güzel. O zaman kararımdan pişman değilim."

"Güzel."

"Sara nasıl? O ve Marcos hâlâ birlikteler mi?"

"Evet, geçen sene evlendiler. Dört aylık hamile."

"Onlar adına sevindim. Böyle gitmesini umuyordum. Ya kreasyonu ne oldu? Çıkardı mı?"

Kumsalın aşağısındaki bir evi işaret ettim. Samson dirseklerinin üzerinde kalkıp işaret ettiğim yere baktı. "Şu onların evi. Altı ay önce inşaatı bitirdiler."

"Şu sarı olan mı?"

"Evet."

"Vay be."

"Aynen, koleksiyonu gayet iyi gidiyor. *TikTok*'ta bir sürü takipçisi olduğundan ürünleri bir anda patladı."

Samson başını salladı. "*TikTok* mu?"

Kahkaha attım. "Yeni bir telefon aldığında sana gösteririm."

"Bak sen, işler tersine dönmüş," dedi Samson. Tekrar yanımda oturacak şekilde doğruldu. Üzerindeki kumları temizledi. "Gidip onları görebilir miyiz?"

"Sara ve Marcos'u mu? Şimdi mi?"

"Şu anda değil," dedi. "Seninle arayı kapamak için daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Ayrıca babanı da görmek istiyorum. Ona bir, hatta on özür borcum var."

"Şey, o iş o kadar kolay olmayabilir."

"Biliyorum. Ama ben ısrarcıyımdır." Samson tek koluyla sarılıp beni kendine çekti. Başımın tepesini öptü.

"Sana ne demeliyim? Shawn mu Samson mı?"

"Samson," dedi hemen. "Daha önce kendimi hiç o yaz seninle olduğum kadar kendim gibi hissetmemiştim. Tam olarak da öyle biri olmak istiyorum. Sonsuza dek."

Dizlerime sarıldım ve güldüğümü saklamak için ağzımı dirseğimin içine yasladım.

"Şimdi nerede yaşıyorsun?" diye sordu Samson.

Başımla babamın yazlık evini işaret ettim. "Bu hafta babam ve Alana'yla kalıyorum ama Houston'da bir dairem var. Hukuk fakültesindeyim."

"Hadi oradan."

Güldüm. "Öyle. Ağustos ayında ilk sömestrime başladım."

Samson yüzünde gurur ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle bana bakıp başını salladı. "İstediğinin bu olduğunu bilmiyordum."

"Sen tutuklanana kadar ben de bilmiyordum. Kevin gerçekten çok yardımcı oldu. Aslında ofisinde staja başlamak üzereyim."

Samson hafifçe gülümsedi. "Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkürler."

"Hapishanede ben de üniversiteden birkaç ders aldım," dedi. "Bir okula girmeye çalışacağım, tabii eğer birileri beni kabul ederse."

Bunu söyledikten sonra, sanki karşılaşacağı tüm o zorluklar konusunda endişeliymiş gibi uzaklara daldı.

"Hapishane nasıldı?"

İç çekti. "Gerçekten, gerçekten berbattı. On üzerinden bir veriyorum. Hiç tavsiye etmem."

Güldüm. "Bundan sonra ne olacak? Nerede kalacaksın?"

Samson omuz silkti. "Tüm bilgiler Kevin'da. Benim için geçici bir şeyler ayarladığını söyledi. Aslında çıkar çıkmaz onu aramam gerekiyordu."

Ağzım açık kaldı. "Samson! Dört saat olmuş. Daha aramadın mı?"

"Telefonum yok. Seninkini kullanabilir miyim diye soracaktım ama sanırım biraz dikkatim dağıldı."

Gözlerimi devirdim ve cep telefonumu çıkardım. "Böyle aptalca bir şey yüzünden şartlı tahliyeni ihlal edersen, seni hapse kendim götürürüm."

Samson ellerindeki kumları silkti ve ben Kevin'ı aradıktan sonra telefonu aldı. Kevin ikinci çalıştan sonra telefonu açtı.

"Ondan daha haber almadım," dedi Kevin, arayanın ben olduğumu düşünerek. "Haber alır almaz arayacağıma söz vermiştim."

Samson telefonla konuşurken gülümsedi. "Benim, Kevin. Çıktım."

Kevin biraz duraksadıktan sonra, "Bu Beyah'nın telefonu. Sen onunla mısın?" dedi.

"Evet."

"Neredesiniz?"

"Kumsaldayız."

"Beyah beni duyuyor mu?" diye sordu Kevin.

"Evet," dedim, telefona yaklaşarak.

"Sanırım onun hakkında haklıydın."

"Tabii ki öyleydim," dedim gülümseyerek.

"Bu kararlılıkla sana harika bir avukat olacağını söylemiştim," dedi Kevin. "Dinle, Samson. Dinliyor musun?"

"Evet."

"Bugün sana şartlı tahliye memurunun bilgilerini e-posta ile göndereceğim. Onunla iletişime geçmek için yedi günün var. Anahtar çöp kutusunun sağ tarafındaki taşın altında."

Samson bana baktı ve tek kaşını kaldırdı. "Hangi anahtar?"

"Annemin evinin anahtarı."

Samson dönüp Marjorie'nin evine baktı. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet, biliyorum. Annem bana sen çıkana kadar söylememem için söz verdirdi, tam olarak *bu yüzden* çıkar çıkmaz beni aramanı söylemiştim. Yönergeleri takip etme konusunda berbatsın. Tapu benim ofisimde, bu hafta bir gün getirebilirim. Ev konusunda elimden geleni yapmaya çalıştım ama hayatım çok yoğundu. Epey işe ihtiyacı var."

Samson'ın yüzündeki şaşkınlığın keşke fotoğrafını çekebilseydim. Aynı ifadenin benim yüzümde de olduğundan emindim.

"Bu bir şaka mı?" diye sordu Samson.

"Hayır. Bazı aptalca hatalar yaptın ama aynı zamanda o civarda yaşayan çoğu insan için birçok iyilik de yaptın. Annem de onlardan biriydi. Oraya evin diyebilmeyi hak ettiğini düşünüyordu çünkü orayı ne kadar sevdiğini biliyordu."

Samson'ın nefesi titredi ve sonra telefonu kuma düşürdü. Yerden kalktı ve Kevin'la yaptığı görüşmeyi uzaklaşarak sonlandırdı. Suyun yanında durup ensesini tuttu.

Telefonu aldım ve üzerindeki kumları temizledim. "Seni daha sonra arayabilir miyiz Kevin?"

"Her şey yolunda mı?"

Samson'ın Kevin'ın söylediklerini sindirmeye çalışmakla mücadele edişini seyrettim. "Evet. Sanırım bunu sindirmek için biraz zamana ihtiyacı var."

Görüşmeyi bitirdikten sonra, Samson'ın yanına yürüdüm. Önünde durup ellerimi kaldırdım, yanaklarındaki yaşları onun birçok kez benim için yaptığı gibi sildim.

Başını salladı. "Ben o evi hak etmiyorum, Beyah."

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve göz göze gelmek için başını çevirdim. "Yeterince ceza çektin. Hayatın sana sunduğu tüm güzellikleri kabul et."

Hızlı bir şekilde nefes verdi ve sımsıkı sarılarak beni kendine çekti. Bana uzun süre sarılmasına izin vermedim çünkü anahtarı bulmak için heyecanlanıyordum. Elini tuttum ve onu kumsaldan çekerek uzaklaştırdım.

"Gel hadi, evini görmek istiyorum."

Anahtarı tam olarak Kevin'ın söylediği yerde bulduk. Samson anahtarı kilide sokarken elleri titriyordu. Bir an durdu ve avuçlarını kapının çerçevesine bastırdı. "Bu gerçek olamaz..." diye fısıldadı.

İçeri girdiğimizde her yer karanlıktı ama o daha ışığı açmadan yerdeki toz tabakasını görebiliyordum. İçeride küflü, tuzlu bir koku vardı. Ama Samson'ı tanıdığım kadarıyla, hepsi yarına kadar halledilecek şeylerdi.

Samson evi gezerken her şeye dokundu. Dolaplara, duvarlara, kapı kollarına, Marjorie'nin hâlâ burada olan tüm mobilyalarına. Her odaya girdi ve her odada sanki bunun yeni hayatı olduğuna inanamıyormuş gibi iç çekti.

Ben de inanamıyordum.

Samson sonunda çatıya çıkan merdiven boşluğunun kapısını açtı. Peşinden yukarı çıktım ve çatıya gelince yanına oturdum. Bacaklarını açtı ve eliyle aradaki boşluğu işaret ederek, onunla oturmamı istediğini ima etti.

Yere oturdum ve sonra Samson'ın omzuna yaslandım. Arkadan bana sarıldı ve manzara çok güzel olmasına rağmen gözlerimi sımsıkı kapadım çünkü ona karşı hislerimi özlemiştim. Hem de tahmin ettiğimden daha fazla.

Uzun zaman boyunca bu duyguları hissetmemeye çalıştığım için artık hiçbir şey hissetmediğimden endişelenmeye başlamış-

tım. Ama hisler asla kaybolmazdı. Hiç kaybolmamışlardı. Ben her şeyi derin bir uykuya yatırmıştım, böylece canım o kadar çok yanmayacaktı.

Arada bir, Samson büyük bir şaşkınlık içinde başını sallıyordu. Tanıştığımızdan beri sessiz biri olduğunu biliyordum ama benim yanımda hiç bu kadar nutku tutulmamıştı. Tepkisine bayılmıştım. Hayatının gözlerimin önünde çok daha iyi bir şekilde değiştiğine şahit olmaya bayılmıştım.

Bakın bize. Her çatlaktan kaynayan iki yalnız çocuktuk ama sonra tekrar dünyanın tepesine tırmandık.

Samson yüzüme dokunup başımı onu görebileceğim şekilde çevirdi. Bana o yaz birçok kez baktığı gibi –sanki ben bu yarımadadaki en ilginç şeymişim gibi– bakıyordu.

Beni dudaklarımdan öptükten sonra eğildi ve bir de omzumdan öptü. Bir süre sanki beni oradan öpemediği yılların acısını çıkarıyormuş gibi öylece kaldı. "Seni seviyorum."

O iki kelime tenimde sadece basit bir fısıltıydı ama kalp kemiğimin tamamen iyileştiğini hissetmeme yetecek kadar kuvvetliydi.

Başımı tekrar omzuna yaslayıp okyanusa baktım. "Ben de seni seviyorum, Samson."

